

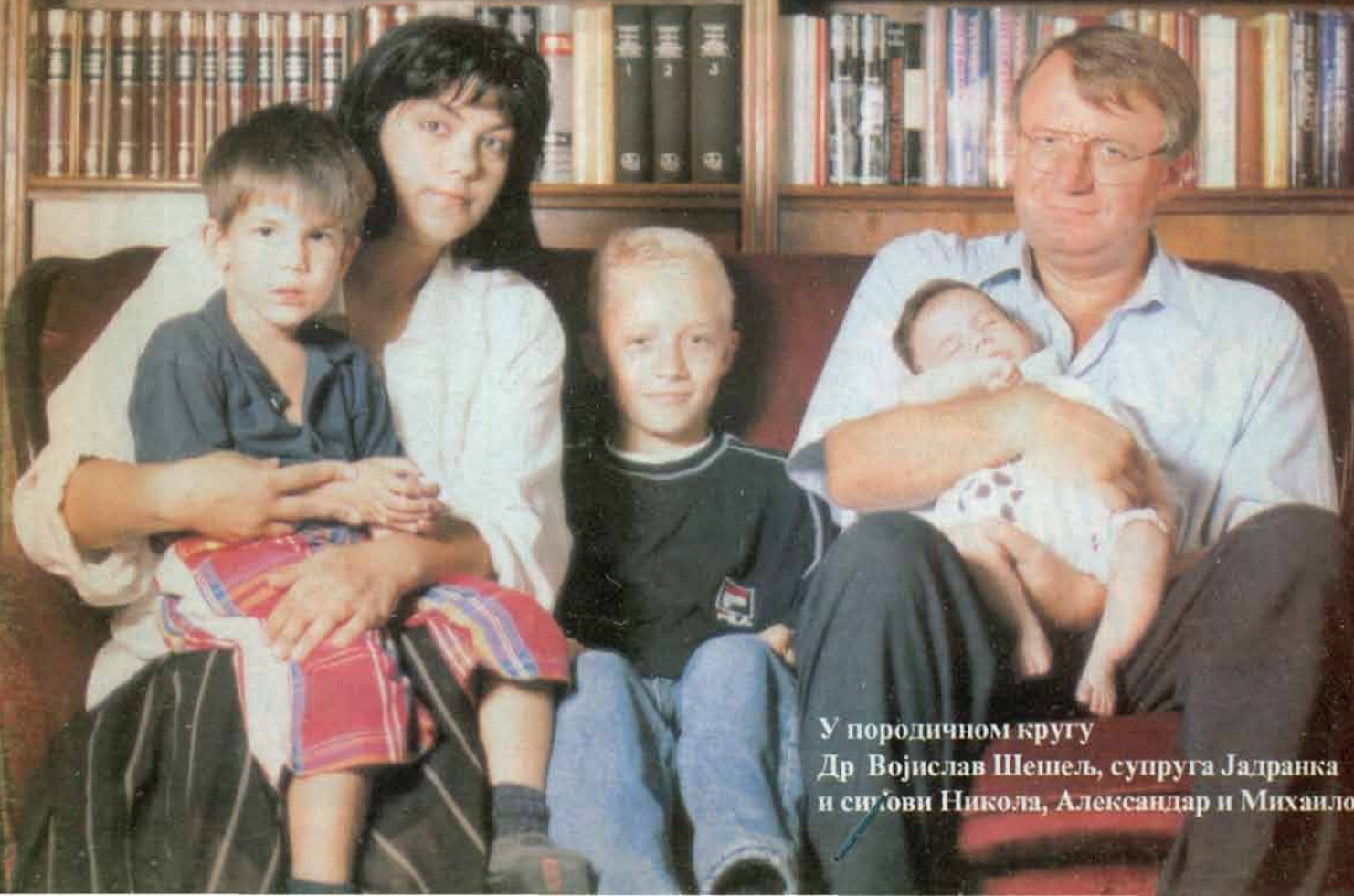
ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, ОКТОБАР 1996.
ГОДИНА VII БРОЈ 155
СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ

КО ВОЛИ ДЕЦУ ВОЛИ И ОТАЏБИНУ

У породичном кругу
Др Војислав Шешел, супруга Јадранка
и сићови Никола, Александар и Михаило

SPS

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**

ВРЕМЕ ЈЕ!

Double Cross

ВЕЛИКА СРБИЈА

Београд
Француска 31

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

Оснивач и издавач
др Војислав Шешел

Генерални директор
Александар Стефановић

Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Огњен Михајловић

Редакција

Рајко Горановић, Момир Марковић,
Мирослав Васиљевић,
Наташа Јовановић,
Јадранка Шешел, Дејан Анђус,
Александар Вучић, Рајко Ђурђевић,
Коста Димитријевић,
Марина Јочић,
Драгољуб Стаменковић

Председник Издавачког савета
Др Ђорђе Николић

Потпредседник Издавачког савета
Петар Димовић

Издавачки савет

Томислав Николић, Маја Гојковић,
Ахим Вишњић, Драган Јовановић,
Ранко Вујић, Драган Тодоровић,
Мирко Благојевић, Бранко Војница,
Ратко Гонди, Милинко Газдић,
др Никола Поплашен,
Стево Драгишић, Миодраг Ракић,
Зоран Красић, Милован Радовановић,
Јоргованка Табаковић, Ратко Марчетић,
Владимир Башкот

Секретар Редакције
Љиљана Мијковић,

Шеф дистрибуције
Зоран Дражиловић

Техничко уређење
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.

Штампа
НИГП "АБЦ-ГРАФИКА" д.д.
Влајковићева 8, 11000 Београд

Карикатуре:
Синиша Аксентијевић

Тираж: 300.000 примерака

Редакција прима пошту на адресу:
"Велика Србија", Француска 31,
11000 Београд

Рукописи се не враћају

Новине "Велика Србија" уписане су у
Регистар средстава јавног
информисања Министарства за
информације под бројем 1104. од 5. јуна
1991. године. Министарство за
информације Републике Србије 19.
августа 1991. године дало је мишљење
број 413-01-551/91-01 да се "Велика
Србија" сматра производом из
Тарифног броја 8. став 1. тачка 1.
алинеја 10. за чији промет се плаћа
основни порез по стопи од 3%.

Др Војислав Шешел,
председник Српске радикалне странке

У овом броју:

Не треба се двоумити, остали су само српски радикали!	2
Сви председникови људи	25
Отворено писмо комунистичком диктатору Слободану Милошевићу	35
Говор др Војислава Шешелја	37
Полемика др Војислава Шешелја и Вука Драшковића	49
Радио дуел Шешел – Ђинђић	53

НЕ ТРЕБА СЕ ДВОУМИТИ, ОСТАЛИ СУ САМО СРПСКИ РАДИКАЛИ!

СРПСКИ РАДИКАЛИ НЕКАДАШЊИ И САДАШЊИ

Како својим програмом тако и деловањем, Српска радикална странка је идејни наследник, обновитељ и настављач некадашње радикалне странке – основане 1881. године, пригушене југословенством краља Александра Карађорђевића и уништене завођењем диктатуре југословенских комуниста.

У кључним сегментима политичког деловања, између некадашњих и садашњих српских радикала скупштинских разлика нема.

Републиканско уверење радикала

Прво, и садашњи и некадашњи радикали нису монархисти. За разлику од некадашњих радикала, који су због ондашњих историјских околности били прикривени, данашњи српски радикали су отворени републиканци. У сталним и жестоким сукобима са последњим Обреновићима, прогањани, хапшени, осуђивани чак и на смртне казне, некадашњи радикали су, с обзиром на монархијско окружење и међународну стабилност монархија, само наизглед прихватили монархијски облик владавине.

Међутим, како је српски радикализам настао под утицајем француског, који је био неодвојив од републиканства, то се и у програму српских радикала називао републиканизам. Тако се у члану 1. пројекта Устава Радикалне странке од 1883. године, краљ није помињао као стуб власти, односно није се уопште помињао. Тај члан радикалског уставног пројекта гласио је:

"Српски је народ суверен у Краљевини Србији. Из народа потиче свака власт. Народ је извор и утока власти у држави".

И други члан радикалског пројекта Устава побуђује сумње у радикалску оданост монархији. У том члану је стајало:

"Народ Српски у Краљевини Србији по сили свога суверенитета утврђује као државни облик уставну монархију, наследну у племену Обреновића, и даје себи Устав".

По овој одредби, супротно монархијском принципу, краљ се искључивао из уставотворне радње а народ одређивао као једини творца Устава. Тај творца Устава је у будућности могао да установи и Републику. Јер, републикански облик уређења, како су то истицали француски радикали, произлазио је из народне суверености. Да је српским радикалима на памети Република указивао је, са негативном коно-

крати, ако су они за принцип суверености, они би требали, логично, да Србију преобрате у Републику... радикали су демократи, али још не примају најважнију последицу демократије".

Уствари, радикали су остварење прикривене идеје Републике оставили за повољна времена. У практичној политици залагали су се за парламентарну монархију, онакву каква је постојала у Енглеској где је краљ био развлашћен и где су управљале владе уз подршку већине у парламенту.

Краљ није послушао Николу Пашића

У држави Срба, Хрвата и Словенаца српски радикали су стајали уз монархију зато што се монархија сма-

Организовање опозиције – скуп Шешелевих присталица испред "Руског цара"

тацијом, познати цивилиста, проф. Живојин Перић у Народној скупштини децембра 1909. године. Перић је наглашавао да народна сувереност води укидању монархије у Србији. Стога, о радикалима који су се већ три деценије држали начела народне суверености, Перић каже: "Ако су радикали демо-

трали српском и зато што су против те монархије били Хрвати. Монархија Карађорђевића није умела да се одужи српским радикалима који су је чували и под њиховом круном успешно водили српску државу из победе у победу.

РАЗВОЈНИ ПУТ СЛОБЕ "СРБИНА"

Краљ Петар Први Карађорђевић није послушао Николу Пашића када је овај од њега тражио да се сви официри, учесници у мајском преврату и агентату на краља Александра Обреновића казне по закону. Регент Александар Карађорђевић није послушао радикале и није, после победе у Првом светском рату, ограничио Велику Србију и дан данас неостварену радикалску жељу, чак је и директни кривац за смрт Николе Пашића кога је отерао онда када је овај био најпотребнији српском народу. Кнез Павле је, упркос противљењу српских радикала, дао Хрватима бановину а једног од најспособнијих председника владе, Милана Стојадиновића, отерао је из земље потпуно неуставно. Краљ Петар Други Карађорђевић је 1944. године упутио поруку српским четницима да се прикључе комунистима и Јосипу Брозу. Српски радикали, баш као и српски народ, нису имали среће са монархијама.

Радикали против југословенчења Срба

Данашњи српски радикали, ослобођени обзира према монархији који су постојали код некадашњих радикала, изјаснили су се за Републику. Пошто је Александар Карађорђевић положај монарха употребио за југословенчење Срба, пошто се Петар други у одсудном тренутку одрекао ђенерала Михајловића и његових војника који су гинули "за краља и отаџбину" и изјаснио се за Хрвата Броза, за српске радикале отпали су разлози за монархију. Изјаснивши се за Републику, данашњи српски радикали довели су до краја стару радикалску идеју народне суверености.

Они овим нису прихватили комунистичку тековину укидања монархије од 1945. године, јер тада и није установљена Република; тада је била установљена Хрватска монархија под видом комунистичке Републике. Што се српских радикала тиче, монархију код Срба нису укинули комунисти него су је укинули Александар и Петар други Карађорђевић.

Парламентаризам, највеће историјско дело српских радикала

Друго, ако делујући у одређеним историјским околностима некадашњи радикали нису остварили Републику, они су остварили парламентарни режим који је требало да ограничи монархију. "Највеће историјско дело радикалне странке јесте овај парламентарни режим који данас имамо" – записао је Слободан Јовановић, највеће име српске правне науке. Данашњи српски радикали, слично некадашњим, улажу напоре да данашњу комунистичку монархи-

НИКО НЕ
СМЕ ДА ВАС
БИЈЕ !!!

КОСОВО
РЕПУБЉИК !!

ју преобрате у парламентарну Републику.

Пашићева смрт – почетак Југославије

Треће, у погледу националног питања, радикали никада нису српство подређивали југословенству. У завршници Првог светског рата, вођа радикала Никола Пашић покушао је да, пре стварања југословенске државе, државно уједини Србе. У том циљу, он је фаворизовао прекосавске и прекодринске покрете присаједињавања Србији. Те покрете од Бања Луке преко Сарајева до Новог Сада требало је да војно потпомогне војвода Живојин Мишић. Али, 1. децембра 1918. године, регент Карађорђевић је спре-

чио радикалски наум да се у новој држави претходно удари српски плот. Све што су радикали код краља Србина успели да учине за Србе који су створили југословенску државу, је прво место у називу државе.

Све док је Пашић био међу живима и радикална странка јака, држава Срба, Хрвата и Словенаца није се могла преименовати у Југославију.

Суочени са хрватским организовањем и демонстрацијама против заједничке државе, радикали су повремено износили у јавност идеју о ампутацији Хрватске. У једном тренутку, 1928. године, и сам краљ Александар био се загрејао за ову идеју, да би се онда, одједном, сасвим преврнуо у југословенство.

После преименовања државе у Југославију и поделе на бановине радикали око Аце Станојевића тражили су од краља да обједини Српске бановине у једну јединицу. На обједињавању Срба у југословенском државном оквиру који су наметали савезници, настојавао је Милош Трифуновић у избегличкој влади у току Другог светског рата. Уз ту идеју пристајао је и Слободан Јовановић који је иначе био несклон радикалима.

Данашњи радикали у новим околностима наставили су прекинути пут старих радикала ка уједињењу свих делова српства. Историјски везани за ондашње радикале, од тог циља не могу и неће никада одустати.

Принципи спољне политике српских радикала

Четврто, у односима према великим силама, данашњи као и некадашњи српски радикали држе се начела да у виталним националним и државним питањима нема попуштања. Стога, и некадашњи и данашњи радикали опгуживани су као ратни хушкачи. Тако, у време анексионе кризе 1908. и 1909. године изгледало је да на супрот др Миловану Миловановићу, тада већ радикалском дисиденту, Никола Пашић и Љубомир Јовановић стварају ратоборно расположење. Упитан зашто он и Пашић гурају земљу у рат, кад знају да за рат нисмо спремни, Јовановић је одговорио: "разлика између Миловановића и Пашића је у томе што један хоће мир, а други неће рат. Пашић неће рат, али његова

је политика ова: ако Србија није у стању спречити анексију, она не треба бар да је призна... за једно пристаниште Миловановић ће дати готово целу Босну и Херцеговину. Уместо што је покретао питање накнаде, било је боље да се ограничио на један протест против анексије, – протест од кога не бисмо после ни по коју цену одустајали. Тиме бисмо добили бар то, што би питање Босне и Херцеговине остало и даље отворено. Докле год има некога ко против ње протествује, анексија се не може сматрати за коначну".

Зато су опгужбе које данашњи радикали упућују издајничком режиму у Београду тако жестоке, зато је по нама Слободан Милошевић највећи издајник у историји српства. Ако не може да спречи признавање Хрватске и Босне и Херцеговине, а оно нека их бар он не признаје. Нека те две државе постоје са тешком хипотеком да су се ратом отцепиле од матичне државе која их никада није признала пошто су отеле туђе територије и према српском народу поновиле злочине из Другог светског рата.

Радикалско чврсто држање у питањима виталних националних интереса, нарочито се манифестовало пред Аустроугарским ултиматумом 23. јула 1914. године.

Шестом тачком ултиматума Српска влада се обавезивала "да ће отворити судску истрагу против учесника завере од 28. јуна, који се налазе на Српској територији. Органи делегирани од стране царске и краљевске владе учествовали би у тој истрази". Српска радикалска влада, на челу са Николом Пашићем, одбила је ову тачку ултимату-

ма с образложењем, наводно, да би то била повреда Устава и закона о кривичном поступку Србије.

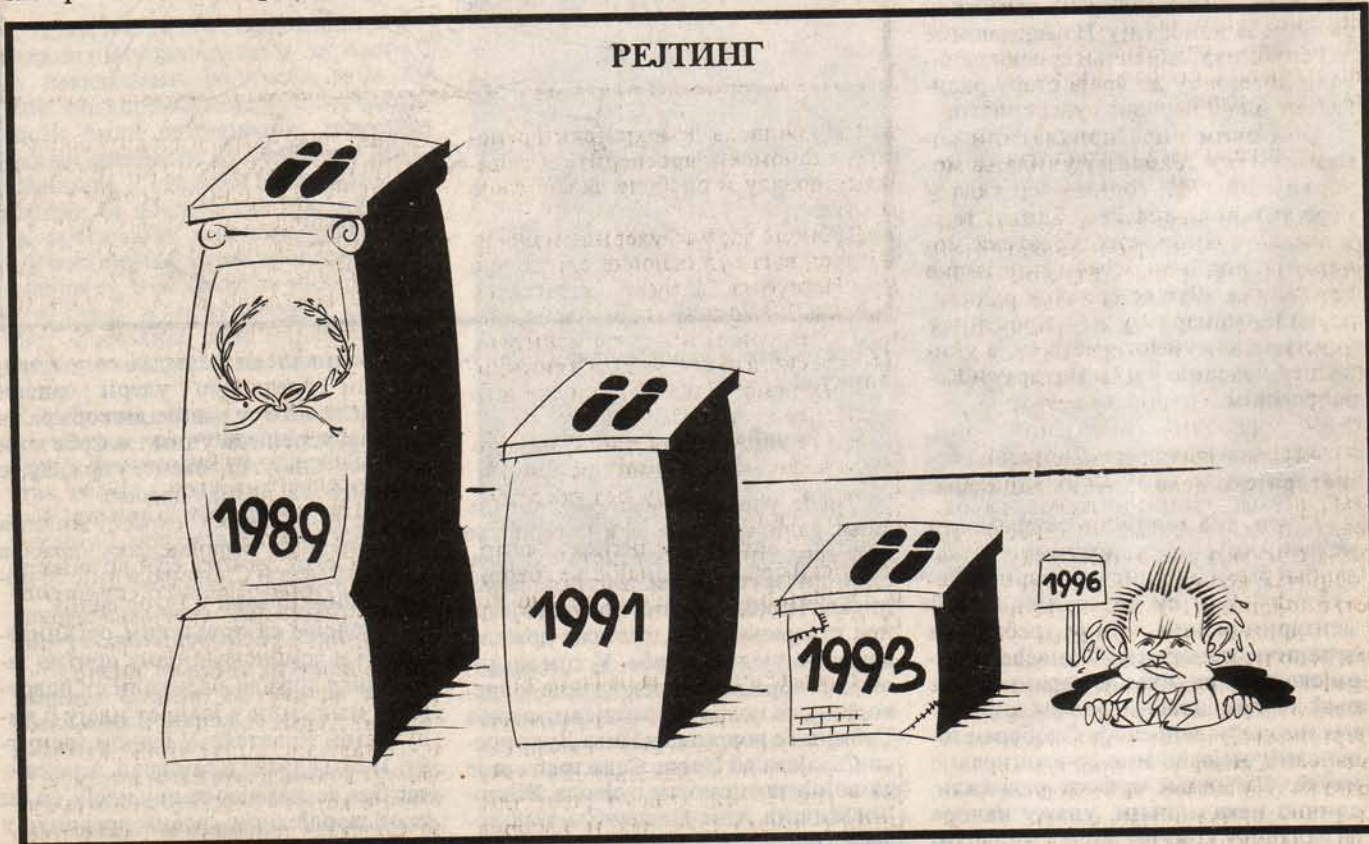
Заштита, а не повлашћени статус мањина

Пето, данашњи српски радикали одбијају злоупотребе права мањина, као што су их одбијали и стари радикали. Тако, на Версајској мировној конференцији Пашић је тражио да се у уговору о заштити мањина нагласи како његов циљ није да се у корист мањина створе повластице, већ да се заштити мањинско право на језик и исповедање религије. "Пошто ће велики део оних који у нашој држави сачињавају мањине бити склон да услед недовољног интелектуалног и културног развића погрешно тумачи ове одредбе, потребно је да конференција изјави да овде није реч о повластицама већ о заштити њихових права. Потребно је још – тражио је Пашић – нагласити да су лица, која сачињавају мањине, дужна испуњавати часно и потпуно све дужности према држави, које су им прописане као и свима другим грађанима".

Ми данас од мањина не тражимо ништа више од онога што су тражили радикали Николе Пашића, али немамо право ни да им дајемо више.

Тежимо оном што је врло далеко, али радимо на најближем

Шесто, и у социјалној сфери данашњи као и некадашњи српски радикали полазе од социјалне правде и солидарности. Иако поборници тржишне привреде, радикали не при-

лазе социјалним проблемима са становишта борбе између рада и капитала, него са становишта подједнаке заштите свих друштвених слојева. Јер, класни приступ социјалној сфери разарујуће делује на биће једне нације. У овом погледу, веома је илустративан говор протe Милана Ђурића у Народној скупштини од маја 1910. године, поводом нашег првог радничког закона (Закона о радњама). Прота Ђурић је говорио: "Ја сам одавно, господо, као народни посланик тежио и покретао питање са мојим друговима радикалима скоро три деценије, да се уреди стање занатлија и радника, јер, господо, ако икога треба заштити то треба прво заштити оне слабе и нејаче, то захтевају и природни закони. Држава треба да гледа да доноси законе као што отац гледа своју децу... Ја мислим да тако мисле сви добри људи и добри Срби, јер сваки који немоћна и слаба потпомогне тај ће бити велики у царству Божијем. Зато, не затварајмо наша срца од свега онога што иде на корист наших радника и занатлија... и ти људи то су наша браћа, једна крв и један језик. То су исто тако људи, чији су дедови стварали ову земљу".

Седмо, садашњи као и некадашњи српски радикали држе се правила да треба "тежити врло далеко, али радити на ономе што је најближе".

У овом рату својим животима смо обезбеђивали слободу српском народу и гинули за уједињење свих Срба, али смо истовремено у српским Скупштинама инсистирали на доношењу закона којима би се обезбедила социјална сигурност свих грађана, спречио криминал и обезбедило преживљавање санкција без богаћења појединаца а осиромашења огромне већине грађана.

Радикали немају право да се промене

Осмо, и данашње и некадашње српске радикале краси морал, част, понос, достојанство. Актуелна власт у Србији покушава на разне начине да умањи значај српских радикала у политичком животу српских земаља. Свашта говоре о нама. Називају нас екстремним националистима, ратним хушкачима, грубијанима, али никада ни за једног српског радикала нису могли да кажу да је криминалац, лопов, издајник, лажов, преварант. Никада нису могли да нас уплаше, подмите, купе, да нас увуку у своје прљаве послове који доносе богатство појединцу а сиромаштво народу.

Зато данас сви ми српски радикали тако поносно износимо своје ставове и убеђења и носимо часно радикалско име. Своје претке нисмо изневерили, своје потомке нећемо да осрамотимо. Србија увек пропада када су радикали у затвору, а уздиже се само ако су радикали на власти. И данашња Србија чека радикалску владу

БАЛКАНСКИ КАСАПИН

да би доживела демократски препород, економски просперитет, социјалну правду и слободу за све своје грађане.

Да бисмо вас у то уверили износимо пред ваш суд основне одреднице из Програма Српске радикалне странке. Знамо да нас оцењивање очекује на изборима. Ми се тог испита не бојимо, све што смо до сада учинили, учинили смо јавно и знали сте шта чините када сте гласали за нас.

Ми се нисмо променили, немамо на то право. Ако се и ми променимо, Србија и Срби остају без последње наде и упоришта.

Кратак преглед политичких потеза српских радикала, најбоље говори о принципима странке и уједно открива:

Шта нас очекује на изборима?

Српска радикална странка излази на Савезне изборе за Веће грађана Савезне скупштине Савезне Републике Југославије. Ми, српски радикали, никада нисмо избегавали изборна надметања, како са странком на влас-

ти тако и са осталим опозиционим странкама. Излазићемо на изборе све док грађани не одлуче својим гласовима да се промени власт у Србији и да Србијом владају српски радикали.

На изборе излазимо мирно, уверени у то да смо својим радом у протеклих шест година створили апсолутно чврсто бирачко тело у Србији, и да су остале политичке странке, како владајућа тако и опозиционе, грешкама које су начиниле у времену између два избора определиле многе своје досадашње бираче да на изборима 3. новембра глас дају Српској радикалној странци.

На последњим изборима за народне посланике Народне скупштине Републике Србије поверење нам је поклонило око 640.000 грађана Србије. У односу на изборе 1992. године, када је за листе Српске радикалне странке гласало 1.070.000 бирача, то је представљало минус од 430.000 бирача. Ми знамо зашто се неки грађани Србије који су 1992. године гласали за Српску радикалну странку нису усудили, или зашто нису одлучили,

да 1993. године гласају за српске радикале.

Зашто смо веровали Милошевићу

Први разлог је што смо већ од априла 1993. године ушли у отворени политички сукоб са председником Србије Слободаном Милошевићем и странком на власти, Социјалистичком партијом Србије, предосећајући да су спремни да изврше издају српског националног интереса, да су спремни да предају све, Републику Српску Крајину и Републику Српску, у руке наших историјских непријатеља.

Српска радикална странка се не стиди ни једног свог политичког потеза. 1991. и 1992. године подржавали смо председника Републике Слободана Милошевића. Подржавали смо човека кога је народ бирао огромном већином гласова и који је Србију водио онако како би је водили српски радикали. Који је српско национално питање желео да реши онако како би га решили српски радикали да су на власти, бранио српске територије, одупирао се српским непријатељима, одупирао се међународној заједници, подстакло западне Србе на устанак, дао им војну, материјалну, политичку помоћ. Сви његови поступци говорили су нам да искрено жели да сви Срби живе у једној држави и да та држава буде на западу до српских историјских и националних граница, на линији Карлобаг-Огулин-Карловац-Вировитица.

Обарање Шаиновићеве владе

А онда се у априлу 1993. године нешто преломило и Слободан Милошевић је прихватио Венс-Овенов план. Био је то шок за све српске националисте а и за српске радикале као политичку странку. У жељи да му пружимо прилику да нам докаже да наша најгора предосећања нису тачна, прозвали смо Владу Николе Шаиновића, дали јој рок од три месеца да промени националну политику Србије и да заустави инфлацију која се захуктавала и која је претила да достигне размере хиперинфлације. Слободан Милошевић је мислио да се српски радикали шале, да ми нећемо ићи до краја у обрачуну са онима који су пошли стазама издаје. Позивао нас је на састанке, нудио нам куће, имања, предузећа, ауто-извозне дозволе, станове, министарска места, амбасадорска места. Мислио је да може да нас купи. Није нас добро познавао. Док нас је упознао већ је било касно.

Српски радикали су 15. септембра 1993. године поднели у Народној скупштини Републике Србије захтев да се изгласа неповерење влади Николе Шаиновића. Седница Скупштине која је одржана у октобру месецу била је историјска. На њој су српски

радикали потпуно поразили, понизили, растурили посланичку групу Социјалистичке партије Србије, избили све темеље на којима је почивала њена власт и Слободан Милошевић је био принуђен да распусти Народну скупштину, на тај начин призна пораз и смени Николу Шаиновића са места председника Владе Републике Србије.

Расписао је изборе за Народну скупштину Републике Србије. И као што смо до тада јавно, на свакој трибини, на сваком митингу, на сваком телевизијском, радио наступу у свим изјавама у новинама говорили, да смо странка која се бори против Социјалистичке партије Србије али подржава Слободана Милошевића, тако смо и 1993. године, у предизборној кампањи, користили свако обраћање јавности да кажемо да смо политичка странка која више не подржава председника Србије, зато што је припремио велику издају српског народа.

Грађани су били збуњени, нису могли да верују да Слободан Милошевић дотадашњи идол Срба, човек који је први међу комунистима устао и рекао да жели да реши српско национално питање, човек који се успротивио цепању Југославије по авновским границама, човек који је обећао Србима на Косову и Метохији да више нико не сме да их туче – да је постао издајник. Нису нам веровали, добили смо мање гласова него 1992. године.

Финални чин Милошевићеве издаје

Камо среће да смо били довољно убедљиви и да смо могли да победимо 1993. године. Данас би Савезна Република Југославија у свом саставу имала и Републику Српску Крајину и Републику Српску. Данас не би Американци отворили претходницу своје амбасале у Приштини, а да још нису званично признали Савезну Републику Југославију. Данас не би Слободан Милошевић примао Ејупа Ганића у званичну посету Србији као себи равног политичара. Не би се Војска Југославије понижавала и почасним водом поздрављала Ејупа Ганића кога тражи као ратног злочинца. Милошевићев пријатељ Ејуп Ганић је командовао нападом на колону деце из Србије која су се из касарни у Сарајеву, под заштитом Уједињених Нација повлачила у Србију. Данас не би председник Србије потписивао споразум са Ибрахимом Руговом о предаји српских школа, српских наставних програма, плата за учитеље, наставнике и професоре у руке шиптарским сепаратистима и терористима. Данас не бисмо бринули за судбину Косова и Метохије, Рашке области – тзв. Санџака, Војводине и хоће ли бити заједничке државе између Србије и Црне Горе.

Данас у Србији радници не би страховали за своје фабрике, за буду-

ћност своје деце. Пензионери не би били понижавани и уцењивани да из вечери у вече гледају други дневник телевизије Србије како би сазнали које ће суботе бити неки део неке пензије.

Данас сељаци не би проклињали Владу Србије зато што опљачка све што у Србији роди. Зато што се њихов рад своди на орање, сејање и жетву, а рад Владе Републике Србије на плачку онога што сељацима роди. Данас девизне штедише не би ојажене штрајковале пред Народном банком Југославије чекајући када ће држава да се смилује да им врати одузету девизну штедњу.

Данас би криминалци били у затвору. Не би били у мерцедесима, циповима и министарским фотелијама.

Данас би већ било часно живети у Србији и нико се тога не би стидео. До данас би већ престао одлазак наше деце у иностранство трбухом за крухом, одлазак младости и памети.

Данас не би грађани Србије стрепели хоће ли их председник Србије предати суду у Хагу, не би стрепели официри Војске Југославије, они који су још као деца, одмах по завршетку средњих војних школа и војних академија, журили на фронт да спасавају земљу и народ.

Данас не би припадници полиције ишчекивали чије ће име да се нађе на списку путника у Хаг, пошто их је Слободан Милошевић са путним наложима слао на ратишта широм српских земаља, да бране српску нејач, српска огњишта.

Данас не бисмо имали десетине хиљада гробова расејаних по српским земљама, стотине хиљада Срба избеглих у Србију, Црну Гору или широм света. Данас не бисмо имали стотине хиљада спаљених кућа, исто толико имања напуштених, похараних, разорених.

Све би данас било боље. Али много тога још увек може да се поправи. Ми нисмо странка оних који су изгубили наду. Ми смо познати као борци. Доказали смо то на фронтима, доказујемо то у политичким обрачунима са неистомисљеницима. Ми настављамо борбу. Ићи ћемо до краја у обрачуну са овим режимом и са опозиционим странкама које нису ни мало боље од њега, можда су чак и горе.

Никада нећемо одустати

Износимо свој програм пред грађане Србије, износимо своје замерке осталим политичким странкама како бисмо вас убедили да Србија може да напредује само ако српски радикали победе и дођу на власт.

Било чија политичка победа осим радикалске је пораз за Србију. Ми смо потпуно спремни да прихватимо власт и да је вршимо у интересу српског народа и осталих грађана

Србије и Црне Горе, Републике Србије и Републике Српске Крајине.

Никада нећемо одустати од борбе за западне српске земље. Раговали смо за њих, сачували их, а онда смо их изгубили за преговарачким столом. За преговарачким столом ћемо их и вратити. А чије би то територије могле и да буду ако не српске? Ко то још полаже право на српске земље осим нас Срба?

Учинићемо све да вратимо живот у фабричке хале, да оживимо привредне активности, да Србија почне да производи, превози, продаје, купује. Да грађани Србије једном пожелеле и да то себи могу да приуште, да купе нов ауто, да поправе кућу, да направе нову кућу. Нећемо дозволити да у већини српских породица има само два obroка дневно, да се деца од неухрањености разболе од туберкулозе. Нећемо дозволити ни председнику Србије, ни председнику Владе, ни министрима, ни посланицима, ни државној управи да приме плату док последњи пензионер не буде намирен, док последњи радник не буде намирен.

Отворићемо се за сарадњу са светом, али се нећемо пред тим светом понижавати и нећемо понижавати српски народ. Ако нам буду постављали ултиматуме, ако Србија буде морала да пузи, председник Југославије ће се обратити Савезној скупштини Савезне Републике Југославије. Ако се и ту утврди да је много посланика, иза којих стоји велики број грађана Србије, бирача, гласало против одлуке за коју се залаже председник Југославије расписано референдум. Борићемо се да грађани својом већином доносе одлуке које су од виталног интереса за српски народ и за остале грађане Србије и Црне Горе.

Само тако може да се води једна држава. Само тако су је радикали водили кроз историју, и само тако ће је водити све док буду на власти.

Рачунамо на српске патриоте

На овим изборима рачунамо на гласање српских националиста, патриота. Рачунамо на гласове оних Срба који су 1992. и 1993. године гласали за Слободана Милошевића убеђени да је он националиста, да је прави Србин. Да нас никада неће издати. За оне који су мислили да наше прогнозе о његовој будућој издаји нису тачне. Да смо заслепљени борбом за власт и да само желимо да га срушимо са власти, а да је он и даље онај прави, онај који се одупире и бори, који неће дозволити да други кроје судбину српског народа.

Сада је сасвим јасно, више не треба никаквих доказа, много лошег се десило, не смемо да дозволимо више ни једна погрешан и издајнички потез. Нико ме.

Почетак парламентарне каријере – предизборни митинг др Шешеља у Раковици

Данас рачунамо на гласове и оних Срба који су 1992 и 1993. године гласали за Српски покрет обнове, Демократску странку и Демократску странку Србије, убеђени да се ради о странкама које ће заштитити српски национални интерес. Рачунамо на оне припаднике СПО-а који су у ту странку ушли 1990. године када су се њен председник и сама странка представљали као националисти. Данашњи Српски покрет обнове води политику коју је зацртао Грађански савез Србије. У тој политици нема места за оне који су 1990. године ушли у Српски покрет обнове. Они сада немају за кога да гласају изузев за нас, српске радикале.

Ми знамо да нас руководства Српског покрета обнове, Демократске странке, Демократске странке Србије и Социјалистичке партије Србије не воле. Знамо и зашто. Ми водимо Српске радикале и водићемо српски народ онако како би они желели да чине а не могу зато што своје политичке ставове добијају на реверс у амбасадама Америке, Немачке, Турске и ко зна где још.

Чланство ових странака види да се српски радикали понашају онако како би и они требали да се понашају, али их њихове вође воде погрешним путем. Лошим путем. Издајничким путем. Путем предаје, продаје. Једино ми остајемо усправни макар колико нас шибао, макар колико нам удараца задавали. Једино нас нико не може да купи. Једино ми ништа нисмо опљачкали. Наравно, ни у општинама у којима смо били на власти. Једино ми никада нећемо мислити на своје личне интересе већ на интересе свог народа, оних који су нас изабрали.

Зато нас се највише и боје. Многи се боје наше победе. Многи који су у

овом рату упрљали руке. Многи који су у овој кризи упрљали руке. Многи скоројевићи, новопечени богаташи, шверцери. И треба да нас се боје. Ми не продајемо веру за вечеру. Ми смо српски радикали. Ми смо снага, савест, разум. Све најлепше што има српски народ су српски радикали. Других нема.

Зато ћемо ми ове године да уздрмамо режим Слободана Милошевића и издајничке Социјалистичке партије Србије. Да им ове године, победом на савезним изборима, избијемо један ослонац власти, а до године да их потпуно оборимо и пошаљемо у историју, ружну, прљаву, издајничку, похлепну, криминализовану. У историју бешчашћа, превара, предаја. У историју из које неће моћи да се врате на актуелну политичку сцену зато што их народ више неће хтети.

Да сваки дан буде бољи од претходног

А онда ћемо да отклањамо српске невоље једну по једну. Најпре ћемо дозволити Србији да дише. Дозволићемо грађанима Србије да упознају демократију. Да могу слободно да износе своје мишљење и да имају право да се њихово мишљење чује. Да се у југословенском парламенту одлучује о најважнијим питањима од интереса за грађане Србије и Црне Горе. И да седнице на којима се то решава буду јавне, да бирачи знају како се ко од посланика понаша. Да отворимо медије, да државну телевизију начинимо државном телевизијом да делују у складу са законом, потпуно неометани од оних који су на власти. Да извршимо приватизацију, часну, честиту, поштену у интересу нове производње, нове продаје, у интересу стандарда грађана. У

интересу социјалне сигурности. Да држава престане да пљачка своју децу ускраћујући им дејчи додатак по осам месеци, своје пензионере ускраћујући им по три пензије, своје пензионере сељаке ускраћујући им по осам месеци пензије. Да у Србији почне да се ради и да то више не престане. Да сваки дан буде бољи од претходног. Нека по мало буде бољи, али да буде бољи, зато што тежимо далеком а радимо на најближем, кад-тад.

Ујединићемо српске земље

Једно од основних начела Српске радикалне странке и један од кључних мотива за учлањење многобројних чланова у наше редове је борба за српски национални програм који, у суштини, значи истинско уједињење нашег народа на просторима бивше СФРЈ. Наш циљ је модерна унитарна држава Срба и других грађана на укупној националној територији Србије, Црне Горе, Републике Српске и Републике Српске Крајине. Један председник, једна скупштина и једна влада по узору на развијене земље запада и то на принципима истинске демократије, правне сигурности и отворених тржишта. Македонцима нудимо конфедерацију, уколико је и они желе. Национално уједињење остварићемо искључиво легалним и легитимним политичким средствима и то употребом дипломатије уз карактеристику да никада нећемо одустати од наших легитимних интереса и да ћемо предност давати преговорима без било каквим притисака и учена.

Бићемо јединствени и сложни

Већ смо приступили изради свеобухватног општесрпског националног програма. Желимо да објединимо све националне снаге ради јединствене борбе за наше интересе. Јединство нашег народа на кључним питањима његовог опстанка стални је циљ Српске радикалне странке. Као радикали и као људи развијамо и раз-

вијаћемо универзалне људске и хришћанске вредности као што су: правда, слобода, истина, част, достојанство, мирољубивост, солидарност и друге. Развој ових вредности је прворазредни задатак за Странку и све њене чланове почев од руководства па све до сваког члана. Бићемо увек и до краја одани нашој отаџбини и радићемо све што је у нашој моћи како би наш народ осетио добробит од нашег политичког и сваког другог страначког рада.

Сачуваћемо нашу традицију

Наша традиција представља основ за очување наше нације и зато традицију морамо неговати и чувати како унутар странке тако и у институцијама државе, на радију и телевизији, у штампи и у свим другим сегментима државе. Управо држава мораће да води бригу о очувању народне традиције и културе јер ћемо се без истинског обнављања и утемељења правде, морала, духовности, слободе и других вредности изгубити у временима која долазе. Наше заставе, химну, грбове вратићемо у употребу и при-

подршку и у борби за очување историјских и културних споменика српске духовности као и у одржавању и изградњи нових цркава, манастира и верских школа. Божић, Ускрс и Видовдан били су и биће празници српског народа.

Донећемо нови Устав

Српски радикали инсистирају на доношењу новог Устава. То ће бити јединствен Устав за читаву земљу што је основ за равноправност свих грађана и њихову једнакост пред законом. То ће бити логичан и јасан највиши правни документ наше земље са веома прецизним одредбама надлежности, овлашћења, одговорности и заштите од самовоље било ког органа власти. Ниједан правни или нормативни акт неће бити у супротности са Уставом.

Организоваћемо унитарну државу

Наша странка бори се за обнову слободне и независне државе која ће обухватити све српске земље и такву јединствену државу организоваћемо

мењиваћемо их у свим приликама и према европским обичајима.

Помагаћемо нашу Цркву

Српски радикали сматрају да је Српска православна црква стратешки чинилац очувања наше нације, културе и традиције. Српска православна црква је и битан фактор јединства Срба и нашег целокупног опстанка. Зато се морају отклонити све последнице комунистичких напада на Цркву и њену имовину. Наша Црква вршиће несметано своју улогу свуда где има Срба и у томе мора имати пуну моралну, материјалну и политичку подршку. Наша Црква имаће

на унитарним принципима и то без покрајина. То је прва фаза наше борбе. У другој фази Странка ће настојати да се слободно израженом вољом народа тој држави прикључе и Република Српска и Република Српска Крајина. У трећој фази стварали би се услови за прикључење Македоније и то у међусобно договореном статусу.

Организоваћемо државну власт на новим принципима

Српски радикали у први план истичу цивилно друштво и самоиницијативу грађана као модел за остваривање најширих људских слобода. Држава треба што мање да се меша у

послове грађана. Странка ће се борити да се државна власт устроји као модерна република и то са поделом саме власти на законодавну, извршно-управну и судску. Радикали ће организовати државу у којој ће власт служити народу и где ће основна људска права бити ефикасно заштићена. Државна власт биће сервис народу и грађанину заснован на слободним и демократским изборима. Грађани ће своју вољу спроводити кроз једнодомни парламент, јединствену владу и једног председника. Територија земље биће јединствена и недељива са јединственим државним службама и јединственим системом судства. Грађани ће своје представнике бирати у парламент на пропорционалним изборима са једном изборном јединицом за читаву земљу. Чиновнички апарат у оквиру државне власти биће строго професионалан без страначких или идеолошких карактеристика. Локална самоуправа биће самостална у односу на управни апарат државе и имаће своја овлашћења неопходна за несметани развој локалне заједнице.

Укинућемо федералне јединице и аутономне покрајине

Странка се бори да се кроз организацију власти онемогући формирање оквира сецесионизма тако што би нека мањина као већинско становништво у делу државе, искористила аутономни статус и покренула сепаратистичке и сецесионистичке механизме и то на штету Срба. Зато се морају укинути федералне јединице и аутономне покрајине. Не сме се дозволити стварање оквира за настанак регионално-политичких организација. Окрузи ће бити административно-управне целине, а општине и градови јединице локалне самоуправе. Судови, полиција и инспекције биће јединствени за целу земљу са деташираним извршиоцима у окрузима и општинама. Министарства би управљала државним органима и то непристрасно и објективно.

Радикали су за истински народни суверенитет

Странка истиче и бори се за принцип народног суверенитета. То практично значи да грађани део свог изворног суверенитета путем избора преносе на своје представнике – народне посланике и преко њих врше власт у својој земљи. Зато се у земљи мора неговати све оно што је посредно или непосредно везано за овај принцип. Посланици су зато продужена рука грађана и као њихови представници неприкосновени у вршењу своје функције. Јавност рада, демократски принципи у одлучивању и гласању и толеранција према опозиционим ставовима темељи су модерног демократског уређења који

АСИСТЕНТ

су у потпуности прихваћени и у Српској радикалној странци.

Један парламент, једна влада, један председник

Радикали су за парламентарну демократију јер је само парламент изворни орган народне воље и извор народне суверености. Парламент је тај који ће бирати све функционере и владу и сви функционери биће одговорни парламенту. Парламент ће имати само један дом јер ће радикали организовати јефтину и ефикасну унитарну државу. Скупштина ће бирати председника републике, председника владе и владу у целини, председника и судије одређених судова и вршиће надзор над њиховим радом. Парламент ће бити отворен за јавност укључујући и директне телевизијске преносе.

Влада ће бити јединствена и ефикасна и са мање министарстава него што је сада случај и то ради уштеде. У влади ће бити способни, квалификовани, високо морални, поштени и одговорни људи.

Председника Републике бираће скупштина и то са две трећине гласова народних представника. Његова улога и његова права као и обавезе биће строго одређени како се не би јављале злоупотребе које су присутне у садашњем председничком мандату. Председник неће моћи да обавља било какве друге јавне, политичке или страначке функције, нити ће моћи да се бави привредним активностима било које врсте.

Државна управа биће јефтина

Странка се бори за ефикасну, реорганизовану и рационалнију државну управу. Управа ће бити сервис грађана са модерном електронском опремом и крајње једноставном процедуром добијања потребних докумената и остваривања права грађана. Борићемо се за формирање централне државне банке података са прецизном евиденцијом, што ће омогућити

бржи и ефикаснији рад државне управе.

Сви државни органи и све државне организације биће до краја отворени према јавности и према медијима. Јавност рада биће утврђена уставом.

Функционери ће бити одговорни и по потреби смењивани

Сви функционери, како изабрани од стране скупштина, тако и именовани од стране председника, владе и министра, биће одговорни на основу унапред утврђених критеријума. Изабрани функционери поред политичке одговорности сносиће и кривичну одговорност уколико се докаже да су корумпирани, или да су учествовали у злоупотребама јавних овлашћења.

Устав и закони ће се строго поштовати

Нови устав наше земље биће јасан и целовит и то толико да ни једном просечно образованом грађанину наше земље неће бити потребно посебно тумачење делова устава или појединих норми. Борићемо се да у земљи завлада владавина права, уставности и законитости и да се ти нови принципи утврде као трајне вредности. Садашња олигархија влада над уставом, законима и правним актима и томе ће радикали стати на пут.

Државна бирократија биће контролисана

Државна бирократија и целокупан чиновнички апарат испољава тенденције осамостаљивања и узурпације власти што у крајњем случају доводи до корупције, мита и свих облика угрожавања демократије. Радикали ће се борити за ригорозну контролу административног апарата од стране законодавне, извршне и судске власти.

Борићемо се против криминала свим средствима правне државе

Најуже руководство земље укључено је у многобројне облике криминалних активности и тај податак, уз чињеницу о порасту свих видова и облика криминала у земљи, тера

укинути. Судство ће бити двостепено, а тростепеност ће се обезбеђивати само за изрицање најтежих кривичних санкција.

Адвокатура ће бити ослобођена свих државних стега. Адвокати ће поштовати унапред утврђене кодексе и плаћати порез држави. Адвокатура

би се уредила и то веома детаљно посебним законом.

Деловање политичких партија биће слободно

Слободно деловање политичких партија иде у корист државе јер подстиче конкуренцију и ствара контролу учесника у политичком сучељавању. У циљу уозбиљавања политичког система, а и елиминисања услова за деловање полицијских организација под фирмом политичких странака, залажемо се за поштравање услова за постојање политичких странака тако што би се повећао број оних који подржавају, својим потписима, регистрацију једне странке и то на десет хиљада.

Слободно удруживање грађана је гарантовано

Слобода удруживања грађана биће загарантована у свим видовима и облицима осим у случају напада на суверенитет и територијални интегритет државе, као и у циљу ограничавања слободе и права грађана.

Синдикати ће бити слободни и самостални

Садашњи синдикати у већини представљају прирепак владајућег режима и не служе стварним интересима радника. Зато је Српска радикална странка борац за слободно синдикално организовање које ће служити искључиво интересима радника. Синдикати ће бити покретачи народног и државног напретка и биће независни од било ког политичког утицаја из земље или иностранства. Синдикати ће се финансирати самостално и њихова делатност неће бити ничим ометана.

Српске избеглице имаће држављанство

Српска радикална странка ће се енергично борити како у парламенту тако и ван њега да сви Срби избегли са окупираних простора Републике Српске, Републике Српске Крајине као и из Словеније, Хрватске или Муслиманско-хрватске федерације, одмах и то по хитној процедури добију држављанство Савезне Републике Југославије. Тако ће се на најбржи начин укључити у нормалан живот и нову средину.

Водићемо бригу о српским исељеницима

Држава којом ће владати радикали потпуно ће променити однос према исељеницима. Организоваћемо српске националне клубове у иностранству који ће служити као мост повезивања између отаџбине и исељеника. Омогућићемо повољне услове за повратак Срба у отаџбину и у ту

ЈЕРОПЛАН НАД БОСНОМ

нашу Странку да развије посебне програме за борбу против криминала и корупције. Нико неће бити поштеђен од казне уколико се докаже да је починио кривично дело и нико не сме бити изложен полицијском малтретирању уколико није крив. Сва материјална и новчана средства која су од грађана и државе отета у криминалним аферама, грађанима и држави биће враћена.

Кодификоваћемо правне норме

Странка ће одмах по преузимању власти систематски кодификовати и унификовати правне норме и уједначити њихову примену. Сви закони биће усаглашени са уставом и биће јединствени за целу земљу, што ће омогућити равноправност свих грађана пред законом и пред Уставом.

Правосуђе ће бити независно и ефикасно

Судство ће, када на власти буду радикали, бити истински независно, стручно и професионално. Судије ће судити на основу Устава и закона и биће потпуно независни од политичког утицаја. Правосудни систем биће јединствен са редовним судовима, јавним тужилаштвима и правобранилаштвима. Све остале судске и парасудске облике наша странка ће

ће бити препуштана слободној конкуренцији коју неће угрожавати било какво адвокатско удружење које би протежирало цеховске интересе.

Локална самоуправа биће ефикасна и самостална

Странка сматра да се морају у потпуности раздвојити надлежности државних органа и надлежности органа локалне самоуправе. Грађанин ће лакше, брже и јефтиније остварити своје интересе кроз локалну самоуправу коју сам бира, финансира и контролише. Локални органи самоуправе биће надлежни за локалне проблеме и сами грађани финансираће решавање тих проблема. Држава ће према локалној самоуправи задржати само контролну функцију.

Изборни систем биће праведан

Српска радикална странка је за пропорционални изборни систем у оквиру кога ће се посланички мандати делити на основу добијеног броја гласова. Коалиције су за нашу Странку евентуалне тек након избора. За читаву земљу постојала би само једна изборна јединица јер је то најправеднији систем бирања. Гласање је тајно, уз строго поштовање процедуре гласања и бројања гласова која

сврху ћемо прилагођавати порески и својински систем. Држава ће непрестано комуницирати са Србима у иностранству и водити много активнију бригу о њима и њиховим породицама.

Професионална полиција биће у служби грађана

Криминал је у самом врху власти и његови актери се не гоне и не спречавају у вршењу криминалних активности. Криминалитет у врху режима шири се зато и на ниже слојеве становништва. Полиција зато мора бити високо професионална, ослобођена сваке идеологије и политике. Она мора штитити Устав и законе, а не појединце који их крше. Полиција ће штитити загарантована права грађана и утврђени поредак у Уставу од свих облика кршења и угрожавања и то како споља тако и изнутра. Српски радикали бориће се за већу контролу над радом свих органа полиције и то кроз посебне одборе и комисије народне скупштине. Све полицијске, обавештајне и контраобавештајне службе биће јединствено организоване ради постизања већих успеха у заштити државе и њеном нормалном функционисању.

Полиција ће поступати према прецизним нормама које ће бити прописане законом како би се заштитили грађани од самовоље полицијских органа и самовоље државних институција и појединаца на функцијама.

Професионална војска биће стуб одбране земље

Српски радикали се боре са строго професионалну војску која неће бити зависна од било које политичке партије и било које идеологије. Војска мора бити окренута припремама за одбрану земље и држава јој у томе мора помоћи свим средствима. У војсци је присутна завидна стручност и професионалност и то нарочито млађих старешина који су способни, мотивисани и патриотски оријентисани. Радикали су за поштеност, стручног, мотивисаног и ауторитативног старешину изразито патриотски опредељеног који ће уз савремену и модерну војну технику бити стуб одбране земље.

Право на живот имаће сви грађани

Право на живот биће основно право које се мора уградити у Устав и законе. Српски радикали су за укидање смртне казне и промену низа закона и других аката када је реч о заштити живота људи у нашој земљи. Српски радикали одбацују могућност еутаназије у било ком облику.

Грађани ће бити слободни и безбедни

Радикали су велики борци за слободу као основну људску и цивилизацијску вредност. Свако мора имати право на личну слободу и безбедност и никоме се не може ограничити слобода изузев у прецизно одређеним случајевима који ће бити прописани законом и то по највишим међународним стандардима. Уставом, законом и праксом државних органа обезбедиће се сваком појединцу потпуна безбедност у току примене мера јавног реда, лишавања слободе, у истрази, на суђењу и у извршавању судских пресуда. Свим грађанима гарантоваће се морални, физички и имовински интегритет.

Полиција неће моћи да одређује било какав притвор, а истражни судија достављаће решења о притвору у часу притварања. Лице које буде лишено слободе имаће право на браниоца у сваком тренутку и без икаквих ограничења.

Приватни и породични живот биће заштићен законом

Законом се мора обезбедити неповредивост стана, писама, заштита од прислушкивања, заштита од ширења гласина и других облика нарушавања приватности лица и њихових породица. Нико неће моћи злоупотребом овлашћења и закона да нарушава право на приватни и породични живот.

Слобода кретања и настањивања биће гарантована Уставом

Слобода кретања и настањивања биће гарантована Уставом и законом и свака самовоља у овој области биће строго санкционисана. Слободу кретања државни органи моће ће да ограниче само ради вођења кривичног поступка, у циљу спречавања ширења

заразних болести и у циљу одбране државе.

Право на слободу мисли и савести биће заштићено законом

Нико неће бити инкриминисан и на било који начин прогањан за изражену мисао. То право неће бити дерогирано ни у случају јавне опасности. Право на слободу мисли и савести биће Уставом и законом прецизно и јасно гарантовано.

Слобода вероисповести биће потпуна

Сви грађани наше земље биће слободни да исповедају своју религију и да припадају изабраним конфесијама, али ће бити слободни и да не исповедају никакву религију и да не припадају никаквим конфесијама. Припадност појединим религијама је слободна и нико неће имати никакве привилегије само зато што припада појединој религији. Нико не може бити ослобођен грађанских дужности на основу припадности појединој вери и никоме се због тога не могу ускратити људска и грађанска права.

Слобода штампе биће потпуна и гарантована

Српски радикали се боре за потпуно слободу објављивања информација у штампи, на радију и телевизији без претходне спољашње цензуре и без икаквог монопола у медијима и над медијима. Уставом и законима биће прецизно одређена и утврђена слобода информисања која се може ограничити само у случају подстицања на вршење кривичних дела. Радикали су за потпуно слободну размену информација и информативних материјала са иностранством.

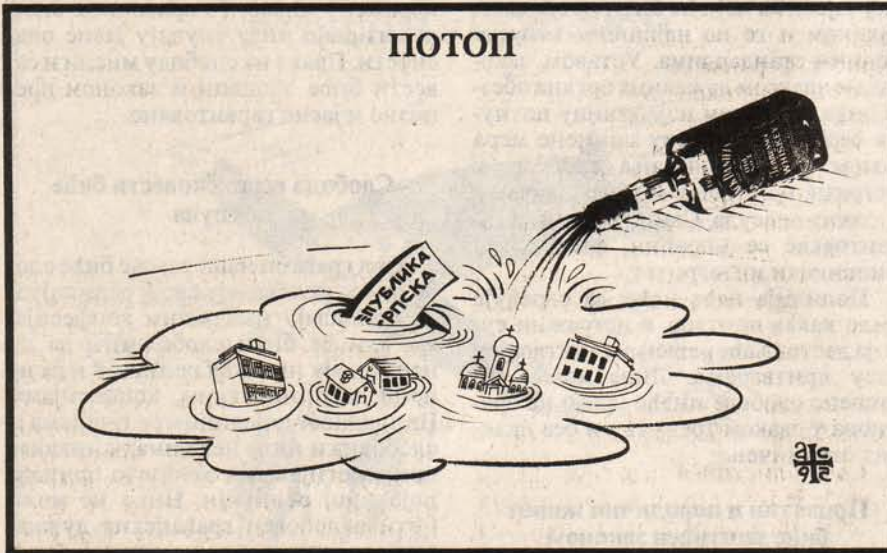
Против дејтонских мапа – српски радикали не признају Милошевићеве границе

Слобода окупљања биће неприкосновена

Српска радикална странка се бори да се грађани слободно могу окупљати на јавним местима и изражавати своја мишљења о државним и политичким питањима. Слобода окупља-

време и одговарајућу зараду, затим право на плаћани годишњи одмор и недељни одмор и право на личну безбедност на радном месту. Српска радикална странка бори се за посебне услове заштите инвалида, старијих малолетних и пунолетних лица и жена.

ка борити за законит и праведан судски поступак. Право на одбрану, тужбу и жалбу и презумпцију невиности било би заштићено највишим правним актима земље. Судије ће бити непристрасне и независне и уважаваће равноправно све сведоке и доказне чиниоце. Браниоци ће бити непрестано у контакту са окривљенима и њихова комуникација се ничим не може ограничити. Полицијски притвор ће се укинути, а бранилац ће бити присутан већ током информативних разговора у полицијској станици. Војни судови ће бити укинути, а судови за прекршаје изрицаће само новчане казне. Решења у управном поступку без са слушања странке неће се доносити као и првостепена решења без права на жалбу.

ња, слобода удруживања у политичке странке и синдикате и друга удружења је основ за демократски развој земље и та се права могу ограничити само у интересу националне безбедности, јавног реда ради спречавања нереда и криминала као и ради заштите здравља грађана и ради заштите права и слобода других.

Право на својину је гарантовано

Странка се бори за апсолутну заштиту права на својину и то посебно право на приватну својину које је било деценијама уназад угрожавано. То право не сме бити ограничавано у погледу обима и предмета својине и биће гарантовано уставом и законима. Приватна својина биће основа својинског система.

Право наслеђивања биће апсолутно

Српска радикална странка се залаже да право наслеђивања имовинско-правних односа буде апсолутно и загарантовано уставом и законима. Само личне службености из тога могу бити изузете, а свако арбитрарно одлучивање о наслеђивању мора бити искључено.

Право на рад биће једнако за све

Сви грађани имаће право да према својим умним и физичким способностима изаберу своју професију и своје запослење. Све делатности и све функције биће доступне свима под истим условима и законским одредбама. Српски радикали гарантоваће радницима физички и морални интегритет, право на ограничено радно

Право на образовање биће доступно свима

Странка се бори за бољи материјални и друштвени статус образовања. Уставом и законом дефинисаће се бесплатно основно и средње образовање, с тим што ће само основно образовање бити обавезно. Универзитет ће свима бити доступан под једнаким условима, а на основу селекције у току студија најбољи студенти са највишим оценама били би ослобођени школарине.

Суђења ће бити законита и праведна

Сви грађани биће једнаки пред Уставом и законима. Зато ће се стран-

Против свих облика дискриминације

Српска радикална странка гарантоваће права грађанима без било какве дискриминације. Сви грађани наше земље имаће иста права и обавезе без обзира на пол, расу, боју коже, језик, вероисповест, политичко или друго мишљење, национално или социјално порекло, припадање националној мањини, имовно стање, право стечено рођењем или било коју другу карактеристику.

Странци ће имати широка права

Странка је крајње демократски оријентисана и у погледу права странаца на територији Савезне Републике Југославије. Та права засниваће се на принципу реципроцитета и биће везана за право уласка на нашу територију, право запослења и рада у нашој земљи под истим условима као и грађани СРЈ, право на лекарску и апотекарску праксу, право на покретну и непокретну својину, право на-

слеђивања и друга права која ће бити прописана законом.

Права националних мањина на основу демократских стандарда

Права националних мањина за Српску радикалну странку су, пре свега, права из комплекса људских права и та права ће бити заштићена у складу са највишим демократским стандардима као и права свих других грађана. Националним мањинама обезбедиће се услови за очувања својих посебности и нико их не може лишити права на очување сопствене културе, језика, писма, образовања и информисања. Националне мањине ће институције за очување својих посебности финансирати из сопствених и то легалних средстава. Права националних мањина не могу се остваривати на штету српског народа и државних интереса.

Равноправност и реципроцитет – основе спољне политике

Влада Српске радикалне странке у изграђивању нових спољнополитичких и међународних односа руководиће се принципима мирољубиве коегзистенције и активне сарадње равноправних држава и народа. Радикали одбацују претње силом као вид решавања међународних спорова, али и од националних интереса и заштите наших грађана и сународника у другим државама не одустају ни под каквим претњама и уценама. Странка је и за доследно поштовање принципа националне суверености и принципа немешања у унутрашње послове других држава осим када се драстично крше људска и грађанска права. Развијаћемо традиционалне пријатељске односе са народима и државама који су се у најтежим тренуцима наше историје са нама солидарисали и свестрано нас помагали. Принцип реципроцитета остаје трајан у међународним односима када је наша Странка у питању.

Дипломатија ће бити реорганизована и ефикасна

Српски радикали сматрају да се хитно мора приступити реорганизацији и кадровским променама у Министарству иностраних послова чиме ће се постићи напредак у комуникацији са другим земљама и боље представити наши државни и национални интереси. Уместо ислужених комунистичких функционера у дипломатској служби наћи ће се млађи високообразовани и стручни људи који ће са патриотизмом и знањем штитити интересе своје земље. Они ће имати прворазредни државни задатак да постигну што бољу позицију наше земље код решавања спорних питања из међународних односа. Однос према страним дипломатама у

нашој земљи биће заснован на међународним принципима и на принципу реципроцитета. Српски радикали ће се борити да наша земља буде активни члан свих међународних организација које поштују суверенитет наше земље, наше интересе и принципе немешања у унутрашње послове држава. Приступаћемо оним међународним организацијама чији је циљ међународна сарадња и солидарност. Странка се залаже и за приступање међународним агенцијама. Такође, ми сматрамо да су потребне регионалне организације чији је циљ развијање и унапређење политичких односа и развијање солидарности и међународне економске сарадње. Српски радикали прихватају и војнополитичке одбрамбене савезе у циљу заштите српских националних интереса.

Због свега наведеног јасно је:

Зашто не треба гласати за Социјалистичку партију Србије?

Социјалистичка партија Србије настала је тако што се неко, релативно паметнији од осталих, из руководства некадашњег Савеза комуниста Србије, досетио да са старим комунистичким именом не могу далеко догурати у вишестраначком систему. И нико ништа. Била би то још једна новоформирана партија која ступа на политичку сцену. Али, не лежи враже. Социјалисти су смислили начин да се домогну целокупне имовине не само Савеза комуниста већ и Социјалистичког Савеза радног народа и то тако што су декретом, не питајући чланство ни на који начин, прогласили уједињење ове две организације у Социјалистичку партију Србије. На тај начин дошли су против свих закона до огромне имовине која се процењује на више од 500 милиона марака. Уместо да се та имовина употреби за враћање свих дугова државе према грађанима и за нове развојне пројекте у оквиру којих би се запослили млади, социјалисти имовину издају у закуп и тај новац депонују у стране банке – злу не требало ако их народ потера "говњивом метлом".

И у овом случају велики број грађана ове земље остао је оштећен јер се имовина бившег Савеза комуниста и Социјалистичког савеза једноставно пренела новопеченим социјалистима иако се та имовина стварала и из других фондова попут пензионог, здравственог и других и то на већ познате начине развлачења друштвене својине. Чим су социјалисти настали одмах су нас покрали па није ни чудо што са таквом праксом настављају и даље. Опозиционе странке су на тај начин постале изразито неравноправне као такмац у предизборним дуелима јер социјалисти имају све техничке и материјалне услове какве би пожелала свака пар-

тија (аутомобиле, канцеларије) док опозиционе странке муку муче и за неке најосновније ствари попут папира за фотокопирање или телефона у изнајмљеним канцеларијама из којих их социјалисти могу избацили када им падне на памет. У таквим условима делује наше вишестраначје. То су најгори услови у Европи и Запад на такве ствари треба да реагује. То је кршење људских и грађанских права, док је шиптарски тероризам нешто што нико нормалан не сме и не може да подржи. Али, двоструки стандарди су присутни и биће присутни све док су социјалисти на власти.

Пендрек демократија

Социјалисти нису као кључну негативност наследили само имовину некадашњих комуниста већ се и у идеолошком погледу истичу као њихови наследници. Све што је негативно обележје комунизма социјалисти су здушно пригрлили, а посебно здушно су пригрлили огромне привилегије које пружа статус члана Социјалистичке партије. Када им се, макар на тренутак, те привилегије узму и то од стране неког кога грађани на изборима за то овласте, социјалисти постају нервозни и успаничени. Тада обично активирају тајна одељења службе безбедности Министарства унутрашњих послова које под својом контролом држи сам Милошевић. Настају претње отпуштањем са посла, уцењивања породице, и сличне комунистичке бруталности које се спроводе перфидно и тихо што је још једна карактеристика социјалиста. Оне који противправно отму нечију имовину и оне који користе бруталну силу у обрачунима са политичким неистомишљеницима народ је већ давно прозрео и од њих дигао руке. Само се модерним демократским стандардима може у свету. Никако застрашивањем и прогонима, крађом и прекрађом.

Социјалистичка партија и Народна скупштина

Понашање социјалиста у Народној скупштини је за сваку осуду. Када се изабере нов сазив скупштине настане права трка око тога ко ће из редова социјалиста заузети коју функцију у скупштини, управним одборима и скупштинским радним телима. Иако опозиционих посланика има више, социјалистима то ништа не значи и настоје да на сваки начин анулирају ту чињеницу. У нормалним и демократским земљама разумно је и демократски да све посланичке групе буду равноправне у коришћењу својих права како би на најлакши начин одговарале на захтеве бирача по разноразним темама, од примедби и жалби на одлуке државних органа, па све до изгласавања бољих решења у законима од чега ће

већина имати користи. Зато је нормално да су сви посланици равноправни и да имају исте услове за рад. Али, када је у питању највећи социјалистички политички противник – Српска радикална странка, онда су правила супротна и састоје се у томе да се радикалским посланицима онемогући вршење своје функције на разноразне начине – најчешће тихе и невидљиве, али често и полицијски агресивне.

Посебно питање су многобројни предлози и захтеви које је Српска радикална странка поднела у Народној скупштини који су листом одбачени само захваљујући чињеници да су предложени од стране радикала. Колико је из те масе предлога било оних

на основу евидентних доказа из полицијске истраге, тамо где му је место – да председава скупштином затвору у Сремској Митровици. Све смо аргументовано доказивали, а то нам је као посланицима загарантовано и Уставом и законима. Божовић је тада покушао да нам искључи струју и морали смо да прибегнемо методама неутрализације те особе тако што је Шешелј покидао танки кабл који повезује микрофон и дугме на Божовићевом столу. Радоман Божовић је тада наредио полицији да насрне на посланике и то у клупама парламента. Пре свега тога савезни посланик Драшко Марковић био је принуђен да са чашом воде покуша да опере образ Радоманов, али то због слојевитости

риод санкција) ове афере и аферице трајно су обележиле владајућу партију. Чак су и у другим земљама почели да нас препознају по криминалним активностима социјалиста.

Криминални концепт пукао је онога дана када су министри и други функционери почели да претерују у крађама, што је друге челнике социјалиста који су крали мање, или нису још стигли да ишта крупно "мазну", остављало разочараним. Следила је освета љубоморних. Десило се тако, то је показала социјалистичка истрага и питање је шта би се десило да је истрага била независна, десило се, дакле, да је некадашњи председник владе Републике Србије Радоман Божовић организовао преко познате београдске фирме "Југодрво" набавку нафте из иностранства и да је заједно са своја два министра Влајковићем и Михајловићем и уз сарадњу директора у овој фирми, подизао вештачки цену нафте и онда је на силу продавао предузећима у земљи. Било је то време несташица и нафта је ишла као алва. Вештачку разлику од скоро десет фенинга по литри Божовић, Михајловић и Влајковић су стављали у свој џеп. Ради се о суми од 2.100.000 немачких марака коју су поделили на равне части и то свакоме по 700.000 DEM. Лепа сума, нема шта! Прави пример социјалистичких злоупотреба и прави пример зашто грађани не треба да гласају за кандидате социјалиста.

Све за српство – са делегацијом Либерално-демократске партије Русије у посети Републици Српској

добрих попут решавања стања у пензионом фонду, па све до предлога да се прекине са блокадом Републике Српске познато је, али су сви одбачени јер је предлагач радикал. То значи да им није стало до грађана већ до социјалистичких мафијаша. Да су нормални, они би барем прерадили наше корисне предлоге и грађанима их представили као своје. Ми бисмо касније можда и доказивали да смо аутори предлога, али је ипак најважније да маса осети побољшање услова у којима живи и то макар за мало. Ништа не вреди. Добили су директиву да ништа што има "р" од радикала не сме да прође макар било драгоцено као злато. Такви су ови наши социјалисти. Чудна нека сорта.

Посебна прича је њихова склоност да силом, и то употребом полицијских палица, терају посланике Српске радикалне странке на дисциплину и послушност. Десило се једном у Савезној скупштини да су Божовића радикали хтели да сместе,

прљавштине није успео да учини. Полиција је насрнула, а радикали су се бранили. Епилог свега био је тај да је на монтираном суђењу др Војислав Шешелј доспео у затвор из кога је изашао још јачи као и уосталом читав странка. Нешто слично догађало се и у Републичкој скупштини. Било је још жешће. Имали смо неколико повређених, али су богами и социјалистички пендрекашки добили своје. Тек толико да се зна какве су народне скупштине док су на власти левичари.

Социјалистичка партија синоним за криминал

Треба ли још некога убеђивати да је врх социјалистичке странке упетљан у највеће корупционашке и пљачкашке афере у овом веку и на овим просторима. Према вредности отуђене имовине и целокупним размерама пљачке, као и према времену у којем су се одвијале (најтежи пе-

Ову криминалну аферу су открили сами социјалисти и онда стали са даљим рашишћавањима јер је читав афера, у то смо се касније уверили, координирана од самог Слободана Милошевића. Зашто Милошевић није дозволио да Божовић одговара иако је Милошевићева полиција открила пљачку? Зашто Божовићеву министри, иако осуђени, не леже у затвору већ се шетају као паунови са новим мерцедесима по прљавим велештачким улицама? Одговор је више него јасан – Милошевић стоји иза свега.

Српска радикална странка учинила је све да ова афера чији су актери социјалистички мафијашки изађе на видело и да се што више грађана увери у истините наводе и криминалне активности појединих функционера. И нису само ову аферу разоткривали радикали. Сетите се криминала у војном врху и докумената које је открила Српска радикална странка када је син генерала Животе Панића трговао са армијским врхом и то тако што је за потребе армије набављао робу и то по ценама које су биле више и до 30% него код других предузетника који су нудили исту ту робу. Систем – лева рука, десни џеп. Захваљујући чињеници што му је отац начелник генералштаба син је зарађивао на разлици у цени. Поштено, нема шта. Добро је што и тенкове нису продавали један другоме, отац сину. Могли смо

и без авиона остати какве смо високе офицере имали. Јадна нам је та војна безбедност када је дозволила да једна политичка странка открива податке из криминалних случајева и да ради њихов посао. Српска радикална странка стала је тада у заштиту Армије, јер је штитила поштене, одане и вредне офицере и војнике.

Још од 1986. године Слободан Милошевић траје на српској политичкој сцени. Да је за десет година бављења политиком имао икаквог успеха у томе и да се тај успех осетио у животима обичних грађана, вероватно повода за овакав текст не би ни било. Овако, са свим недаћама и патњама кроз које смо као народ прошли, предвођени Милошевићем и његовим слепим послушницима, дужност нам је да о великом диктатору и његовим прљавим намерама проговоримо јасно и гласно, свуда и на сваком месту. Уосталом, његове погрешне и злонамерне апсолутистичке сеансе са читавим српским народом и са свим грађанима Србије трају већ читаву деценију. Што је много, много је. Требају нам нове, свеже идеје које ће носити људи неокалане прошлости и садашњости. Треба нам нешто ново и то нешто што ће бити боље од овога што нам свакодневно приказује Милошевић са својим кандидатима за затворски парламент. Хоћемо стварне промене без Милошевића и без милошевићеваца. Све што о њему пишемо пишемо као залог за нашу будућност. Свака реч истине коју о њему изговоримо нуди нам још наде и још могућности за његово уклањање са места на којем се заиста показао као највећа штеточина у историји нашег народа.

Повео је народ на кланицу

Да ли још има некога међу читаоцима овог текста који Слободанову националну издају није схватио и ко је није прозreo и то у детаље? Да ли треба подсећати на чињенице о томе како је са својим пријатељима Туђманом, Кучаном, Изетбеговићем и Глигоровом растурио Југославију и како је једино Србија из процеса растурања изашла као губитник и да ли смо ми за то криви колективно или ћемо искрено упрети прстом на појединачне кривце и њиховог Вођу – садашњег председника Републике Србије? Сећате се сигурно како је Милошевић био самоуверен 1989. када је растурао побуну шиптарских терориста на Космету и како сада 1996. као питома јагње клечи пред Руговом који је вођа те исте побуне? Сећате ли се како је повео Србе у тадашњој Хрватској и Босни и Херцеговини, како их је наоружавао и како је слао чак и одреде полиције Републике Србије да им помажу у борби за националну и личну слободу? Видите ли га сада како по острвима у Егејском мору испија чаше питких

грчких вина са Туђманом и великодушно нуди све територије и све фабрике, и све цркве и све жртве пређашњих и садашњих сукоба? Исте такве гутљаје испијао је и 1991. године у Карађорђеву, омиљеном ловишту Јосипа Броза и његових бандита и већ тада је Туђману поклонито читаву Републику Српску Крајину. И никога о томе није обавестио. Народ није морао да гине и да остаје преко ноћи без своје имовине да је Милошевић отворено још на почетку рекао како немамо шансе да то добијемо и како он лично није спреман да Србе помаже у њиховој праведној борби. Али као призната кукавица он ради своје личне власти и власти својих мафијаша то није хтео да учини. Уместо тога он их је поклонито. Чак је, усташама приликом напада на Крајину, августа 1995. цинично изјавио да "све тече по плану"!

За истину, иако је сурова, никада није касно. Милан Мартић, председник Републике Српске Крајине сведочи како је и на које начине саветован. Сведочи и да је коначно сам Милошевић предлагао да се одбију сви планови међународне заједнице, који су иначе и били неповољни по наше интересе, иако је Милошевић знао да се припрема напад на Крајину. Знао је, а ништа није предузео да Србима помогне. Знао је, а ни прстом није мрднуо. Послао је пред сам напад групу официра издајника који су на подао и мучки начин спровели договор Туђман-Милошевић из Карађорђева. Зашто је онда неколико година обманљиво Србе из Републике Српске Крајине, зашто их је подстицао да се организују и зашто их је наоружавао и зашто су официри полиције и војске по његовој наредби ратовали против Хрватске када је од почетка знао и чинио све да Србе напусти и изда, а њихова огњишта поклонито њиховим крвницима. Његош је рекао: "Што се мрчиш кад ковати нећеш". Рекао је и "Нема посла у плаха главара".

Српска радикална странка улагала је све за опстанак Крајине. Најхрабрији међу нама, наши добровољци, чинили су надчовечанске напоре да на правцима напредовања хрватских трупа у свим акцијама од избијања сукоба 1991. па све до 1995. непријатеља зауставе и спасу цивилно становништво. Многи наши страначки другови оставили су своје животе у гудурама Лике, Баније, Кордуна и других крајева Српске Крајине. Због њих издаја не сме проћи некажњено и главни издајници предвођени Милошевићем морају одговорати за своја дела. Кад-тад правда ће стићи оне који су наудили хиљадама поштених грађана и који су печат издаје дубоко утиснули у душу Срба и свих слободољубивих и часних патриота.

Од тврдњи да се "... Србија сагиња ти неће..." и тврдњи да и "... сто година можемо живети под санкцијама,

али нећемо свој народ оставити..." није остала ни јота. Зарад личне користи понизио нас је и морално и материјално унаказио. Сада је народ Крајине и читав српски народ на потезу. Нико не сме бити заборављен и нико не сме бити препуштен сам себи. Српска радикална странка ствара услове за промену система комунистичке мафије што ће омогућити и бољу заштиту избеглог становништва у Србији и Црној Гори. Милошевић намерава да избегли народ на силу врати на територије које су Хрвати окупирани и у тој заблуди све је више усамљен. Био би то циничам без преседана у историји човечанства. Прво их је повео у рат, потом их је издао и сада намерава да их испоручи усташама тврдећи да за нашу браћу нема места у Србији. За лопове који нас пљачкају има места у врху власти, а за поштен народ нема места нигде под сводом небеским. Јадна је земља која таквог председника има.

Дејтонска пијанка Слободана Милошевића

Као по сценарију за Републику Српску Крајину и за Републику Српску Милошевић је припремао издају. Погодне извршиоце нашао је у појединим високим официрима војске Републике Српске који све време рата примају плату од Војске Југославије и у суштини извршавају наређења команде из Београда. Колико пута су ти и такви официри одбили да изврше наређења сопствене врховне команде Републике Српске и колико пута су извршавали наређења издата на основу лоших Милошевићевих процена. Али о њима ће тек бити речи.

Све је почело у пролеће 1993. када су поједине западне силе вршиле притисак да се прихвати Венс-Овенов план по којем би се територија БиХ поделила на десет кантона у којима Срби не би имали готово никаква права. Српски радикали доследно су одбацили тај план и показали Милошевићу да ми нећемо бити ничија марионета, а посебно не његова. Милошевић је тада почео да прихвата све што му било ко са Запада предложи или ултимативно нареди. Сада нека незналице критикују да смо у једном периоду подржавали председника Србије, а ти исти заборављају да је тај председник помагао Србе у тадашњој Босни. Зар смо могли да не подржимо човека који је подржавао и материјално и на друге начине нашу браћу? И зар смо могли претпоставити да ће његова трансформација од патриота до издајника трајати 24 часа? Зар смо могли очекивати од човека по чијој наредби су војници и полицајци из Србије ратовали заједно са војницима и полицајцима из Републике Српске да ће на жртвовање тих људи одговорити таквим прео-

ЛОПОВСКЕ МЕРДЕВИНЕ

кретом у политици који заслужује најтеже епитете? Има ли праведнијег циља него што је борба да се пред терором заштити сопствена породица и породица свог комшије и има ли нешто одвратније од тога када те неко од кога се најмање надаш остави самог на цедилу у тој борби? Слободан Милошевић је Србе оставио на цедилу онда када је било најтеже. Ако је још 1991. године знао да не можемо добити више од 49 процената територије Босне и Херцеговине што то храбро није саопштио и што први није кренуо са дипломатском офанзивом којом би спречио рат и страдања. Архиве се већ отварају и сведоци већ говоре. Знао је да се не може добити више али је ћутао и лагао. На крају, Запад га је принудио да мора, зарад америчких избора, да спроведе све што му се нареди. Јадна је земља која има уплашеног председника. Јадна је земља која капитулацију коју спроводи њен председник гледа уживо у директном преносу из туђе војне базе. Јадан је народ који своје вековне територије губи под дејством алкохола на човека који је до јуче истом том народу уливао веру и наду да неће нестати на тешкој балканској ветрометини.

Врхунац целокупне политике попуштања и политике нездравих компромиса који су ишли и иду на штету српског народа десио се управо у америчкој војној бази у Дејтону. На основу чињеница и сведочења учесника

као и писања релативно независне америчке штампе, дејтонски преговори остаће црним словима забележени у историји наше дипломатије, у историји нашег народа уопште. Тим преговорима претходили су издајнички покушаји високих официра контраобавештајне службе који су по налогу самог Милошевића на територији западног дела Републике Српске започели са реализацијом плана о предаји и издаји Републике Српске и њеног целања на унапред договорени проценат. Творци и реализатори овог монструозног плана, људи доживљавају као пукве бројке, а у идеолошкој заслепљености и верности свом вођи, из Титовог времена уживају као риба у води. Паралелно са издајом Крајине и реализацијом прљавог плана о напуштању вековних територија нашег народа, реализује се и план о напуштању и предаји десет општина западног дела Републике Српске. И нико о томе не обавештава грађане. Нико не обавештава војнике који гину на прилазима својих градова и у двориштима својих кућа. Нико се и не труди да се измисте фабрике, сточни фонд, опрема, машине, културне и црквене вредности. Зашто нико о томе не брине? Одговор је више него јасан. Зато што постоји још пакленији план. Постоји план да се избегли Срби врате на окупирани просторе и наставе живот под хрватском и муслиманском чизмом.

Зато се у Србији толико мало чини за избеглице.

Дејтон је био и остао болна тачка нашег националног корпуса. Али, веровали или не, по питању нашег Сарајева и по питању нашег Горажда и коридора за Горажде прошли смо горе него што нам се нудило. Остаће за нараштаје који долазе забележено да је у пијаном стању Милошевић, запрепастивши све преговараче, Алији Изетбеговићу поклонило Сарајево и коридор за Горажде као и само Горажде и то у великодушном стилу какав се виђа у јефтиним холивудским филмовима. Створио је услове за остваривање вековног муслиманског сна – стварања тзв. "зелене трансферзале" од Сарајева преко Горажда, затим Санџака, Косова и Метохије, Албаније па све до Турске и Ирана. Захваљујући Милошевићу и његовим поклонима, Европа ће сада преко поменуте трансферзале доживљавати тероризам и све друге облике фундаменталистичких насртаја на хришћанство.

Кренула је велика сеоба. "Бескрајни, плави круг" – како је говорио Црњански. Али ове сеобе погађају и погађаће више него све друге сеобе које смо доживљавали у сопственој историји. Ова сеоба, или ове сеобе и патње и страдања проузроковао је човек потпуно недорастао месту и улози коју му је народ на изборима поверио. Ово није сеоба на коју су нас приморали снагом оружја, силом. Ми

смо их ипак победили у неправедно окончаном рату. Ово је трагедија за зеленим столом и сценарио који није писан на линијама фронтвова – истим оним линијама где смо стотинама година живели. Овај срамни сценарио писан је у главама комунистичке банде и све док банда спроводи своје сценарије биће још крви. За сваког ко је слободан и од банде независан припремљен је у њиховим главама по један мали сценарио. Али, долази време да слобода и част узврате ударац. Сапри добро опанке Слобо! Биће то маратон какав се не памти.

Демократизација Србије по латиноамеричком калупу

Почетак краја династије Милошевић почео је када је крајем 1989. био приморан, иако против своје воље и воље врха комунистичке олигархије, да уведе вишепартијски систем у политички живот наше земље. То је његов почетак краја јер више никада неће моћи дух слободе да спута и да га држи под контролом партијско-полицијских доушника, мада смо и сада још далеко од стварних услова у којима се истинска слобода може неговати и продубљивати.

На почетку увођења вишепартијског система сви који су се тиме професионално или другачије бавили, мислили су да се развој демократије у земљи може само поспешивати, а никако као што се стварно десило, спутавати и бруталном силом сузбијати. Зашто у Србији процес развоја демократских односа и права грађана тежи уместо ка врху према самом дну и тоталном мраку? Одговор је јасан. У годинама када је Слободанова лична власт почивала на буђењу националне свести и нади да ће почетни кораци у развијању демократије дати неслушене резултате, грађани су гласањем за Милошевића и његову Социјалистичку партију стали на страну нечега што им је било ускраћено минулих деценија. Оно што им је ускраћено, сада им враћа Слободан лично без страха, тако је изгледало, за личну власт. Али, идила је трајала кратко.

Конкуренција се буди. Војислав Шешељ након једночасовног телевизијског наступа у оквиру предизборне кампање 1990. иако тек изашао из комунистичког казамата, придобија 100.000 гласова и од тог тренутка у редовима противничке одбране настаје паника. Појављују се радикали, бескомпромисни и до крајњих граница људске издржљивости одлучни да се изборе за циљеве свога народа. Јављају се и економске недаће које Милошевићеве послушници не могу да реше јер се баве тиме како да што више покраду. За наше цепове брину се само на тај начин. Почине сецесија Словеније и Хрватске. То је крајња тачка на којој долази до суноврата српских комуниста који се не сналазе

још увек опијени братством и јединством, у хаосу распада СФРЈ.

Током 1992. и 1993. председнику Србије, тада се већ и јавно понаша као српски непријатељ, полако почиње да пада популарност у земљи. То је сигнал да крене у обрачун са демократијом.

Хапси неколико стотина чланова и активиста Српске радикалне странке и полако уводи полицијска правила у политички живот земље. Западне земље, тобож заштитнице људских права и слобода, гледају благонаклоно на затварање Војислава Шешеља и других чланова највеће опозиционе странке и на упадање полиције у парламенте Србије и Југославије. Запад је са Милошевићем у договору. Колико буде пристајао на издају националних и основних људских интереса у Републици Српској и Српској Крајини, на Косову и Метохији, Рашкој и Војводини, толико ће му Запад дозвољавати да са супротстављеним мишљењима у Србији чини шта хоће. Постао је топли брат Америке и крвник демократије у земљи. Било са њим и не поновило се.

Гангстери са партијским књижицама

Једини председник у Европи па и у свету који тврдоглаво и примитивно инсистира на опстанку друштвене својине је Слободан Милошевић.

протстави ако му дозволим да се богати на рачун друштвене својине". Директорима који су у већини чланови владајуће Социјалистичке партије Милошевић омогућава да на 1001 начин тзв. друштвени капитал трансформише у приватни капитал без икакве контроле. Заузврат, директори ће постати посланици и министри и спроводиће одлуке и замисли Слободана Милошевића. Чиста мафијашка подела територије деловања. Он им се неће мешати у крађе друштвене својине, док се они њему неће мешати у издаје националних интереса и аминоваће све његове замисли. У тим и таквим договорима залог је глава. Оне који се дрзну да игру напусте, Милошевић неумољиво кажњава са мање или више бруталности. Права "Коза ностра".

Да је друштвена својина добра, и да она значи реално стицање профита, пораст инвестиција, увећање штедње, раст зарада и друге позитивне економске реформе вероватно би систем и начин функционисања друштвене својине увела у своју праксу и нека друга земља. Ништа од тога. То је још једна црта Милошевићевог карактера. Емотивно је везан за Јосипа Броза, Кардеља и мафијашку организацију коју је наследио и чијих живих босова још има и те емоције су толико јаке да чак и њихове робијашке медитације из затвора прве Југославије сада користи,

БОРБА ПРОТИВ КРИМИНАЛА

Зашто тако упорно земљу гура у економски бездан? Одговор је врло једноставан. Између Србије и њених грађана са једне, и друштвене својине и социјалистичких директора са друге стране, Милошевић се определио за ову другу страну која ће обезбедити његову личну власт и која ће елиминисати опозицију. "Ко је луд," размишља Милошевић, "да ми се су-

иако сви грађани трпе поселдице тога. Уосталом, који би нормалан човек нечије робијашке успомене везивао за економску будућност земље на начин на који то Милошевић ради са успоменама друга Едварда Кардеља.

Председник и поред свих емоција за друштвену својину и за домаћу валуту, необично, готово пасионирано обожава девизе. Тако нас је опљачкао,

што је вештачки изазивао инфлацију, безвредне динаре ширио тржиштем и од нас откупљивао девизе које је слагао на рачуне својих пријатеља, рођака и партијских следбеника. Није ни чудо што поједини социјалисти Милошевића славе више и од самог Броза. Код Броза се мало радило и солидно живело. Код Слобе чланови мафије не раде ама баш ништа и живе као да су сто година радили на Западу. Није ни чудо што се на Кипру јављају идеје да Милошевића прогласе за свеца. Нека нам врате оно што је наше, а ако имају ишта што су својим знојем зарадили то нека носе у Јужну Америку. Далеко им лепа кућа. После суђења, наравно.

Слободан Милошевић, ноћна мора пензионера

Ојађени, опљачкани, гладни и понижени, пензионери су више него свесни да су се трула социјалистичка кола сломила највише на њима. То је највећа трагедија. Са пар стотина динара месечних примања која касне и која се дају на рате наши очеви и наши дедови, наше мајке и наше баке препуштени су сами себи или породици (ко је има). Сада, када би требало да им буде све таман, да се препусте одмору, разоноди, неговању унука и праунука, социјалистичка власт једноставно не да. Слободан је тако постао ноћна мора пензионера.

Годинама је трајало развлачење новца из пензионерског фонда и његово улагање у промашене пројекте који никада нису могли да се исплате. Градили су другови конгресне центре, зграде локалних комитета и саму зграду Централног комитета у Београду, аутопутеве и уместо да ти објекти сада постану дужници пензионерском фонду, од свега неће бити ништа. Поклоно је својој жени зграду ЦК СКЈ, помогао јој да формира посебну партију како јој код куће не би било досадно, ћерка Марија паламуди на радио-таласима у радио станици на врху те исте зграде, а син се игра са аутомобилима. Све су то омогућили пензионери својим новцем. Када су посланици Народне скупштине из редова Српске радикалне странке тражили да се почне са издавањем имовине и њеном продајом како би се вратио барем део новца и одмах потом исплатио пензионерима заостали дуг, Слободан је на све то само одмахнуо руком. Мира му је рекла да то не долази у обзир, јер шта ће бити са ЈУД-ом, са радио-станицом и ауто тркама на Ушћу у којима учествује син Марко.

Посебна прича су поједина социјалистичка предузећа која по посебним противзаконитим одлукама Владе Републике Србије не уплаћују допринос за осигурање пензионера. У предузећима може да остане још пара за плаћање само кад не би уплаћивали средства у пензиони

фонд. Што више пара у џеповима социјалиста то ће Милошевић бити сигурнији, а пензионере ко шиша – стари су за демонстрације.

Породиљама по шест месеци не исплаћује накнаде које им закон ове земље гарантује. Незапосленима не нуди никакву наду. Социјалним случајевима, грађанима који објективно не могу да се старају о себи никада није саопштио ништа осим презира и подсмеха. Како сви угрожени и остављени на милост и немилост мафије могу да гласају за њеног шефа и како гласати против сопствених интереса? Како се препустити још већој немаштини и беди уколико се настави власт социјалиста?

Преузмите судбину у своје руке и не дозволите да се нађете у горем положају него што је овај сада. Дајте свој глас, поштовани пензионери, онима који ће кренути са решавањем проблема пензионерског фонда и који ће све рачуне полагати управо вама.

Хаос у просвети

Милошевић, тако кажу они који га боље познају, није био лош ђак. Али, зашто је онда за време његове владавине школски систем у нашој земљи толико унакажен, да ћемо последице и трагове тог злочина на генерацијама које стасавају осећати наредних деценија. У свим развијеним земљама света власт пуно улаже у образовање најмлађих генерација јер тако нација обезбеђује услове за развој земље. Милошевић има другу стратегију. Шта њега брига шта ће бити када он и његови оду са власти и оду са овога света? Таква му је стратегија и на националном плану, у економији, социјалној заштити, па и у образовању. Шта се кога тиче, размишљају социјалисти, ако уопште размишљају, шта ће бити за двадесет или тридесет година? Да ли ће у Србији бити више Шиптара него Срба и шта треба предузимати сада да наша деца не дочекају да буду мањина у сопственој земљи? Шта ће бити када за неколико година социјалисти потамане сав капитал у друштвеној својини, а помоћи са стране не буде ни за лек? Шта ће се десити када социјални и пензионерски фондови остану без пребијене паре, јер у земљи има све више пензионера (ко је луд да ради за пар стотина динара), а све је мање пара у пензионерском фонду? То је, дакле, њихова стратегија. Стратегија "кради и бежи". Стратегија бежања од проблема. Радикалска стратегија је потпуно другачија. Ми проблеме решавамо корак по корак, уз много зноја, труда и бола. Али, ипак их решавамо.

Вратимо се на просвету. Како да Милошевић ишта добро учини за просвету када смо на горњем примеру доказали да за будућност не даје ни суву шљиву? Шта ће му деца? Видео је на свом примеру да деца могу човеку да загорчају живот? Једно де-

те лупа аутомобиле по земљи док ми гладујемо, а друго дете арлауче преко таласа радио станице. Љуби их мајка. Видели су Милошевићи (или Марковићи?) да њиховој деци слабо иде школа, али што другој деци не дају да се школују, већ наставнике и професоре терају на оно што најмање желе они сами – на штрајк? Има из буџета пара за различите ствари, али понајмање за наставничка примања. Касне по неколико месеци и деле се на рате. Министар прети и псује када наставници закажу штрајк и предано наређује директорима да отпусти професоре како стигне и где стигне. Деца се тако вољом Слободана Милошевића препуштају случају и није чудо што је дрога масовна појава у основним и средњим школама. Честе су туче, крађе, па и убиства и самоубиства ученика. Од образовања и васпитања није остало готово ништа. Ко ће да вас образује ако га бар минимално не платите? Ко може да вас нечему подучи и васпита кад видите да је сам председник Републике невоспитан, а о министру за просвету да и не говоримо.

Ни у другим делатностима које се финансирају из буџета није ништа боље, али је пример просвете значајан јер додирује нашу децу и нашу будућност. У здравству, култури и на другим пољима све врви од нестручности и партијске селекције. Најновија акција учлањивања нових чланова у редове социјалиста по принципу морања најбољи је пример предности партије у односу на струку и знање. У образовању, науци, култури и здравству и привредни не може се више бити на иоле значајнијем месту ако ниси члан Социјалистичке партије и ако се сваког јутра не кунеш у Слободана и Миру. Змај Јова Јовановић, велики радикал и дечији песник писао је "У Србији прилике су такве, славе бабе – презиру јунаке".

Кипар, највеће српско острво

О Слободану Милошевићу, социјалистима, ЈУД-у, Мири Марковић и о другим члановима левнице који имају свог удела у свему што нас је снашло протеклих година може се написати роман од неколико стотина страна. То би било узбудљиво штиво о начинима владавине домаће левнице и њиховим помагачима у подухватима који су нас пуно коштали. Популарно као какав криминалистички роман. Ипак, када је о материјалном богатству, о капиталу свих нас реч, издвајају се подухвати који су већ ушли у све уџбенике за школе унутрашњих послова већине развијених земаља. И после се питамо зашто нас свет не прихвата? Како да нас прихвата кад "подухвате" нашег врха њихови полицијски изучавају још у школама, и то на првој години као основни предмет!

Да се подсетимо главних криминалних афера, а читаоци нека после сваке афере размисле да ли треба гласати за Слободана и за СПС. Појмимо од Зајма за привредни препород Србије. Из наслова комунистичке акције види се да ни тада, 1989, и 1990. године ми нисмо живели добро, јер зашто бисмо се препораћали ако нам добро иде? Или је у питању нешто друго. Било је то време националног освешћења нашег народа и велике енергије која се у том правцу будила код свих Срба. И уместо да се та енергија окрене ка стварним променама, економским реформама, реформама унутрашње и спољне политике уопште, Милошевић је одлучио да нас искористи. Објавио је да ће држава прикљупљати новац од грађана и улагати у друштвена предузећа како би се запослили незапослени и како би се привреда препородила. Грађани су се одазвали. Свако је мислио – то је патриотски чин и нико није сумњао да се читава акција може изокренути у велику пљачку по којој ће се ускоро снимати филмови. Шта се десило? Прикупљене паре уместо у профитабилне пројекте његови вешти банкарни гурнули су у пропале друштвене фирме и до сада је тај новац већ на приватним рачунима директора тих предузећа. Када су уведене санкције, тај новац више није било мудро чувати свуда, већ су одлучили да га преселе на Кипар. Дан када је донета таква одлука у кабинету самог Милошевића, на Кипру је проглашен за национални празник. Исто онако како ми слаavimo Светог Саву тако Кипрани славе Светог Слободана. Деца на Кипру певају "Ускликнимо с љубављу светитељу Слоби, он је српске девизе донео у торби".

То је био почетак. Онда је дошла трагедија са старом девизном штедњом. Решили су да нам сав новац, зарађен код највећег броја грађана тешком муком, преко ноћи одузму и пребаци у стране банке. Сада власници рачуна обилазе банке и моле за свој новац. Моле за свој новац! Кога моле – оне који су их опљачкали! У целокупној историји криминала није забележен овакав случај. Сада банке исплаћују девизе у толиком месечном износу да од тога не можете да купите ни хлеб, а камо ли нешто друго.

Дафина је прича за себе. Давао јој је силну подршку. Она му је веровала. Она је почетница у банкарству, али он је искусни банкар и она се ослонила на његова искуства. Почела је да удара камен-темељац за многе објекте у Србији. Поклањала је накит и бунде женском делу руководства СПС-а и уопште, понашала се крајње галантно. Трошила је новац оних који су у то чудо веровали. А то, што се упркос доказане кривнице, дотична Дафина и даље несметано возика Београдом у свом "мерседесу" и живи у

својој вили, социјалисте много не брине. Па она је њихова, зар не?

Сељак, вечита жртва комуниста

Отиђите на село. Ви који на селу живите вама је све одавно јасно када је реч о односу режима према пољопривреди и уште према селу. Дочекали смо да стрепимо да ли ће бити довољно хлеба наредних месеци и поред тога што смо пољопривредна земља са изразитом производњом хлебног жита. Зашто је то тако? Зашто не улажу новац у сигурну производњу коју у свако доба могу да извезу? Зато што страхују од богатог сељака. Јер, богат сељак неће трпети кардиналне грешке режима, постаће независан у односу на монополе у производњи ђубрива, семена, машина и горива. Биће свој на своме. Плаћаће порез након убирања летине, а не пре тога и то ће му бити једина веза са државом. Држава ће му гарантовати откупне цене унапред и то само за случај да сељак неће имати коме другом да прода своје производе. Све остало биће слободно. Прво – слободан откуп, па слободан извоз. Држава ће откупљивати само онолико колико је потребно за резерве и остале државне послове, а никако целокупан род. Зашто сада држава откупљује целокупан род? Зато што као и у другим мафијашким пословима на извозу жита постоји велика разлика у цени између цене која се плати сељаку и цене која се извозом и продајом увезених роба постиже на тржишту. Ту разлику треба да добије сељак који је то и зарадио. То је главни интерес Слободанових помоћника. По ценама које су испод светских цена они нуде сељацима да купе пшеницу. Исплата треба да се организује у три рате. Прва рата одмах да те навучем, друга кад ти дођем, а трећа никада. То је први ланац преваре. Затим жито извезу и пошто од комуниста који нису сигурни у пословима нико сем Русије, која је принуђена да купи пшеницу, нашој пшеници аутоматски пада цена за десет до петнаест процената. То је други ланац преваре. Затим од Русије увозе гас по светској цени или нешто ниже и тај исти гас нама продају по космичким ценама. То је трећи ланац преваре. Тако се варају сељаци.

Размислите!

Пре него што одлучите коме ћете дати свој глас, размислите и пресаберите се када је о председнику Србије реч. Десет година је ту, са нама и око нас. Било би природно да након десет година разматрамо резултате његове политике и да нешто признамо као његову позитивну заслугу. Али, таквих ствари нема. Негде је нешто и започињао, али је био далеко од стварних резултата. Он и његова Социјалистичка партија више немају

права на поправни испит. Зато, на предстојећим изборима свог глас дајте онима који ће искористити своју шансу.

Још нешто! Као да није било доста несреће. У нашој земљи започео је и један ретроградни процес, незамислив на крају 20. века.

Поново марширају, само овде на кугли земаљској, они чија јавна појава може да осуди читав народ и државу на потпуно искључење из свих светских токова. Једном речју у Србији је почело...

Јулско буђење пацова

Излазак комуниста из мрака, на светло дана, из илегале, и њихова насилно исфорсирано присуство у медијима, изазвало је на политичкој позорници Србије, Црне Горе, па и Републике Српске многа тумачења. За нас постоји само једно. Схватили смо ову појаву као офанзиву резервне политичке варијанте брачног пара Милошевић – Марковић који су започели замену истрошене социјалистичке СПС варијанте, нечим што су назвали ЈУЛ. Југословенска удружена левица.

Кренули су и са заменом истрошених шрафова у полугама власти, новим. Заборавили су само да су комунисти владали овом земљом од 1945. године, да су овој земљи много зла нанели и да међу грађанима Југославије представљају само заоставштину Броза и његових следбеника, и промашених, политичких почета из не тако давне југо-прошлости.

Звезде турбо културе и игре без хлеба

Видан је напор челника ЈУЛ-а у креирању новог имица, шарене, лепо упаковане, шећерлеме, па су Тито, Доланц и слични, замењени Зорицом Брунцлик, Десимиром Станојевићем, Срном Јанго и другим звездама турбо културе. Али, како каже познати београдски певач Дача, све им је то "Цаба". Народу је мука од игара. Хтели би за промену мало и ХЛЕБА.

За било какав-такав политички утицај ове старе-нове (како хоћете) партије, нужно је извршење лоботомије целокупном становништву Југославије. Али, ми се сигурно нећемо дати.

Више у тзв. друштвене болнице и не одлазим. Знате, зашто? Да нам се не би десило да смо дошли у болницу да нам уграде пес мејкер кад оно ујутро, након извршене интервенције, сазнамо од главне сестре да је дежурни те ноћи био доктор Вук Флоријан, истакнути члан ултра леве терористичке организације ЈУЛ и извршио нам лоботомију. Е, тај сан комунисти неће одсањати.

Дакле, та тактика им неће проћи. Non passaran, код нас који на испира-

Мртва слова на папиру – др Шешелј у Савезној скупштини грађи заштиту Устава

ње мозга нису пристајали ни када је то опирање било изузетно ризично.

Комунисти се, примећујемо ипак нечему надају. Не верују нам, као обичним грађанима Србије, зато што они са нама и не живе.

Очигледно, не једемо исту храну, не ходамо истим улицама, (они су и заборавили да ходају, возе се и лете), они у школе не иду, књиге не читају.

Припадници ЈУЛ-а верују познатим медијским улицицама, које свако јутро на програмима Радио телевизије Србије и страницама дневне и периодичне штампе уљуљују брачни пар са Дедиња успаванком која гласи "Присуство комуниста даје нови квалитет политичкој сцени Југославије".

Да, слажемо се. Али, нови квалитет се огледа у нашој бедо и сиромаштву у који су нас гурнули исти ти комунисти. Заиста, у праву су када на својим скуповима тврде поносно да су партија, носиоци комунистичке идеје, издржали пробу времена. Да, истина је, били су и остали исти. ЈУЛ длаку мења, али ћуд никао.

Они су заговорници теорије да прећуткивање није лаж. Тако у својим јавним наступима "заборављају" да кажу да су једини одговорни за ове крваве догађаје на просторима бивше Југославије, за сурови распад наше земље и несрећну судбину српског народа. Ћуте о томе како су комунистички генерали и политичари, закулисно, у сенци својих вила, режирани цепање Југославије, стварали некакве територијалне одбране, уствари националне хрватске, словеначке и муслиманске војске. "Генералска партија" је заборавила, "са свим случајно", да формира српску војску.

Крвави пир на просторима некадашње савезне државе притиска гла-

ве комуниста као нечиста савест. Хипотека прошлости пратиће их још дуго, дуго. Толико да их после "дуго" неће ни бити. Уосталом, да није брачне заврзламе у врху србијанске државне власти и врха ЈУЛ-овске номенклатуре, утицај левих имао би минорну улогу на нашој политичкој сцени. У прилог наше (и не само наше) тврдње иде и чињеница да на изборима већ четири пута кандидати Савеза комуниста покрета за Југославију (претходно илегално име исте групације људи) нису освојили ни једно једино посланичко место.

Страшна им је изборна база. Спремност српског народа да поверује комунистима је прилично скромна. "Све би било боље са комунистима" очигледно је парола која је тотална прошлост.

Неукусне промоције и слогани Југословенске левице

Али... и поред ових непобитних чињеница, уређивачка политика државних медија претворила се у бесомучну и неукусну промоцију ЈУЛ-а. Кренуло је мало, помало, да би грунуло из све снаге, негде крајем марта, прошле године, после изборне конвенције југословенске левице.

Нови покрет отворио је медијска врата новом поретку. Тако од тог дана непрекидно слушамо, гледамо и читамо море небулоза типа: "Суштина идеје левице је – равноправност", па "идеја левице је садржана у религији", затим "лева страна света лепша је и хуманија, на њој се сања и нада".

Јадни људи. Очигледно духовни инвалиди. Мора да је страшно надати се и размишљати само једном половином мозга. Левом.

Ми све што радимо, радимо читавим телом и целом душом. Дишемо пуним плућима. Ходамо са две ноге, једемо обема рукама, гледамо на оба ока, слушамо ушима. Када волимо, волимо целим срцем. Надамо се да ће бити боље, целим бићем. Што је најважније, користимо мозак у целини.

Како смо пролазили са онима који су користили само леву половину мозга у вођењу државе у протеклом периоду, осетили смо на својим леђима. Не повратило се.

Лова до кровова пролетерских вила и РТС лајавац ЈУЛ-а

Мимо свих правила свога конспиративног рада, "Леви" су објавили и списак свих оних који су убеђени (поготово материјално) да је суштина идеје левице "лакше се дише".

Да појаснимо своје мисли (како то Радоман Божовић иронично каже), дакле, лакше се, неометано, краде.

Дакле, најубеђенији, комунисти су: Мира Марковић, (супруга Слободана Милошевића), Љубиша Ристић (власник "Шећеране"), Ненад Ђорђевић (директор БТЦ), Небојша Маљковић (председник Управног одбора "Асибанке") Слободан Церовић (директор хотела "Метропол"), Десимир Станојевић, Месуд Аџемовић, Мухарем Алијевић, Живко Шоколовачки (директор маркетинга Нафтне индустрије Србије), Драган Илић (директор "Клуза"), Милан Радић (директор "Србијашума"), Мустафа Џигал, Зоран Чичак (саветник?! у "Беобанци"), Зоран Тодоровић (директор "Тим"), Душан Унковић (директор у НИС-у), Александар Вулин...

Директори, директори и директори, српске "здраве" економије и банкарства. Звуче као списак становника "Ранча проклетих". Ови "проклети ранчери" су прво, вођени идејом хуманости, суспендовали све уреднике информативних програма и пратеће новинаре који се нису слагали са најездом ОВИХ ЊЕНИХ пулена. Све су им наравно саопштили у складу са законом, написмено. Преко ноћи, комунистичким маниром, добро познатим на овим просторима, "летели" су новинари "због теже повреде радне обавезе", из свих државних медија. Број један, на Радио телевизији Србије за најпрљавије послове постао је Драгољуб Милановић, човек преко кога је ЈУЛ преузео ову медијски најважнију институцију.

Друг Милановић је постављао пред новинаре срамотне захтеве, које свако ко је имао барем мало личне и професионалне части, није хтео да испуни. Уређивачка политика информативног програма Радио Телевизије Србије постала је приватна, Јуловска, уређивачка политика споменутог друга Милановића. "Дневници" 1, 2, и 3, као најважније емисије информативног карактера, постали су искључиво пропагандног каракте-

ра, једнострану. Па тако изгледају као јеловници у студентској мензи у Београду, у послератном периоду: СПС, ЈУЛ, Слободан Милошевић, Мирјана Марковић, СПС и ЈУЛ. Ред лево, ред левље. Нема везе што ЈУЛ није парламентарна странка. Нису учествовали, до ових (под тим називом) ни на једним изборима.

Отишли су тако, не баш добровољно, сви посленици јавне речи, који су овако или барем слично резоновали. Остали су "вечити професионалци" да раде. Сви председнички људи. Још и више људи "госпође министарке". Брачни двојац Марковић-Милошевић може да весла безбрижно даље, јер је једини медијски концепт у Србији постао бесомучна промоција комуниста. Других критеријума више и нема.

Медијски простор Србије нашао се негде између јуловаца и тзв. "изворних социјалиста". На штету изворних. Опозиционих странака скоро нигде. Српске радикалне странке, буквално нигде.

У "Политици", најјачој медијској кући Србије, избио је можда најжешћи сукоб, током септембра прошле године, између ове две групе левице. Непосредан повод за смене било је гостовање Војислава Шешеља у "Минимаксовизији"; емисији познатог београдског водитеља Милована Илића Минимакса. У тој емисији Шешељ је изразио своје нескривене "симпатије" за наш домаћи брачни пар Чаушеску, па је Еленину наследницу на домаћој сцени, Мирјану Марковић, описао, благо речено, као најружнију жену на свету.

И, уследиле су честитке. Шаљива емисија била је само повод да ЈУЛ снажно продре у "Политику" и да социјалисте отерају на резервне положаје. Вођа сукоба код "О.К. корала", у овом случају био је Живко Шоколовачки (пандан Драгољубу Милановићу), члан Управног одбора Радио телевизије "Политика".

После овог комунистичког пуча, "свима заинтересованима" у медијима, нагло је постало јасно "како треба да се понашају према лидерима Југословенске удружене левнице". Да не би, касније, ударили главом о зид. Подобни новинари више нису били у недоумици. Центар моћи је премештен са Слободанина на Мирине људе.

Академик са метлом пискарало хороскопа

Свим послушницима је било довољно да, као "упутство за политичко владање", почну да читају двонедељни дневник другарице Мирјане Марковић, који излази редовно у "Дуги". Њено пискарање све више је попримало облике двонедељног политичког хороскопа виђених политичких личности Србије и Црне Горе.

Интересантно је истаћи да је апсолутно позитиван хороскоп виђени-

јих, односно од свих јавних личности нашег поднебља, добио од ове "некринисане балканске пророчице", прилично необичних пророчанстава, само Жељко Ражњатовић Аркан. Личност која у свету, није позната, сигурно по томе што је супруг председнице фонда "Треће дете", Цеце Ражњатовић.

Сви остали су почели да нестрпљиво ишчекују и помно прате и проучавају ово штиво.

Дух Елене Чаушеску преселио се у Србију.

Она је из наставка у наставак најављивала прави програм опозиционих медија и опозиционих политичких партија.

Све је опет почело са Српском радикалном странком. Новопечени "академик" је након телевизијског дуела председника Српске радикалне странке, Војислава Шешеља, и неког, нама до тада непознатог, човека, који се представио као председник Савеза комуниста покрета за Југославију, Драгомира Драшковића, фронтално напала Шешеља, све српске радикале, српске националисте, Србе који нису рођени у Пожаревцу, све који не мисле као она и њене партијске и кућне улицице.

Љубав ауторке према комунистичкој дугогодишњој пракси да подваљују српском народу и деле нас на Србе и Србе, више је него очигледна и испливала је на површину.

После дневничких напада Мире Марковић следиле су чистке. Свака њена реченица откривала је позадину и најављивала следеће потезе режима. После напада на српске патриоте, оптужила је све од државне политике, независне медије, али и све опозиционе партије за издају земље. Запретила је и тешким кажњавањем. Тако су редом ликвидирани "Борба", "ТВ Политика", "Студио Б"... По свему судећи контрола медија од стране ЈУЛ-а постајала кључ стратегије доласка комуниста на власт, без избора. Као посебан диктаторски штос је што се одређеном броју листова оставља независност, односно "великодушно" им се оставља да животаре. Зато што имају мали тираж, скромну читалачку публику у односу на режим Радио телевизију Србије, или "Вечерње новости". Дакле, мали против државних Голијата.

Али, и том суженом броју независних гласила се на посредан начин скреће пажња да пишу, али да "Породицу" избегавају у великом луку. Ништа о њиховом криминалу, издаји, о сумњивим пријатељима, о имовини, која се нагло увећава у последње време, о њиховој "неудужној, ситној" дечици сасвим основног образовања, али зато високог материјалног богатства.

Трла баба лан

"Ако сам добро разумела спрема се закон о заштити приватног живота појединца од злоупотребе којима приватни живот појединца може бити изложен у штампи, из политичких или неких других разлога. Ако сам добро разумела, онда је то онај потез који је Влада морала да повуче још пре четири године. Али, ни сада није касно. У тој сфери наше стварности влада највеће безакоње, ту је држава најмање правна, ту се најмање угледамо на тзв. свет. А, у том свету, или бар у бољем делу света, за неистине и лажи изречене о људима јавно и у средствима информисања, плаћају скупу цену, не само у материјалном смислу, али пре свега у том смислу. Код нас се у средствима информисања за човека може рећи све најгоре, да је лопов, лажов, убица, зликовац, ништа од тога не доказати и ником притом не одговарати. То је наша визија слободе штампе.

Четири пуне године грађани су незаштићени од овог специфичног, психолошког насиља, којима су изложени честити и недужни људи, деца, читаве породице. И да се, тако рећи, сви устручавају да питање тог насиља покрену на надлежном месту и јавно, из страха да ће тиме нарушити демократске процесе у друштву. Додуше, ако би то психолошко насиље над људима у средствима информисања пред којима је немоћан сваки човек и коме може свакодневно бити изложен сваки човек, било демократија, онда би нормални и поштени људи морали бити против. Срећом по демократију и срећом по људе, то насиље је супротност демократији. То је тиранија изопачених, злих и агресивних људи, које тешко време избаци на површину, као што у време и после олује царују коров и птице грабљивице."

Заиста дирљиво схватање демократије, слободе говора, јавне и писане речи академика Мирјане Марковић. Све би било дивно да она тиме жели да заштити породицу неке продавачице новина или домарке у некој згради, али о њима нико не пише. Барем не негативно. Породица жели да затвори уста свима који говоре и пишу о њима. О породици Томић, Марјановић, Божић, Влајковић, Михајловић, Вучелић, Панић...

Тако је то у нашој Србији, виђено очима Пожаревачке "Лауре Марс". Све види, све предвиди.

Прва "дама" са Марксовом брадом

У земљама развијене демократије, прве даме такође имају развијену способност да анимирају домаћу јавност. Па и да је поделе на за и против ње. Али, ако се прве даме, мало више него што је уобичајено, заинтересују да утну на оно што се дешава у председничком окружењу и у кабинету, "тамо негде" се губе и председнички избори.

Зато прве даме воде рачуна да буду омиљене у народу. Труде се да буду чак и популарније од својих мужева. Циљ им је да играју роле бриљантних, добронамерних, хуманих, породичних жена. Све оне тачно знају где су моралне, и све друге границе, преко којих се не сме прећи.

"Наша" прва дама, није дама. Она воли да је зову другарица. Она је "доследни" марксиста. На изборима никада ништа није добила. Али је својим утицајем на мужа постала тајни члан председничког кабинета. Најутитајнији, чија је реч пресудна. Њена је, све је очигледније, последња.

Не воли што је Српкиња (ако јесте). Воли да својим написаним небулосама објашњава свет, "јер се тек објашњени свет може мењати". И зато пише дан и ноћ и даје одговоре. А, нико је ништа и не пита.

У одговорима каже да има три "домовине". Срби иначе кажу отаџбина. Дакле, мислила је на Југославију, Русију и нашу планету. И тако академик каже "Ја сам грађанин земље". Србију не спомиње. То није њена отаџбина.

Тако она, Мира Марковић, воли све и свакога, осим, српски народ, којим, узгред речено, влада њен муж. И она. Несумњиво, ван сенке.

Нема угледа у средини у којој живи, али је зато наоружана угледом Руске академије социолошких наука. Њен политички углед и није битно уважаван од стране србијанских и црногорских бирача. Цени је зато Пекинг. Можда би било добро да се тамо њена партија и кандидује.

Мири Марковић не пада на памет да било коме објашњава своје политичке потезе, као ни да пред комисијама државним или судовима, као госпођа Хилари Клинтон "сведочи о ономе шта ради, одакле јој ово или оно." Њој поверење народа и није потребно.

Из тих разлога, никада не спомиње стваран живот у Србији. Не говори о сиромаштву, избеглицама, незапосленима, гладнима, наркоманији, безнађу политике коју води њен муж. Не спомиње рат. Судбину нашег народа у Републици Српској и Републици Српској Крајини, и овде у Србији.

Она зато говори о цвећу, цврчку, поледици и кући у Пожаревцу. О својима. Левацима углавном.

Треба је разумети. Има она, као вођа ЈУЛ-а, својих много важнијих приватних проблема. На пример, каже да јој је непријатно да купује у домаћим продавницама, јер тврди да је у трговинама сви загледају и обраћају пажњу на њу и на то шта купује.

Не осећа се слободно, не воли тај обичан народ, јер му не припада. Више воли Грке, па зато купује у Атини. Не знамо од чијих пара. У Београду јој, како сама тврди, купују други. И то увек велико, мало, црно, жуто???

Један од њених проблема је, што је спречава да нас, њене поданике, мало и заволи, је и што има много ципела које уопште не може да носи. Тесне су јој.

Замислите на каквим мукама је она када саветује Слободана шта да ради, а на ногама нове, црне или жуте, претесне ципеле. Њој жуљеви, али тешко нама, и Србији. Изгледа да Милошевић мора својој жени да попусти јер стварно проблеми њене природе су приватни, али испољава их јавно. Мршти се на нас од тескобе. Зато јој је дозволио да у Србији буде моћнија личност од њега. Она мисли да је моћна јер је, како каже, "интелектуалка помало". Ми, ипак, тврдимо, да је то због тога што је супруга председника Републике Србије. Ето, шта може да учини удаја за "правог" мушкарца.

Тим чином председница ЈУЛ-а обезбедила је себи вечито не парламентарну странку, али са великим бројем министара (и у Републичкој и у Савезној влади), за сада једног премијера, више амбасадора, начелнике округа. О директорима великих предузећа и члановима управних одбора свих најважнијих државних инсти-

привредног, економског и уопште цивилизацијског организовања друштва. То је прва половина XIX века.

Потпуно је разумемо, само не знамо зашто је тако цивилизована жена апсолутно нецивилизовано приватизовала вилу на Дедињу. И сад наредном председнику морамо да зидамо нову вилу. И ако се Мирина пракса код нас устали, зидаћемо и сваком наредном, већу и лепшу резиденцију.

Замислите само Американце који у Вашингтону граде нову Белу кућу, зато јер је Хилари приватизовала ову постојећу.

Али, зато нам ЈУЛ неће допустити да ми остали западнемо у цивилизацијску заосталост и "нефункционалност себе самих".

Каква академска мисао.

Председници, академику, социологу, се приватизација гади и сматра да се у Југославији кренуло погрешним путем. Храбро се, јер је велики стручњак, спори са економистима, правницима и банкарима. Питање је очигледно, политичке природе. И малом је детету јасно да се комунисти боје приватне својине, јер карактер преовлађује својине одређује и карактер друштва. Демо-

туција да и не говоримо. Ко уосталом од "таквих" сме Његовој жени да каже не. Јер није их она тамо сместила. Они су већ били ту, када су приступили левици. Наравно, да би остали то што јесу.

Приватизација по мраку или лева рука – десни цеп

Вођа ЈУЛ-а, социолог Мира Марковић, обожава приватну својину. Своју. У огромним количинама. Као уосталом сви њихови истакнути чланови са листе "Ранча проклетих". Она онако научно тврди да потпуна приватизација не постоји нигде на свету. Па каже да је то превизијен модел

кратија је баук за стручњаке као што су јуловци.

И из страха идеолог ЈУЛ-а тврди да су грађани наше државе необавештени шта је и шта доноси приватизација. Своди Србе на дебиле и каже да ће им "то зло" донети неписменост, несигурност и сиромаштво?! Данас, са тзв. друштвеном својином тога нема. Нема сиромашних! Па да се не би покварила таква идеализована слика живота у Србији, Марковићка се "искрено" плаши да ће људи, наивни у свом блаженом непознавању ствари, подржати економске програме који доносе приватизацију. Који наравно није у интересу тих људи.

Што се тиче њених комуниста, они подржавају само ону врсту трансформације која чини бољим живот искључиво Јуловцима. Њихова платформа је била и биће интерес левог естаблишмента. Тотална приватизација сливена само у њихове џепове. И зашто сви да живе боље, када може само мањина? Не мора чак ни читав ЈУЛ, може само "Дирекција".

Већина грађана наставиће да живи све горе и горе.

У време радничких штрајкова у Србији, опште социјалне беде и немаштине, ЈУЛ одлучно устаје у одбрану предузећа у друштвеној својини. Чуди се откуд да неко уопште жели некакве промене. Тако Марковићка ламентира да је мотив сигурно "гола идеологија или чисто користољубље".

Не знамо шта су имали од ова два, власници приватних фирми, а чланови ЈУЛ-а, на уму, када су испод жита приватизовали фирме. Хтели су да се лако обогате и да од Југославије направе земљу примитивног капитализма. Тако барем каже председница дирекције ЈУЛ-а. Али, не треба мислити да она заводи ред у својим редовима. Не, оно што је за нас табу тема, за њене је сигнал да крену у лов на свачију и ничију имовину.

Дакле, приватна имовина је друштвено зло. Пример научнице то илуструје: И у Месопотамији и у Римском царству је један број људи живео боље. Већ је робовлас ништво показало да само фараони имају висок стандард". И закључује, после оваквих мудрих мисли, да данас на крају двадесетог века, својина (друштвена (никако) приватна) има мисију од цивилизације да својом "ефикасношћу" омогући већини, да живе као фараони.

Шта да кажемо, сем да фараони не знају колико би тек били богати да су познавали докторку Марковић. Били би богати и праведни.

А, радници Америке, Јапана, Немачке, Аустралије, Италије, Француске, проклињу председнике својих држава и влада што немају супруге, односно прве даме, као што је "наша", па да и њима буде барем приближно добро као радницима у друштвеним предузећима и фабрикама, у Србији и Црној Гори.

Мотив ЈУЛ-а је ипак свима сасвим јасан. Задржио (као) друштвену својину за већину. Само ће комунисти бити ти (ваљда као авангарда друштва) који ће се, корак по корак, трансформисати у нову класу и постојати нови власници остатака друштвене имовине.

Свачија и ничија постаће само њихова. Криминал иза гапацаних врата тако ће бити сакривен.

Све је под контролом. Све остаје у кругу породице. Јер са ЈУЛОМ све почиње, са ЈУЛОМ се све и завршава.

Аргументи српских радикала први пут у Скупштини

У народу се све више причало о лоповлудима и преварама Радомана Божовића. Причало се о повезаности у криминалу Радомана Божовића и Слободана Милошевића. У Народној скупштини Републике Србије изабран је први, и тада једини посланик Српске радикалне странке – Војислав Шешељ, који је редовно приликом

браног на основу критеријума СПС-а", нови мора бити гори од претходног". Име које је по овим критеријумима задовољило и Милошевића и СПС је Никола Шаиновић. Време је показало да је Шаиновић оправдао указано поверење и да је "добро" обављао функцију, али да је Милошевић био у праву, када је осећајући опасност од Српских радикала, склонио Божовића, јер у новом скупштинском сазиву Српска ради-

КВИН КОНГ

својих излазака за говорницу, у директним ТВ преносима, аргументовано говорио о криминалу Радомана Божовића, и криминалним радњама Социјалистичке партије Србије. Милошевић је већ тада био свестан чињенице да не може више да задржи оптужбе и заштити своју копију на функцији председника Владе, па се одлучио на, за њега традиционални потез, расписао је нове републичке изборе. Након избора, у новом скупштинском сазиву, именовао је и новог председника Владе, наравно иза-

кална странка је имала 73 посланика, чију снагу је осетио на својој кожи Шаиновић, а Милошевић први пут доживљава пораз, и распушта скупштину.

За учињене услуге великом вођи Божовић, препуних џепова одлази на нову и репрезентативнију функцију – председника скупштине Југославије. Унапређењем Божовића и постављањем на ову функцију, Милошевић је јасно ставио до знања, пре свега онима који су свој глас дали њему и његовом СПС-у, а поготово чланови-

ма СПС-а, да њихово поверење на-
грађује. Милошевић је показао да га
најмање интересује оно што народ
мисли и прича, као и докази МУП-а.
Демократија и парламентаризам, ко-
ји никад нису били својствени дикта-
торима калибра Милошевића, овим
постављањем су били угрожени, а ја-
сно је стављено до знања да ће и оно
мало демократије преко Божовића
угушити. Лично Божовићу овај зада-
так није представљао проблем. И сам
је као и Милошевић персонификовао
врх криминала Социјалистичке пар-
тије, а лично је био идол многим кри-
миналцима и лоповима из СПС-а. На
најбољи начин је презентирао, како
СПС штити криминал и криминалце.
Сетимо се само, како је покушавао да
као председавајући на седницама
већа грађана направи опструкцију,
изазове прекид седнице на којима се
расправљало о криминалу и лопов-
ству починеном од стране генерала
Животе Панића, Дафине Милано-
вић, Јездимира Васиљевића и сли-
чних. Дрско и арогантно, по угледу
на свог идола, кршећи све одредбе по-
словника о раду скупштине, настојао
је да заштити своје и Милошевићеве
пријатеље – лопове, као што је гене-
рал Панић, који је за рачун приватне
фирме свог сина, пљачкао и пребаци-
вао новац из војног буџета. Затим,
кућног љубимца породице Ми-
лошевић – Марковић, Дафину Мила-
новић, која је опљачкала и ојадилa
народ уз одобрење и подршку СПС-а.

Српска маћеха Дафина Милановић

Дафина Милановић је више од две
године пљачкала грађане Србије и
Југославије, при том изјављујући да
највећу подршку има од Слободана
Милошевића, чији је режим преко
РТС-а промовисао Дафину чак у
"српску мајку". Када је разоткривена
пљачка "Дафимент Банке", на инси-
стирање радикала-посланика отворе-
на је расправа у Већу грађана Савезне
скупштине о овој, до тада невиђеној
пљачки. Милошевић је лично, преко
Божовића спречавао било какву рас-
праву у скупштини. ТВ претплатни-
ци имали су прилику да у директном
телевизијском преносу виде по-
нашање Радомана Божовића, у улози
коју му је одредио Милошевић. Спре-
чавање расправе, ускраћивање права
посланицима да говоре са скупштин-
ске говорнице и све остале методе,
биле су и остале карактеристичне за
власт и владавину диктатора Ми-
лошевића. Као утеха опљачканим и
ојаженим грађанима, за све оно што су
изгубили улагањем у "Дафимент
Банку", Милошевић им је преко
Божовића понудио "анкетни одбор",
чији је задатак био да утврди оно што
је одавно било познато. Једино су

српски радикали на време указивали
да је народ, у ствари, опљачкао Сло-
бодан Милошевић са осталим челни-
цима СПС-а. Показало се да су ради-
кали били у праву, али све се
завршило по народној пословици: "И
Слоба сит, и овце на броју". Јасно је
било да сарадњу и подршку у Савез-
ној скупштини, када су у питању пре-
варе и пљачке, Милошевић има не
само од социјалиста Србије и Црне
Горе, већ и од неких опозиционих
странака, тачније речено од свих
осим Српске радикалне странке. Ка-
ко у случају "Дафимент Банке", тако
и случају "Југоскандика", па све до
гувернера Аврамовића, Милошевић
је имао директну или индиректну
подршку од Српског покрета обнове,
Демократске странке и Нове Демок-
ратије. Прихватањем и усвајањем
свих предлога које је увек саопшта-
вао Божовић, посланици ових опози-
ционих партија, и те како су давали
до знања, да су лидери тих странака,
директно или индиректно умешани
у пљачку.

Улога минђуша у афери "Дафимент"

И сама Дафина Милановић је са-
општавала имена странака и лидера
који су од ње лично узимали улог, а
наравно уз све то извукли и своју ока-
маћену уштећевину. Неки лидери су
ангажовали и супруге да би што дубље
завукли руке. Чињеница је да је Зоран
Ђинђић, председник Демократске
странке још од ране младости покази-
вао склоност и фалсификате, тако да му це-
парење уз помоћ Дафине, дође по пра-
вилу "врана врани очи не вади, већ са-
мо цепове изврће". И сам Ђинђић се,
чак и новинарима хвалио да је као "ти-
нејдер" савршено фалсификовао ре-
жијске карте. Наравно то је радио, како
и сам рече у држави чије држављан-
ство и има, а то је Немачка. Касније се
открило да је поседовао и стил и тале-
нат за крађу кожних јакни. После овак-
вих изјава и признања логично се на-
меће дилема, шта би све радио да је
скинуо минђушу и отсекао репић.
Можда би баш он пред огледалом
вежбао и опонашао великог вођу, уме-
сто Радомана. А и питање је која би тада
парола за пљачку народа била актуел-
на? Да ли "Тако треба" или "Поштено".

За лидера СПО-а је разумљиво што
он лично, а и председник његове по-
сланичке групе у Савезној скупшти-
ни – Милан Комненић, подржавају
пљачкашку политику Слободана
Милошевића. Драшковић је то оду-
век радио тајно, скривено од јавно-
сти, осим када је због личне среће и
одушевљења саопштио јавности да је
био на двору, да је видео и краља, као
и то да је краљ шармантан. Не рече
тада, да ли је краљица била присутна

као ни то да ли је она, као и "Слоба
краљ" – шармантна. Можда је видео
краљицу, али без цвета у коси, па је
чак и искусном секретару тешко да
погоди шта је напред а шта назад код
краљице.

Заливање од којег није порастао

О представницима Нове Демокра-
тије, све се зна. Једини проблем за
Милошевића је тај, што нередовно
гласају. Проблем није у оданости ве-
ликом вођи, већ у простом разлогу,
што од председника Душана Михаи-
ловића често добијају одговорне и
поверљиве задатке, као што су швер-
цовање цигарета, нафте и осталог, па
не могу баш увек да присуствују сед-
ницама.

Пошто се и сам Радоман уверио, да
све што прочита, већина прихвата,
почео се сам себи, пред огледалом ди-
вити, па је то и пред камерама више
пута показивао, на тај начин што је
удишући превише ваздуха, уз већ по-
стављене нарамнице у "Армани" оде-
лу увек добијао у ширини, а никад на
висини, јер је то и по свим законима
природе немогуће. То "прљаво лице" је
добило и нови задатак од Ми-
лошевића: да спречи српске радикале,
да са скупштинске говорнице кажу
истину о издаји и криминалу, кука-
вичку Слободана Милошевића и бо-
лести његове супруге – Мире Марко-
вић. Показало се да је Милошевић,
ипак преценио домете своје копије. То-
лико прљав и укаљан образ није могла
да опере ни чаша воде, којом је посла-
ник Драшко Марковић полио Радома-
на Божовића. Према речима Марко-
вића, није му био проблем, да на основу
смрада који се шири од стола председа-
вајућег, намирине где се налази
Божовић. Јер да се, како рече Марковић,
ослонико на чуло вида, тешко би могао
да види политичку и људску минија-
туру, каква је Божовић.

То прљаво лице је упорно
искључивало микрофон, прекидало
седнице, ниподаштавало и вређало са-
везне посланике. И када се чинило да
овом криминалцу нико не може стати
на крај, на велику радост свих нас, Во-
јислав Шешељ је извукао кабл из пре-
кидача који је Радоман самовољно по-
ставио, како би искључивао микрофон
на говорници. Пошто ни ово није било
довољно да се дрзник култивише и
уразуми, Војислав Шешељ је био прину-
ђен да на увреду од стране Божовића,
одговори истом мером. Шешељ му је
испунио животну жељу, па је Радоман
осим што је зарђао, сада и пљунути
преседник.

Ово је био некролог једном
зарђалом шрафу социјалистичке ло-
повске машине који и даље седи на
функцији председника Савезне
скупштине, очекујући да заједно са
својом машинеријом, оде у старо
гвожђе историје.

Београд, октобар 1996. године.

Централна Отаџбинска управа
Српске радикалне странке

СВИ ПРЕДСЕДНИКОВИ ЉУДИ

Програмирање заборава као метод којим се од касапина прави миротворац

Кокошка, као вероватно најраспрострањенија живина која се може срести у двориштима сеоских домаћинстава широм Србије, Србима осим због меса и јаја служи и као битан језички чинилац, без кога никада не би могле да настану синтагме какве су на пример "кокошије слепило" или "кокошије памћење".

О кокошијем слепилу можда неком другом приликом, а у овом тексту о свему што подразумева, међу нама нарочито распрострањено, и по нас посебно погубно – кокошије памћење.

Не улазећи дубље у материју, да се овај текст не би претворио у (полу)досадан час биологије, на коме ученици зевају и гађају се изломљеним кредима, само кратко подсећање на то да кокошији (пилећи) мозак, ма колико асоцирао на пријатне кулинарске теме, у себи не садржи оне неопходне (мождане) вијуге које би му омогућиле вршење функције памћења. Једноставно их нема, не постоје.

На жалост, део нашег народа, а без битне већине међу припадницима једног или другог пола и без своје кривице пати од већ поменутог – кокошијег памћења. Проблем, наравно и на срећу, није до недостатка неопходних вијуга. Проблем је у начину живота у коме свакодневна борба за (буквални) голи опстанак и велика напетост због безбројних, наметнутих тешкоћа, као и огромна количина информација које се константно пласирају – једноставно не дозвољавају дуже задржавање истих у памћењу.

Оно што се данас чини као сензација, већ сутра губи на својој атрактивности и ексклузивности, јер се појављује нешто још шокантније и скандалозније. Медији, и писани и електронски, просто се утркују у томе ко ће имати изазовнију слику или прљавију изјаву.

Наш мозак нас заправо, несвесно штити. Потписујући неке од примљених информација и правећи место новим, ми чувамо свој (колико-толико) здрав разум. Уосталом, не каже се без разлога да нису превише срећни они који пуно памте.

Стога и не чуди да онај, кога су дојуче у "развијеном, демократском

свету" називали "балканским касапником" – сада буде дочекиван и описиван као "главни фактор мира на Балкану". Да исти тај, колико прекјуче, пред узаврелом масом испред Савезне скупштине узвикује и обећава: "Не чујем добро, али вам обећавам да ће бити ухапшени...", да би данас не само говорио о "неопходности дијалога" већ и потписивао (у дубокој тајности, као и све што ради) којекакве споразуме са (др!) Руговом.

дашњег директора. Њихов разговор се, кажу, а који се тицао договора око организовања заједничког "митинга одбране" те куће, данима са уживањем препричавао међу запосленима.

Опет мало подсећање, а имајући у виду да је "лајт мотив" овог текста – одбрана од кокошијег (кратког) памћења.

Митинг је требало да буде организован зарад одбране ове куће од закона у складу са којим се могла по-

ИЗБОРНА ПЕРСПЕКТИВА

Кад не чуди све то, а заиста – изгледа да готово никог и не чуди, како би чудно недостатак памћења везан за (несрећу) људе чији је утицај неупоредиво мање битан за судбину ове земље?

Али, као што је неопходно подсећати се речи и (не)дела оног на врху, тако је неопходно скренути пању и на оне на дну.

Поштено по туђем цепу!

Не тако давно, фебруара прошле године, док је једна медијска кућа испред свог имена имала (заслужено или не, то је за неку другу причу) додатак "независна", срела су се четири лидера – Војислав Шешељ, Вук Драшковић, Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница, у канцеларији та-

ништити једна одлука о својинској трансформацији – стара четири године!

Тај закон, "Закон о ревалоризацији", био је заправо само измена и допуна закона усвојеног на Другој седници Трећег ванредног заседања Скупштине Србије од 29. јула 1994., а на иницијативу Зорана Ђинђића и Демократске странке. Суштина овог закона је била садржана у захтеву да се изврши ревалоризација вредности друштвеног капитала која је утврђена у поступку својинске трансформације (или, ако је лакше за разумевање – приватизације) предузећа, а према прописима који тек треба да буду донети!

И да вас не бисмо даље гњавили овом, у праву незабележеном будалаштином и срамотом, поента је у то-

ме да су Ђинђић и демократе тражили да овај закон има ретроактивно дејство, чак од 1. јануара 1990., и да све прописе о ревалоризацији доноси – министар финансија лично! Остатак је, како се то обично каже, историја. "Ђинђићев закон" (како је од милоште прозван) примењен је у политичком терору СПС-а над "Борбом", "Студиом Б" или крагујевачком "Светлости" (ово су само најпознатији примери) а ту недавно је и портпарол владајуће странке Ивица Дачић, нашао за сходно да јавно похвали идејног творца овог закона:

"Примери "Студија Б", "Радио Смедерева" или крагујевачке "Светлости" нису примери гушења такозваних независних медија. Реч је о исправљању неправилности у трансферу својине, на основу Закона који је усвојен на предлог Демократске странке, гачније Зорана Ђинђића. ("Дневни телеграф", субота 22. јун, 1996.)

Али, да се вратимо, како се тврдило, најпрепричаванијем разговору. Двонедељник "Српска реч", број 118, од 27. фебруара 1995. о томе пише: "Кажу да је Ђинђић рекао Драшковићу – Нема потребе да СПО учеству-

коном, а онда зовеш на одбрану "Студија Б"..."

Не сумњајући, наравно, ни час у истинитост објављеног текста, оставимо верни извору информација. Дакле, "Српска реч", исти број, али сада из пера Милована Бркића:

"... Да је искрен, каквим се жели представити, г. Ђинђић, који настоји да поштено наступа на политичкој позорници, објаснио би нам зашто се он, и због чега, нашао у Немачкој у њеном затвору, у коме је провео неколико месеци... Поуздано се зна да у то време у СР Немачкој због политичких погледа нису хапсили, ни осуђивали на затворске казне. Да ли је после тога г. Ђинђић дошао у контакт са БНД и са својим резидентом Хелмутом Дражеом. Основано се претпоставља да је његова сарадња са немачком службом безбедности од тада започела, а она је неоспорна.

Апанажа г. Ђинђићу коју је добијао од резидената, као и друге привилегије, као што су дозвола за боравак или радна дозвола, нису задовољавале младог филозофа. Он се у Немачкој дружио са времешним дамама, и правно им друштво. Једном таквом се, двадесет четири године старијом

Чотрића, такође објављене у "Српској речи" у то време љубави:

1. Зашто је Зоран Ђинђић за ратну општију у Босни? Зато што по успостављању мира не би могао да продаје оружје муслиманима.

2. Слободан Вуксановић, портпарол Демократске странке, не престаје са нападама на СПО и њеног председника. Из СПО-а му за сада не одговарају, али није искључено да ће то учинити Звонко Осмајлић (иначе телохранитељ Вука Драшковића прим ред.).

3. Жути и црвени су нас завили у црно.

4. Зоран Ђинђић припада левици, јер ради по принципу – лева рука, десна цеп.

Мистер СПО(к) међу Србима

Стизали су на све ово одговори из Демократске странке, али је можда требало уместо њих, примењујући анти-заборав терапију, људе подсећати на ове или неке друге сличне редове:

"... Држећи је за косу и затегнувши јој главу према леђима, Зулфикар, извезбаним покретом, цимну сјечивом: глава Анђина оста му у руци, очи широм отворене, уста зјевају, као да ће да проговоре.

Фазлија поступи другачије: саже се, ослушну Косино срце, нанишани тачно између ребара, притисну из све снаге, заврће ножем с десна у лево, игра се, прави кругове.

Кемал и даље плаче, звјера око себе, пријети и набраја:

– Платићеш ми жестоко Хусеина, куме Нићифоре!"...

Можда управо овим редовима, написаним сада већ давне 1983. године успео је Вук Дашковић да приграби и за себе обезбеди титулу Србина – опозиционара, што ће се, у годинама које су уследиле, показати као посебно погубно, како за Србе, тако и за овдашњу опозицију, уопште.

Вођен искључиво сопственом сујетом, таштином, личној користи и себичлуком Драшковић је брзо проценио ко држи кључеве од сефа са новцем. Трговина је могла да почне. Мало је требало Вуку да заборави и књиге које је написао, али и речи које је (јавно, народу) говорио. Заборавио је Вук како је, не тако давно, секао сабљом "руке свима који по земљи Србији хоће да носе туђи – турски барјак". Вукова је храброст, и тада, као и небројено пута касније, почињала и завршавала се на том вербалном нивоу, али, на жалост, многи су му поверовали. Те и остале лажи које свих ових година изговара Вук Драшковић спадају међу највеће његове грехе. Наравно да, после те изјаве, Вуку није пало на памет да било коме "сече руке", напротив – из уста Вука Драшковића, али и његове супруге Данице, стизале су поруке о томе да "сироте муслимане" треба бра-

је у организовању митинга, јер је пола СПО-а прешло у Демократску странку... Мислим да Вук не треба да говори на митингу јер је доста говорио. Србија жели да чује мене. Како треба организовати митинг – то СПО не зна, јер су сви СПО митинзи завршили неуспехом. Драшковићев одговор је био – То мало чланства које има СПО изаћи ће на митинг. И ред је да један организујете ви. Ваљда ће бити боље него до сада. Зоране, знам да би ти најрадије организовао митинг против СПО-а. Немој се устручавати. Ја ћу лично позвати чланство да на њему учествује... Ти си непоновљив. Најпре удавиш "Студио Б" својим за-

био и званично оженио. Ако је на тај начин зарадио пријављених 120.000 ДЕМ, онда му свака част. Зна се на чему Србин може да заради новац. По повратку из Немачке г. Ђинђић је имао обезбеђену егзистенцију и будућност. Није га болела глава. Али:

Госпођа грофица није давала развод, католкиња по вероисповести, и бракоразводна парница је дуго трајала. Зато је, са великим закашњењем г. Зоран склопио са својом данашњом изабраницом у Београду законски брак..."

Ево и неколико љупких афоризама из пера већ годинама "младог и перспективног" СПО афористичара

нити. Управо то је изјавила, говорећи у име свог мужа, Даница Драшковић, у емисији "Утисак недеље" на тадашњој НТВ "Студио Б", одговарајући на питање једног од гледалаца. Да подсетимо – на питање зашто (у време када је емисија била на програму, увелико је беснео рат у бившој Босни и Херцеговини) Вук није у свом родном Гацку и зашто не брани свој народ, Даница је (готово пркосно) одговорила да она не види ни један разлог због кога би Вук ишао у Гацко, али је (у своје и његово име) сигурна да би он, када би све и отишао, отишао тамо да од Срба брани комшије муслимане!?

Она рече и оста жива, а он не рече! Цех за све платио је Вуков отац – Видак Драшковић коме последњих година нико прага не прелази. Комшије због сина, а син – Вук Драшковић зато што се плаши у свом месту и да се појави. С разлогом, јер мало је оних који су Србе толико лагали и толико им, својим поступцима, штете и зла нанели.

Иако се у Гацком "Студио Б" не види, по принципу "добар глас далеко се чује, а лош још даље" стигла је Даницина изјава и до тамо. Своју "захвалност" за ове речи Срби из Гацка су, на најбољи могући начин преточили у следеће стихове: "Од гачких муслимана најгори су Вук и Дана!"

Како је Вук постао голуб

Следећи Вуков злочин, а то није претешка реч, ма колико се можда у тренутку учини таквом, био је 9. март 1991. године. Иако ова тема – 9. март заслужује већи простор и једну заиста озбиљну, дубљу анализу, покушаћемо укратко да објаснимо зашто су догађаји 9. марта 91. представљали злочин према српском народу и које су зле последице из тих догађаја проистекле. Тада, марта 91. Србија је тек три месеца живела у свом новом, вишестраначком издању. Све бивше републике, бивше заједничке државе, далеко пре Србије су завршиле тај посао. Примера ради – Хрватска још маја 90. Управо у Хрватској, у којој је на власт дошао некадашњи генерал ЈНА – Фрањо Туђман, почиње процес реинкарнације злочиначког, усташког поретка, истог какав је у Хрватској већ постојао 41.–45., а чије покушаје обнављања препознајемо у тзв. "хрватском пролећу" 1971. године. Био је, очигледно, потребан циклус од педесет година Брозове владавине да се на миру припреми терен и да се оно што су Хрвати звали "тисућлетни сан о неовисности", а Срби памтили као време најзверскијих злочина, икад запамћених, на овим просторима – поново успостави.

Из авнојевске Хрватске, из оних делова у којима су вековима живели искључиво Срби стизале су застра-

шујуће информације о томе да се историја понавља. Почело се малтретирањима, застрашивањима, отпуштањем с посла, бојкотом српске дече у школама, а коначно и убиствима Срба. Ипак, показало се да овакав развој догађаја, на жалост – добро поучени крвавим искуством из историје, Срби нису дочекали неспремни. Организују се страже, самоодбрана, Срби су слабије или никако наоружани, али одлучни у намери да овога пута не буду одведени на кланицу. С правом су очекивали помоћ из матице, из Србије. Марта 91. исте вести стижу и из Источне и Западне Славоније и книнске Крајине, из свих крајева авнојевске Хрватске у којима искључиво или претежно живе Срби.

Расположење у Србији је готово неподељено – брани треба помоћи. Постоји, наравно, и шачица осведочених издајника, али се њихов глас у том тренутку готово и није чуо. Управо тада, марта 91. Вук Драшковић, како је неким одмах, а неким знатно касније било јасно – по налогу Запада, креће у рушење режима у Србији који је у том тренутку својски помагао браћу западно од Дрине и Ду-

нава. Западу никако није одговарао режим спреман да пружи помоћ нашем народу у некадашњој Хрватској и Босни и Херцеговини. Вук Драшковић је још тада – почетком 91. био оно што је Слободан Милошевић постао тек пре три године. Једина разлика, значи, између Вука Драшковића и Слободана Милошевића је што би Вук – одмах све издао и предао.

Своје чувено вербално "јунаштво" Драшковић демонстрира још једном – овога пута са балкона Народног позоришта, са кога вришти оно своје чувено: "Јуриш!" да би се неколико тренутака потом (гле чуда!) нашао, не на челу оних које је позвао да јуришају, већ дубоко заваљен на задњем седишту аутомобила, марке "Ауди", напуштајући место хаоса који је сам изазвао. Тога дана изгубљене су две драгоцене ствари, обе ненадокнадиве. Пре свега, изгубљена су два живота, поново је ишао Србин на Србина, а изгубљен је огроман национални набој и морал који је до тада постојао.

Вук је део народа завоео својом причом о антикомунизму, повратку монархије и сличним (до тада забрањеним) темама, које су служиле да

ЕВОЛУЦИЈА ВУКА

разводне ону најважнију – српско национално питање.

Вук Драшковић је, и то ће историја једног дана показати, директно одговоран за нагли пад морала једног дела нације, као и за оне прве, али и све касније случајеве дезертерства, бекства из земље, скривања од мобилизације, а све под изговором (то је прича којој је Србији подметнуо управо Драшковић) да "то није наш рат", да је "место шаховнице на Книњској тврђави" и да се "не брани Београд у Книњу, већ Книњ у Београду"! Последице ових Драшковићевих теза, пристиглих са Запада, а које је недуго потом прихватио и Слободан Милошевић, најбоље су (а, мало је рећи – на жалост) осетили они несрећници који су, првог маја, а потом и августа прошле године, били присиљени да пред злочиначким налетима усташке војске, напусте домове и земљу, једину коју познају и на којој су икада живели. Једину коју су икада познавали и на којој су живели и њихови очеви, дедови, прадедови, чукундедови...

Пре нешто више од четири месеца, односно месец дана (1. маја и 5. августа – да се не заборави) биле су несрећне годишњице ових ужаса. Готово да се нико тога није ни присетио. Ето докле је довело Драшковићево ангажовање у политици.

И није згорег вратити се сада првим редовима овог текста, одломку из књиге "Нож". Невероватно је да је те исте редове написала особа која се децембра месеца прошле године, скоро здушније и од самог Милошевића, залагала за несрећу из Дејтона. Или другим речима – ко је овде луд? Чини се да је одговор више него јасан.

Српска судбина у маркетингу "поштеног" Зорана

Али, оставимо на тренутак несрећног Драшковића, о њему ће ионако бити још речи, и позабавимо се његовим коалиционим партнером, Зораном поштем Бинђићем. Наиме, кад споменуемо већ Дејтон, није лоше освежити памћење у вези са свим оним што је њему претходило.

Последњи у низу подвала које је Запад, под фирмом "решења босанскохерцеговачке кризе" покушао да пласира, а углавном – захваљујући Милошевићу и успевао, био је план такозване Контакт групе.

Вратимо се, ипак, пре тога у фебруар 1992. године, пред сам почетак рата у бившој Босни и Херцеговини. У Лисабону (Португалија) су 21. и 22. фебруара преговарачи из БиХ постигли договор да будућа БиХ остане у дотадашњим границама, да не може бити унитарна држава, већ да се мора састојати од неколико конститутивних ентитета и да се о унутрашњем уређењу, било федералном или конфедералном, мора преговарати. "Кутиљеров план", који је назив добио по специјалном изасланику Европске заједнице, Жосе Кутиљеру, Португалцу, су међутим убрзо погазили муслимани и Хрвати – организовањем референдума о "сувереној и независној Босни и Херцеговини", без сагласности српског народа, 29. фебруара и 1. марта 1992. Ако не и раније, тада је коначно постало јасно да се и Србима у Босни и Херцеговини спрема исто што је, још годину дана раније, задесило Србе у авнојевској Хрватској.

Исте те године, дакле 1992., али октобра месеца, догађа се оно због чега на овом месту спомињемо председни-

ка Демократске странке. Наиме тада, крајем октобра (тачније 28. октобра) у Београду тадашњи копредседници Женевске конференције обелоданили су предлог о будућем уставном уређењу Босне и Херцеговине. Суштина плана који су изнели Американца Сајрус Венс и Британац (лорд) Дејвид Овен, и који је по њима касније и добио назив "Венс-Овенов" била је да Босна и Херцеговина буде децентрализована и подељена на десет аутономних региона. Босна је, по том плану, требало да буде федерација чија би централна власт имала тачно одређене функције, дужности и обавезе, као и дводомни парламент.

Никога није занимала чињеница да територије које су по том плану припале Србима биле непевезане, раштркане и некомплетне.

На састанку у Женеви, јануара 1993. делегација босанских Хрвата је била спремна да одмах потпише, Изетбеговић није био задовољан мапама, а Радован Караџић је затражио да се о понуђеним документима изјасни Скупштина Срба у Републици Српској.

Под тешким притиском, пре свега посланика Српске радикалне странке и Народна скупштина Републике Србије је у дневни ред једног од својих заседања уврстила расправу о "Венс-Овеновом" плану.

Категоричним захтевима председника СР Југославије (тада је то био Добрица Ћосић), Србије и Црне Горе, да се документи потпишу, прикључује се тада и Демократска странка Зорана Бинђића, предлогом да се Скупштина Србије огласи писмом "подршке напорима тројице председника" да се план прихвати. Значи, Зоран Бинђић је априла 93. подржао "Венс-Овенов" план.

Остатак приче је познат – 1. маја у Атини, Караџић је, уз додатне гаранције копредседника – да мапе нису непроменљиве, да се чак и насеља могу замењивати, итд. – потписао план.

Међутим, 5. маја Скупштина Републике Српске, која је тога дана заседала на Палама, није верификовала Караџићев потпис, иако су се за то, пред посланицима заложили и грчки премијер Константин Мицотакис, и председници СР Југославије, Србије и Црне Горе.

После нешто више од годину дана, тачније почетком јула '94. такозвана Контакт група уручила је српској и муслиманско-хрватској делегацији (они су у међувремену, уз кумство Била Клинтона, склопили не баш превише срећан брак) мапе територијалних разграничења по принципу 49% за Србе и 51% за муслиманско-хрватску федерацију. Сукобљеним странама дат је рок до 19. јула да се изјасне о предложеним решењима.

Познати политички преливода Зоран Бинђић овога се пута (ничим изазван, и ни сам не знајући зашто)

нашао у групи оних који не подржавају овај план. Наравно, није се радило о превеликој памети Зорана Поштеног, ни о познавању географије (а руку на срце, иако катастрофално, ово је решење било кудикамо боље од претходног), већ о "маркетиншкој процени" ситуације. Дакле, вођен само њему објашњивим мотивима (мада је и то великим знаком питања) Ђинђић је одлучио да ово решење треба одбити. Без коментара.

Ово је може бити, мада је конкуренција заиста жестока, најбољи од примера за показивање и доказивање немања јасног, правог, тачније – никаквог политичког програма, стратегије или циља Демократске странке.

Још од оснивања '90. ДС је служила само да би, по принципу самодобоје (као једноћелијски, дакле – нижи организми) стварала нове странке и тако "обогаћивала" овдашњу, ионако бесмислену претрпану, политичку средину. Значи, основно њено деловање, још од доба владавине Драгољуба Мићуновића, била је интелектуална контаминација унутрашњег политичког терена.

Однос и јасно одређење своје Демократске странке, Ђинђић је схватио само као материјал који треба искористити у маркетиншке сврхе.

Српски во под америчком заставом

Када је то било "ин" (да се послужи језиком блиским демократама) онда се окретао во на Палама, а блицевци су севали овековечујући пољупце председника РС и председника ДС. А, онда је долазио (опет по маркетиншким законима) период захлађења односа и период Зокијевих заклинања у стилу – "Ма, људи, шта вам је?! Не познајем ја никаквог Радована, а једини мени познати Караџић је онај Вук Стефановић!"

Па онда поново изливи љубави према "прекодринској браћи" и инсистирање на националном. Палење свећа и спаљивање америчких застава испред Америчке читаонице – као врхунац моралне, материјалне и интелектуалне подршке Србима у Републици Српској, у тренутку док НАТО бомбе падају по целој територији ове српске државе, не бирајући циљеве и не правећи разлику између забавишта или школа и болница, и такозованих "војних циљева" – коју је Демократска странка могла и умела да смисли и спроведе.

Само неких пет-шест месеци после тога стајао је Зоран Ђинђић "заједно" са Вуком Драшковићем и Весном Пешић испод једне од (америчких, наравно) застава које су избегле судбину средњовековних вештица и које нису допале руку "разјарених" демократа и њихових (врло антиамеричких) "зипо" и "ронсон" упаљача.

Стајао је Зоран, не знајући ни сам зашто, а тешко да је заиста и он, као

Вук, обележавао петогодишњицу једног, по Србе и Србију, трагичног датума, јер је он 9. март '91. запамтио само по падању у несвест свог бившег председника странке и по каснијој свађи (јавној, углавном преко таласа Радија "Б 92") са Вуком Драшковићем – ко је био а ко није био са студентима код Теразијске чесме. Да вас подсетимо, уз извињење што нећемо баш цитирати Драшковића и Ђинђића, али и уз обећање да ћемо пренети срж овог "пријатељског дијалога":

Ђинђић: "... То не знам, али знам да је било скандирања Вуче! Вуче!, а Вука није нигде било."

Драшковић: "Вук је био тамо све време присутан, само није желео да буде на бини неко ко ће се посебно издвајати. Ја сам после мог говора, искористио једну фину форму да се, као, прошетам до страначких просторија које су тада биле у Нушићевој улици, а потом сам се вратио тихо и нечујно у масу, и био ту присутан сатима..."

Ђинђић: "Да, као у причама Марка Твена – Краљевић и просјак..."

Драшковић: "Немојте Ђинђићу!..."

Коштуница која нема шансе да сазри

Присећајући се овог дијалога из '91. не можемо се отети утиску да је идеја о коалицији "Заједно" рођена још тада!

Неприсутан 9. марта '96., али присутан (тада као члан Демократске странке, што нас враћа на причу о једноћелијским организмима) пре пет година, је још један од лидера – Војислав Коштуница.

Сада на челу своје странке – Демократске странке Србије, Војислав Коштуница ових дана посебно инсистира на једној речи, која ће му, ових дана предизборне кампање, бити један од главних адута.

ДСС је настала '92. године и то тако што се група чланова, присталица идеје о ДЕПОС-у, предвођена Коштуницом, издвојила из Демократске странке.

Свој први јавни наступ забележио је Коштуница 28. јуна (недеља) '92. на такозваном Видовданском сабору, који је Вук Драшковић себи уприличио да би ублажио "жал за младос" – када је 68. одушевљен Брозовим говором, заиграо козарачко коло на сред Теразија, уместо да, као сав нормалан свет у то доба буде на концерту у Вудстоку.

Опет мало подсећање. И те '92., као и марта '91., Вук Драшковић се није залагао за слање помоћи браћи преко Дрине, већ за што бржу капитулацију и по ко зна који пут је понављао да се "Книн брани у Београду, а не Београд у Книну". Спомниао је већ тада 400.000 "паметних, образованих, способних и младих људи – крем Србије" који је отеран, јер није хтео у рат "који није ни био њихов", вређајући на

тај начин и народ који се ту окупио јер, је, по његовим речима, у Србији остао само онај ко је "глуп, необразован, неспособан, стар – једном речју – талог Србије. Војислав Коштуница се тада прикључио ДЕПОС-у.

Када је лагао Војислав Коштуница, тада или сада? На челним местима у странци налазили су се, још увек су у странци, људи попут Владете Јанковића, Радета Стојановића или Михајла Ковача, људи којима прекодрински Срби нису баш били прва брига у животу. Њих је, географски, више занимао београдски "круг двојке", а ако се баш морало ван Београда, онда се никако није смело ићи даље од Шумадије.

Невероватна подела српског народа на Србе и Србијанце настала је управо у Демократској странци Србије. Коштуница је тада (признајемо врло доследно) градио "шумадијско-србијанско-сепаратистички" имиџ своје странке.

Већ сама ова чињеница била би довољна да се за све што је касније говорио или радио Војислав Коштуница каже да је било – недоследно. Или другим речима не вреди сада много ни Коштуници, ни ДСС, сва заклинања у Србе преко Дрине, када су у оним најтежим тренуцима, на самом почетку '91., односно '92. били на позицијама Вука Драшковића, који је Србе и онамо и овамо позивао на дезертерство, издају, предају и бекство.

"Зрело је" да сви, сви, сви "Заједно" опустоше Врачар

Вратимо се мало и на домаћи терен. Када су, на локалним изборима '92. у неким од београдских општина склопљени договори о удруженом изласку СПО, ДС и ДСС, а подсетимо се да су то биле велике београдске општине попут Звездаре, Вождовца или Врачара, све је било у реду.

Недуго по освајању власти у неколико београдских општина почела су типично социјалистичка подметања и роварења у стилу "видите – ови су гори и од нас, не само да краду, већ се, док краду још и међусобно свађају!"

Позната је већ прича о централној београдској Општини Стари град, где је дошло до опште отимачине и гомиле међусобних оптужби на релацији Српски покрет обнове – Демократска странка.

Ђинђић је у јавност износио тврдње да је тадашњи председник Општине Стари град Јован Кажих – лопов и да је по директном налогу брачног пара Драшковић, у сарадњи са социјалистима, покрао све што му је пало под руке – од стамбеног и пословног простора.

С једне стране оптужујући СПО за отимачину у Старом граду, "поште-ни" са друге стране, буквално пу-стоше још једну од централних београдских општина – Општину Врачар. Тамо су, да све буде јасно, уве-

лико потпомогнути од стране ДСС, а круна њиховог поштења на Врачару су нове страначке просторије, тачније страначка кућа, у Улици пролетерских бригада број 69, тамо где се некада налазила канадска, а затим и ирачка амбасада.

Срећно усељење у "скромне" нове просторије очекује се ускоро.

Поштено!

Рекли смо већ да је на Врачару незаобилазна улога ДСС, али и још неких:

Стари Врачар на чијој су општини рођени многи знаменити Срби, који је заштићен одлуком Завода за заштиту споменика", стао је на жуљ" Војиславу Коштуници.

Дрско и бахато, као у "најбољим данима Јосипа Броза", ДСС руши кућу под заштитом државе у којој је живео Милан Стојадиновић. Кућа некадашњег председника владе на углу Ивана Милутиновића и Маршала Толбухина је срушена, сва архивска грађа уништена да би се баш на том месту подигао "бетонски бункер" као пренешен из неког америчког војног каталога.

Како је Паја Крунић члан Главног одбора СПО-а одборник на општини Врачар планирао и спроводио по директиви Коштуничине ДСС уништавање целог језгра Врачара и Чубуре?

Горе наведени као члан архитектонског удружења расписује конкурс за даље разарање Врачара. Ради се о потезу од Славије до "Орача" који је угрожен од Коштуничиних леши-

нара. Паја Крунић овај конкурс намешта свом "интимном пријатељу" Мићи Рајевићу. Позната београдска чаршија са заштићеним објектима националне вредности пада у руке СПО-ДСС и игра може да почне. Рачуница је проста – 100.000 метара квадратних треба продати, а цена једног квадратног метра је 8.000 немачких марака, док је по пројекту цена градње тог истог метра квадратног од 1.000 до 1.200 немачких марака. Разлика од које се сваком нормалном човеку заврти у глави. Квартет Паја Крунић – Вук Драшковић и председник општине Врачар Маршићанин – Војислав Коштуница трпају у џепове 680.000 до 700.000 немачких марака. Овакву коалицију изгледа прижељкују лидери СПО-а и ДСС-а, или по слоганима: "Зрело је Заједно". А док то не остваре и на савезном нивоу, житељима Врачара остаје само да живе у страху од булдожера ДСС којим управља Војислав Коштуница.

У међувремену, Демократска странка је преко једног пребега из СПО, преузела контролу над стамбеним и пословним фондом Општине Стари град, што је Вука Драшковића посебно погодило (много више него, рецимо судбина Срба у Републици Српској или Републици Српској Крајини) па је позвао социјалисте да заведу привремене мере, како "Бинђић не би и даље пустошио "његову прђију".

Радикали: На време из циркуса званог општина

Готово идентична прича је и са Општином Савски венац (за неупућене – на Савском венцу је лоцирано фамозно Дедиње). Ту је, рецимо, за директора пословног и стамбеног фонда Даница Драшковић поставила свог рођеног брата – Веселина Бошковића.

И док је трајао тај опозиционо-општински циркус, социјалисти су само трљали руке и говорили – "Видите шта раде на општинама и замислите шта би урадили са државом!"

Схвативши на време прљаву игру једних и глупост и грамзивост других, српски радикали су још на почетку "општинских циркуса" повукли своје људе са челних функција у свим општинама у којима су освојили власт. На тај начин су у читавој тој прљавштини једини сачували чист образ!

Занимљиво је да је СПО у Старом Граду и Савском венцу остао у коалицији са социјалистима, па по тој логици испада да је и СПС део коалиције "Заједно". И, да ли је то објашњење те речи – управо и за заједно са социјалистима у пљачку, превару и општу отимачину!

Управо ових дана, под изговором да се држи одредби споразума о коалицији, СПО (читај Драшковић) се јавно, саопштењем одрекао својих одборника у Општини Савски венац. Као, они су кршили страначку дисциплину, те он

НОВА РОМАНСА ВОЈИСЛАВА КОШТУНИЦЕ

није знао (!?) и тако ће проћи сви који су икад игде урадили нешто слично, итд, итд. На ово су, с правом огорчени дојучерашњи Вукови одборници одмах одговорили контрасоопштењем у коме истичу да се осећају превареним и искоришћеним на најгори могући начин. Били смо добри, тврде они, када је требало крчмити и делити стамбени и пословни простор браћи, рођацима и пријатељима породице Драшковић, а када од стида више нисмо смели да погледамо у очи својим комшијама – људима који су нас бирали, и када смо се побунили – напрасно постајемо вишак. Својим понашањем нисмо сачували ни свој образ, а образ породице Драшковић и њихове странке никада није ни постојао. Не осећамо се члановима Српског покрета обнове, бар док је на челу странке Вук Драшковић, поручујући ови људи и на крају додају – ако је и од Вука – много је!

Ово није први пут да разочарани и љути некадашњи чланови (неретко и оснивачи) Српског покрета обнове напуштају странку. Занимљиво је да су разлози за одлазак углавном једни те исти – самовоља, себичност, политичка превртљивост председника странке потпомогнута патолошким утицајем супруге Данице. Сетимо се још '93. када је странку напустила група предвођена тадашњим потпредседником Слободаном Ракитићем и познатим писцем Младеном Марковим. Неки су тада веровали да се ради о лидерским амбицијама ондашњег шефа посланичке групе ДЕПОС – СПО у Народној скупштини Републике Србије, али су каснији одласци показали да није проблем у онима који одлазе, већ у личности коју напуштају.

"Пребези" као монета за поткусување

Странку је, још пре Ракитића, напустио Милан Парошки, следили су одласци Михајла Марковића, генералног секретара Владимира Гајића, Драгослава Милачића, Радомира Урошевића и још неколицине челника тадашњег Српског покрета обнове, уз извињење многим, часним људима, из општинских одбора унутрашњости који нису више могли да издрже све оно што се догађало са и у Српском покрету обнове, што их не спомињемо. По систему "нек комшији цркне крава" оваква догађања у Драшковићевој странци су дочекивана са радошћу и одобравањем у две демократске странке. Прва – Ђинђићева, просто је, као у инат Вуку и СПО, одмах под своје скуте примала његове бивше истакнуте чланове. Уопште, "дисциплина" преотицања чланства (на свим нивоима) постала је омиљена на домаћој политичкој сцени, а готово до савршенства су је у својим међусобним односима довели Српски покрет обнове и Домодратска странка.

Управо три најсвежија "пребега" из Српског покрета обнове у Демократску странку – Михајло Марковић (бивши потпредседник), Владимир Га-

јић (бивши генерални секретар) и Драгослав Милачић (бивши најјачи спонзор странке) последњих месеци су у центру пажње домаће јавности, наравно – оног њеног дела који још поседује довољно јак желудац за страначке активности ове врсте. Поменути "тројка" била је узрок новог сукоба Драшковића и Ђинђића при формирању такозване коалиције "Заједно". Изнова почињу међусобне оптужбе – Вук Драшковић јавно оптужује Зорана Ђинђића за трговину мандатима и за кршење коалиционог договора из марта месеца. Из Демократске странке стижу одговори – "Не мешамо се ми теби у листу, не мешај се ни ти нама!"

Како је Дана оцрнила жутог Зорана

Ствари се заоштравају када средином августа у листу "Српска реч" Даница Драшковић објављује текст у коме коментарише све лоповлуке и отимачине директора "жутог предузећа" (термин који се односи на Демократску странку, а настао је у Српском покрету обнове) – Зорана Ђинђића. Наиме, на недавном судском процесу – Марјановић – Ђинђић, социјалисти су из судских списа ископали да је "поштени" Ђинђић већ био осуђиван на шест месеци затвора и то због крађе.

Дакле, Зоран Ђинђић је обична лопуџа. Разлика између њега и Мирка Марјановића је само у томе што је премијер Србије лопов на велико, а Ђинђић на мало, ситан лопов. Иначе, принципијелна разлика између њих двојице не постоји.

Даница Драшковић још пише да се осим по самопослугама, продавницама и књижарама, председник Демократске странке истицао, и то посебно, у крађи кожних јакни. Уосталом то се некако и слаже уз Ђинђићев "европски имидж"! Све ово представљало је само наставак давно започете анти-ДС кампање чији је главни носилац од самог почетка био Српски покрет обнове и његов лист "Српска реч". У току вишегодишњег бављења председником Демократске странке, Српски покрет обнове је открио да је (на пример) Ђинђић од немачке обавештајне службе, за коју још увек ради, добио конспиративно име Жирес и пуно (немачких) пара на рачуну. Исто то (новац), Ђинђић је добио и од бивше жене, некакве немачке грофице, од које га је, опет према тврдњи "Српске речи", делила више историјска дистанца, него ли пристојна разлика у годинама. Ђинђић је тада још назван и убицом "Студија Б", а тешко да се могао и пронаћи неки текст у коме није спомињан онај фамозни во који се пекао на Палама. Приче око лускузног стана и удела у деоницама "Кока коле", већ је депласирано и спомињати.

Али, пошто је коалиција "Заједно" створена на вештачким, неко би рекао и противприродним основама, по налогу "демократског Запада" – морала је да преживи. У Демократској странци су се правили да не памте све нападе из

Српског покрета обнове, потпомогнуто текстовима "Српске речи", а најновији – из пера Данице Драшковић су, у најбуквалијем смислу речи игнорисали. Сам Ђинђић је, чак, изјавио како зарад опстанка коалиције неће коментарисати ни тај, ни било који негативан текст о себи, који се буде појавио у "Српској речи".

Дон Вито Коштуница

Ипак, људи из Демократске странке нашли су за сходно да коментаришу текст из броја који је претходно овом о "крадљивцу кожних јакни" – текст о свом бившем (или још увек – садашњем?) коалиционом партнеру из такозване Демократске алијансе – председнику Демократске странке Србије Војиславу Коштуници. Заиста, да ли се неко сећа шта то беше Демократска алијанса? И, уопште, знају ли и сами чланови Демократске странке са ким су све у коалицији? Но, то је тема за неку другу причу.

Елем, у тексту о Војиславу Коштуници, аутор (гле чуда) Даница Драшковић – износи читаоцима неке до сада непознате чињенице из биографије председника "доследне" странке. Даница тврди да:

1. Коштуница уопште није Коштуница, већ су се његови преци презивали Дамјановић и дошли су из Херцеговине чиме долазимо до шокантне тврдње број:

2. Коштуница уопште није Шумадинац, на чему је до тада (врло доследно) инсистирао. Ако је веровати тврдњама Данице Драшковић, Дамјановићи из Херцеговине су, дошавши у Шумадију, у село Коштуници, урадили исто што и јунак антологијског филма "Кум" – бежећи пред крвном осветом у Америку мали Вито Андорлини узима као презиме име села из кога потиче – Корлеоне (чак је и почетно слово исто), касније један од најпознатијих мафијиних "босова" Дон Корлеоне. Драшковићка оставља читалачкој машини на вољу да сама пронађе разлоге за овакав поступак, како она каже Дамјановића – Коштунице и износи још низ прилично негативних тврдњи које се тичу оца Војислава Коштунице, некадашњег комунистичког судије, као и још неких из његове најближе околине, тако да те редове овде нећемо понављати. Ипак, битно је напоменути да српским радикалима не смета ни Дамјановић – Шумадинац, ни Коштуница – Херцеговац (или обрнуто ако вам је драже) али нас помало чуди чињеница да неко тај такве податке о себи, као да се (не дај Боже) стици свог порекла!

Бушна лађа без кормилара плута Србијом

Пошто смо се већ вратили Демократској странци Србије као теми, није згорег поново поменути "лутајућу тројку" – Марковић, Гајић, Миличић, која је одуставши од кандидатуре на демократском делу листе коа-

лице "Заједно" – већ следећим потезом показала да се, ипак, не ради о људима који су изнад личних амбиција, већ просто о добрим трговцима. Михајло Марковић је већ најављен као носилац листе кандидата Демократске странке Србије за савезне посланике у Крагујевцу, а као новопечени чланови ДСС-а спомињу се и Гајић и Миличић. "Доследно" залагање за удруживање четири највеће опозиционе странке или – смрт!, Коштуници није нимало сметало да преотме чланове једној од преостале три странке. И то управо Ђинђићевим демократама – онима са којима је по речима челника ДСС-а

до недавно њени потпредседници били изразити србомрсци Михајло Ковач и Радослав Стојановић, а актуелни потпредседник те странке који се истиче у мржњи према свом народу и даље је Владета Јанковић.

На жалост, управо захваљујући горе поменутој идеолошкој сродности ДСС-а, ДС-а, и СПО-а пропао је и пројекат тзв. Паралелног или Народног парламента. А, није згорег подсетити да су идејни творци, али и кумови овог Паралелног парламента били народни посланици Српске радикалне странке у Скупштини Србије. Био је то, можда једини, а свакако последњи пут да су се четири опозицио-

скупштини није било дозвољено да користе ниједну од сала које им, иначе, као народним посланицима – стоје на располагању. Конститутивну седницу морали су да одрже у сали коју, за свој посао – извештавање из Скупштине, користе новинари.

Већ приликом покушаја одржавања друге седнице било је много горе. Новинским екипама и поред уредно обезбеђених акредитација није дозвољен улаз у Скупштину, а оно мало спретнијих који су се у здање у Улицу српских владара готово ушуњали глумећи "госте" појединих посланика, затекли су готово ванредно стање – закључану новинарску салу и поскидане све телефонске апарате са скупштинских зидова! Тоје значило само једно – Милошевић се уплашио.

Посланици су конференцију за новинаре одржали управо њему испод прозора, на улици испред Скупштине, а тачно преко пута зграде Председништва. И, таман када су сви поверовали да се коначно догађа нешто велико и позитивно на сцену је ступио СПО и његов каснији коалициони партнер, уз значајну подршку ДСС инсистирајући да се у Декларацију, како је названа – о Европској Србији, унесе и текст о угрожености националних мањина! Текст – о непостојећој теми, о чему до тага тренутка није било говора. Наравно да Српска радикална странка са тиме није могла да се сложи и свако даље инсистирање на напрасном и једностраном мењању текста Декларације значило је само – престанак постојања Паралелног парламента.

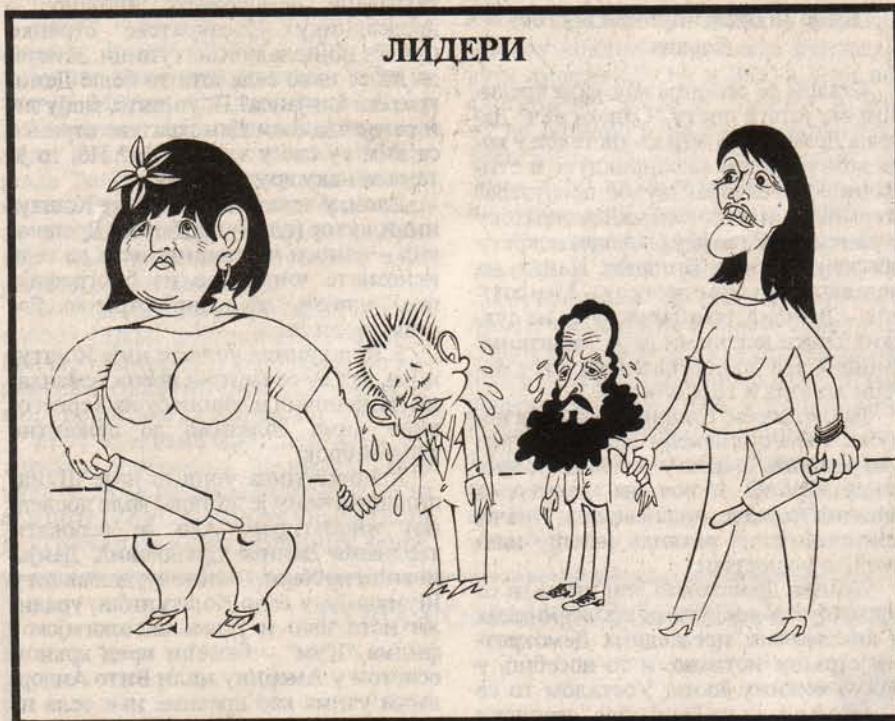
Када је нешто касније управо Српска радикална странка изашла са предлогом о договору четири странке који је у себи садржао две кључне ствари – заклетву пред Патријархом Павлом и да се никада у скупштинама не гласа ни за један предлог који стиже од стране владајуће странке – управо је СПО био тај који је тај предлог одбио. Образложење које су тада навели било би чак и смешно да није било тужно. Рекли су тад из СПО дословце: "А, шта ако социјалисти предложе смењивање Милошевића, зар и тада да гласамо против?"

Објашњење оваквом ставу убрзо је стигло из самог врха СПО, из уста личног саветника председника странке – Милана Божића.

Више пута је Божић давао сличне изјаве, а последњи пут пре непуних месец дана – да ће СПО у зависности од успеха на изборима, размишљати о многим постизборним савезима, па и о оном са СПС!

Вила "Драшковић" или како Милошевић поклања виле "дејтонке"

А после таквих и сличних изјава лакше је и схватити изјаве Душана Михајловића (НД) да његова странка још није одлучила да ли ће се у предизбор-

једино могуће ићи заједно, ако већ не могу све четири странке.

Шлаг на торти доследности у недоследности ДСС је ставио последњом одлуком Главног одбора ове странке да на савезним изборима Демократска странка Србије наступи самостално, а на локалним да иде (цитирамо) "у што шире коалиције"! Говорећи о широким коалицијама које планирају у Коштуничиној странци, значајно је споменути и то да су и Демократска странка, и Демократска странка Србије и Српска либерална странка, као и део Српског покрета обнове (Милан Божић – главни саветник Вука Драшковића) – које се данас наводно залажу за свеопште удруживање и јединство опозиционих странака, у ствари једна те иста странка настала вишеструким цепањем једне, демократске странке. За јединство са Демократском странком се дакле залаже један Коштуница који је ту исту странку напустио, и то не тако давно. Уосталом, идеолошка сродност и анти-српска обојеност Демократске странке Србије са својом матичном странком види се и у томе, да поновимо, што су

не странке (како-тако) око нечега сложиле и ујединиле.

Зашто је пропао Паралелни парламент

После успешно одржане прве – конститутивне Седнице Паралелног парламента, којом је као први (уз признање да је идеја потекла управо из Српске радикалне странке) председавао управо представник Српске радикалне странке и на којој су се посланицима обратили шефови свих опозиционих посланичких група у Републичкој Скупштини – Томислав Николић, Вук Драшковић, Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница, али и Весна Пешић као председник једне мале странке унутар посланичке групе ДЕПОС, као и представници националних мањина – Андрoш Агоштон и Бељуљ Насуфи – све је личило готово на идилу.

Чак је и режим показао видне знаке нервозе и страха – легално изабраним представницима огромне већине грађана у Србији, у њиховој

ној трци појавити у комбинацији са својим старим партнерима – СПО, а још је лакше схватити одакле брачном пару Драшковић нове стотине и стотине квадратних метара стамбеног простора у облику куће у Улици Благоја Паровића број 117, тик уз кућу Мирка Марјановића (премијера српског), Драгана Томића (вене ове земље и Скупштине Србије) и Небојше Човића (српског Теда Гарнера, односно власника "Студија Б"). Све је лако разумети, довољно је сабрати два и два.

Управо у вези са том вилом догодио се мали неспоразум на релацији Вук Драшковић – недељник "НИН". Очито лоше информисан, или лош у дисциплини "сналажење у простору" фото-репортер "НИН"-а није снимео праву вилу, што је Драшковићу, како тврде добро обавештени кругови, дало за право да "пресавије табак", тужи недељник, а одштетни захтев могао би да буде чак 2.000.000 динара. Уз то, Драшковић је писмом које је упутио уредништву листа, а које је завршио речима (извињавамо се, али у питању је цитат): "Знам ја вас, јебо ја вас!" још једном показао да се ради о великом писцу и уопште, човеку – интелектуалцу.

А, све је могло много једноставније. Српска радикална странка, већ дуже време, поседује фотографије праве нове куће Вука Драшковића, шта више два пута их је објавила у листу "Велика Србија", а доказ да се ради о правим фотографијама је то што Вуку није ни на памет пало да тужи било кога у Српској радикалној странци.

Дана против остатка света

Али, да се вратимо почетној теми – недуго по одбијању радикалског договора, СПО-у и Вуку Драшковићу су уста била пуна речи: "Заједно!"

После вишемесечног натезања и правог терорисања домаће јавности, која је буквално свакодневно била засирана саопштењима у стилу – потпишаћемо, само што нисмо, а можда и нећемо, али кад мало боље размислимо ипак хоћемо, припремамо потписивање ево колико већ сутра, договором се о потпису... коначно, а што је посебно занимљиво – истог дана када су своје аутограме дали и Слободан Милошевић и (др!) Ибрахим Ругова, своје потписе на коалициони договор ставили су Вук Драшковић, Зоран Ђинђић и Весна Пешић. Било је то 1. септембра.

И, мислио би човек (да не кажемо понадао би се!) да је тиме коначно стављена тачка на целу причу о путујућем циркусу "Заједно" и да ће Србија, бар извесно време моћи да се одмори од њихових јадиковки, пренемагања, међусобних тужакања... Али не! Већ у броју од 5. септембра у "Српској речи" Даница Драшковић, што би се рекло, ничим изазвана, пише следеће:

"... Шта да радимо, помоћи нема, јер се невољама "Српске речи" радују сви..."

... Радује се и Ђинђић, јер многи неће прочитати оно што ћемо тек писати, о свим његовим неуспелим подва-

Прогнани са медија – једна од прећутаних конференција за штампу Српске радикалне странке

лама и трговинама, о њему, сину пензионисаног пуковника Контрабавештајне службе ЈНА, кога памте многи синови разних покојника.

Радује се и Коштуница – Дамјановић, за кога непознати сељак из Коштуница, који редовно чита "Дневни телеграф" кулџен на киоску "Политике" на Равној Гори, пише да он јесте Дамјановић, али зато је директан потомак војводе Мишића, те да му је мајка Царица Милица, а рођена браћа свих девет Југовића, и да је Косовка његова девојка, једина и вечна љубав, јер што се мање продаје "Српска реч" пре ће Коштуница убедити гласаче да му је и Свети Сава род по линији стрица Нејаког Уроша.

пошто млеко, секо Веко?" Весна, садашњи љубитељ лика и дела Зорана Хаши Ђинђића и Војислава Дамјанов Зеленка, свежа чланица Удружења жена са Уба – обожаваатељки Вукових мрзитеља и, изгледа, искрени поздински саборац Зорана Ђинђића и Војислава Коштунице са Мажино линије Карловац – Карлобаг – Вировитица, што са нама није случај. Испале секино млеко скупо и поковарено, и очито је Жарко Кораћ био у праву, али није се видело. Сада се види све јасно, мимикрија је пала, добро је да се свако одсликао и определио по срцу и убеђењу пре избора, јер после би било касно, мада је све што она чини доказ више против свих коалиција..."

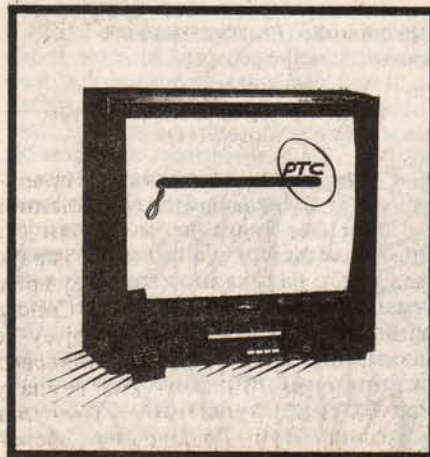
А Вуков лични саветник Милан Божић на све то додаје:

"... Овај исти став не само да смо Вук и ја поновили у Скупштини Србије, како би га чуо што већи број бирача у Србији јер су тада још увек постојали редовни директни преноси седница Скупштине, већ га је поновио и Ђинђић..."

... Одједном, наш могући коалициони партнер, Демократска странка, се неописиво узбудила због понављања става, ако ништа друго а оно и њиховог председника, и опалила читаву салву на СПО.

Не само да се тражило да се странка оградил од моје маленкости него се и тражило да се лично председник СПО обавезе да са социјалистима не само сада, него никада неће преговарати!...

... На страну што је захтев сасвим имбецилан, јер, зашто би неко себи унапред ограничавао политички маневарски простор? На страну чак што је анатема на мене и СПО бачена од потпредседника ДС, Миодрага Перишића који је 1992. и 1993. био министар у социјалистичкој влади, на страну чак и то нагло "опозиционо чистунство" показује странка која је скоро сва-

Радоваће се и наша кућна пријатељица, Весна Пешић, она са насловних страна, носилац свих ултиматума упућених ових дана, у недостатку кућног васпитања и телефона, преко штампе на адресу на коју је, не тако давно, слала другачију пошту, она Весна, писац споразума Коалиције "Заједно" и крчмар мандата по принципу "дошло време да и Вук мене пита:

кој влади поклонила по неког министра.

Чему толика драма?

Па очигледно је да се наши партнери највише боје да ми радимо управо оно што би они радили када би то могли!..."

ДСС као тројански коњ СПС-а

Оваквој, безмало пијачној атмосфери коју стварају странке "Заједно" прилагодио се и Војислав Коштуница.

Покушао је прво да своју странчицу окачи на леђа велике и свуда добро организоване Српске радикалне странке. Радикали, наравно, на тај трик нису насели. Затим је Коштуница своју тезу пребацио пред врата коалиције "Заједно", али је и тамо био прочитан. Оно што сада ради најбоље ћете разумети ако сваке среде (то је дан када ДСС организује редовне конференције за новинаре) будете испред својих ТВ-екрана, негде око 19.45 ч. Наиме, то је време за такозвану страначку хронику у другом, ударном, Дневнику РТС-а. Неколико недеља уназад, поред већ (до мучнине) познатих ликова: Гајевић – Дачић – Перошевић – Ивковић – Марјановић – Томић – Томић – Милутиновић и наравно – Милошевић 1+ Мира Марковић – Штамбук – Латинковић – Ристић – Кундак (Тодоровић) – Вулин – Крсмановић. и тако у недоглед, можемо видети и нове: Коштуница – Барић – 2 x Петровић – Јовановић...

То се на РТС-у не ради без директног Милошевићевог одобрења, то је,

ваљда, свима јасно. С друге стране, екипе РТС-а нигде не иду без писменог позива у рукама. ДСС је знао да са својих конференција за новинаре буквално најури оне који им нису одговарали. Не тако давно, крајем фебруара ове године, после "власничке трансформације" у "Студију Б", портпарол странке Милорад Јовановић није хтео да започне конференцију док је у сали био присутан новинар "свеже трансформисаног" "Студија Б". Једна млада девојка, ни крива ни дужна, праћена погледима (доследне) мржње, је истерана из страначких просторија ДСС.

Све то није сметало ДСС-у да већ јула месеца, после пет месеци "бојкота" пошаље позив "Студију Б" у коме се позива новинар ове куће да присуствује редовној Скупштини странке. Толико о доследности.

Овде чак и нема потребе сабирати два и два.

Али, ко би све то памтио, ко се још сећа шта су све једни другима мислили, говорили и штеточинили до пре пар дана, тачније сати, не би ли сад секли вене и мешали крв, заклињући се на вечиту љубав и верност.

Проверени отров: Трули парадајз

Познато је, мисле они, да наш народ неизлечиво болује од "кокошијег памћења". Ко се још сећа "жутог предузећа" или Вуковог законског пројекта за сарадњу са Хашким трибуналом, за сарадњу са онима који су нашем народу нанели највише зла? Ово је, нарав-

но, само један од примера, а њих је толико да за све не би био довољан само један текст, већ они не би стали у целу новину.

Лек је у свакоме од нас. Ма колико се чинило тешко, чак болно, чувати у себи туђа имена, мисли или "дела", не дајте да нестану из сећања. Сећајте се онога од јуче због онога што ће доћи сутра. Још боље – да то од јуче не би дошло сутра!

Да се не би случајно догодило да вас (само пример) сподобе, које дефилију тренутно на програмима Радио телевизије Србије, и шушкају, фрфљају или имају тикове, сутра убеђују како су све време мислили исто што и ви – а њихове урођене мане (због којих у неким нормалним телевизијама не би ни кафу могли да скувају, а камо ли да воде ударне информативне емисије) су, у ствари, били тајни сигнали којима су вам са екрана поручивали да се шале и не мисле оно што говоре. А и крајње је време да почнемо да памтимо – сезона парадајза је на измаку, треба га што више куповати. Када сутра будете видели неког од челника Социјалистичке партије Србије како вам извињавајућим тоном прича тужну причу о томе како је морао, а није тако мислио, јер је у души увек био опозиционар – не размишљајте и не оклевајте ни трен. Гађајте!

Толико можемо, а и доказаћемо и себи у другима да смо се коначно излечили од "кокошијег памћења".

Централна отаџбинска управа
Српске радикалне странке

Београд, октобар 1996.

ОТВОРЕНО ПИСМО КОМУНИСТИЧКОМ ДИКТАТОРУ СЛОБОДАНУ МИЛОШЕВИЋУ

Господине председниче,
Централна отаџбинска управа Српске радикалне странке је на седници одржаној у суботу 16. септембра 1995. године одлучила да вам у име Странке упутим ово отворено писмо.

Зашто баш ја?

Било је предложено председнику Странке, др Војиславу Шешељу да Вам напише отворено писмо, али смо прихватили разлоге због којих он то не жели да учини. Наиме, др Војислав Шешељ сматра да би, после свега што сте учинили Србији и српском народу, за њега било понижење да са Вама комуницира на било који начин, па чак и на овај путем отвореног писма.

Ни ја не разговарам са издајницима, али сам прихватио да Вам пишем.

То је велики изазов за мене и велики проблем, одакле да почнем писмо и коме да пишем. Слободану Милошевићу из периода до маја 1993. године или данашњем Слободану Милошевићу. Или обојици. Или можда треба да пишем вашој супрузи, пошто се ради о писму ономе ко влада Србијом.

Господине Милошевићу, на српску политичку сцену, као редак примерак комунисте који буди српска национална осећања, крочили сте 1987. године у Косову Пољу.

Нама, српским националистима, који смо већ друга генерација оних Срба који ишчекују српског патриоту на власти у Србији, учинило се да је дошло право време за Србију. Опраштали смо вам евидентне грешке које сте и тада чинили, слабости које сте испољавали у сукобима са комунистима из осталих југословенских република. Народ је имао поверења у Вас господине председниче, а Ви сте глумили правог Србина. Глумили добро. И на Газиместану, и на Ушћу, испред зграде Савезне скупштине и на седницама Централног комитета, барем на оним деловима седница које је преносила телевизија.

Нисте умели да се снађете када се распадала Југославија. Већ тада се испољавао код Вас недостатак одлучности да се иде од краја у спровођењу идеје која је обнародована. Ми, вероватно погрешно, за распад Југославије кривимо многе људе, а за пораз војске генерале. И тиме грешимо душу. За све сте Ви криви, господине председниче.

Словенија нам је прва ударила велики шамар. Побили су нашу децу и за то нису били кажњени. У чијим је рукама тада била команда Југословенском авијацијом?

Само у вашим, господине председниче. Могли сте све да их похапсите, могли сте све да их растерате из Србије, могли сте шта год сте хтели, имали сте уз себе све Србе. А ви сте подигли два авиона да митраљирају ливаде по Словенији. Тада сте показали нашим непријатељима како треба против нас да се ратује. Да они нас треба да уништавају а да ћемо ми бити пажљиви према њима.

Ловачко удружење Словеније истерало је Југословенску народну армију из Словеније. Словенија је сада суверена, демократска, напредна земља, која је искористила вашу слабост. Сећате ли се како се војска повлачила из Словеније? У Београд су донели канцеларијске столове, бојлере, писаће машине, све су то приказивали на телевизији. А где је завршавало тешко наоружање? На железничким станицама широм Хрватске где се наоружавала територијална одбрана Хрватске.

Приказивали сте нам снимке шлепера који увозе наоружање и муницију у Хрватској за потребе Хрватске. Приказали сте нам филм у коме Шпегел открива шта ће Хрвати учинити са војском и са Србима. Зашто сте нам то приказивали господине председниче? Да би у нама развили патриотски дух, пробудили национална осећања, солидарност са оним Србима који ће бити угрожени таквим понашањем хрватске власти. Успели сте у томе.

Тада смо Вам упутили отворено писмо и позвали Вас да се војска повлачи само до границе која иде линијом Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица. До западне границе српске земље. До исте оне границе о којој сте и Ви говорили када сте рекли да ће сви Срби живети у једној држави. И да српске територије и српски живаљ нико не може да изнесе из Југославије. Али Ви сте војску повукли у Босну и Херцеговину и Србију. Нисте морали, а напустили сте Македонију. Из Македоније нас нико није терао. Македонија ни сада нема војску којом би саму себе могла да одбрани. Већ тада сте трговали српским територијама, господине председниче.

Била је то велика комунистичка распродаја српских земаља.

Када се војска повукла у Босну и Херцеговину чули смо изјаве да одатле нема више повлачења. А онда је избио и босанско-херцеговачки пакао, рат коме се не сагледава крај.

Рат на просторима бивше Југославије отпочео је зато што ви комунисти који сте били на власти нисте могли да се договорите хоћете ли и даље заједно

или ће те да се раздвојите. Вама су предложена неприхватљива решења. Ви сте имали једино најразумније. Ко хоће да иде, може. Не може да изведе Србе и не може да изнесе српске територије. Потпуно смо Вас подржавали у томе. Не само ми, подржавали су Вас Срби у Хрватској, Срби у Босни и Херцеговини, Срби у Србији и Срби у Црној Гори. Никада ни један Србин није имао толику подршку српског народа, искрену, потпуну, без икаквих услова. Имали сте прилику господине председниче да Вас српски народ сврста уз бесмртнике. Како смо погрешили што смо баш вама пружили такву прилику.

Ми, српски радикали смо сведоци како сте српски народ тада увукли у рат. Србе у Хрватској, Србе у Босни и Херцеговини наоружавали сте и припремали их за одбрану од напада који ће на њих извршити Хрвати и муслимани. И када је рат избио у Хрватској нападом на Борово Село, видело се да се Југословенска народна армија не сналази. Да не зна шта треба да ради. И видело се да Срби имају вашу потпуну подршку. Мобилисали сте грађане Србије и грађане Црне Горе, упутили их на фронтове, а онда је почело расуло. Нису ти официри били неспособни. Они су само веома способно извршавали задатак који су њихови препостављени добили од Вас. Ратовати као да Србија не ратује. Припремити прстом, стати на линијама које нацрта председник Србије, дати нашим непријатељима све оно што председник Србије сматра да треба да се да.

Прво је рат престао у Републици Српској Крајини, односно у бившој Хрватској. Сећате ли се шта сте све учинили да Крајина прихвати Венсов план? И Крајина га је прихватила. Од јануара 1992. године тамо није било правог рата. Све док 1993. године нису почели хрватски упади на територију Крајине. Да вас подсетим: Масленички мост, Миљевачки плато, Читлук, Почитељ, Дивосело, Динара. А Савезна Република Југославија гарант мира по Венсовом плану и гарант да ће Република Српска Крајина бити заштићена од таквих напада. Видело се какав сте Ви гарант. Млака саопштења. Упозорења. Осуде. Позивање међународне заједнице да нешто учини. Шта то да учини међународна заједница? Да заштити оне које Ви, као председник њихове матице Србије, не желите да заштитите.

Онда смо доживели трагедију када сте предали Западну Славонију па за њом и читаву Книнску Крајину.

Одавно смо очекивали хрватски напад на Републику Српску Крајину. Сви извештаји Уједињених Нација су говорили о томе да Хрватска гомила трупе. Онда сте нам заказали Републичку скупштину. Месец дана смо ми указивали на трагичне последице вашег владања Србијом, а ваши посланици величали учинак Владе Србије и ваш лични. И побољшање услова живота, побољшање производње, светске резултате које Србија има. А онда је направљена пауза у седници од 15-так дана за време које је Хрватска извршила агресију. Да ли сте знали за агресију господине председниче Србије? Ја кажем да сте знали. Лично сам сведок ваше исповести, у вашем кабинету, када сте рекли да ћете западну Славонију дати за Посавину. Посавину је Војска Републике Српске давно ослободила а Ви остадосте при томе да западну Славонију треба дати. Чини ми се да сте тада говорили да ћете за западну Славонију узети од Туђмана и део обале од Превлаке до Молуната. Ако сте то све договорили господине председниче зашто не кажете српском народу? Зашто је оволико људи погинуло?

Ако сте још нешто договорили за размену, за предају, за продају, за издају, зашто то не објавите на овој проклетој издајничкој Радио телевизији Србије. Тако да знамо. Да нам не гине народ узалуд, да нам деца у збеговима не гину под митраљеским рафалима из авиона.

Како другачије да тумачим изричиту забрану да се ракетама гађа Загреб? Забрану да се у исто време када су Хрвати бомбардовали Окучане, Пакрац, Јасеновац, српску светињу, нападну Задар, Карловац, Осиек, Загреб. Сва она места на којима је Хрватска угрожена. Како другачије да тумачим Вашу забрану да се ракете типа Луна не испљују на Загреб? Ви знате ко командује тим ракетама. Паравојна формација "Црвене беретке" која је послата из МУП-а Србије на Петрову Гору.

Српски народ у историји памти Вука Бранковића као највећег издајника. О Вуку Бранковићу изузев народних песама нема поузданих доказа да је био издајник, и ако је био он није био главнокомандујући у Косовској битки. Ви сте, господине Милошевићу, највећи издајник у историји српског народа. Ви сте главнокомандујући свих српских војски, ваши генерали воде све српске војске. Све што нам се дешава, дешава се под вашом командом и осмишљено је у вашој глави. Или у глави ваше супруге, свеједно. Ни једна од њих није исправна.

Република Српска јуначки је изнела овај рат. Када више нико није могао да их победи покушали сте то Ви господине председниче, затварањем границе на Дрини. Ускраћивањем помоћи народу Републике Српске зато што вам се не свиђа руководство Републике Српске. Републици Српској нисте дозволили да победи у овом рату, али јој не дозвољавате ни да оно што је до сада постигла ратом претвори у политичко

решење, да постане суверена држава, са правом да се уједини са Републиком Српском Крајином, са правом да се присаједини Савезној Републици Југославији.

Када сте схватили да Републику Српску не можете да победите сами, позвали сте у помоћ муслимане, Хрвате, Ватикан и НАТО пакт. Недељама се већ бомбардују цивилни и војни циљеви у Републици Српској средствима која до сада нису коришћена нигде осим на полигонима за испробавање забрањених оружја.

Ваш циљ је злочиначки; сломити отпор Републике Српске и изазвати егзодус из градова чију сте предају већ договорили. Где ћете те људе председниче? На Дедиње? У злочиначком покушају да докажете исправност своје издајничке политике спремни сте да уништите једну државу и један народ. Масовно самоубиство?

Господине председниче код Вас је јако изражен самоубилачки нагон. Знам да вам је у генима, да сте Ви обичан грађанин Србије то би код мене изазвало сажаљење. Нисте Ви криви. Криви су ваши преци, зашто су као такви уопште имали децу. Али Ви сте председник Србије и понашате се као да сте председник свих Срба. Има ли примера у светским државама да је неко са таквом анамнезом изабран за председника државе, да се уопште кандидовао за председника државе. Има ли примера да неко у чији се разум не можете проуздати, чије поступке не можете предвидети, држи прст на обарачу којим се читав народ уводи у рат или колективно самоубиство?

Нема Србија је и по томе изузетак. Колико је цинизма уложено у вашу изјаву којом се осуђује хрватски напад на Републику Српску Крајину и бомбардовање Загреба које је извршила Република Српска Крајина. Ко Вас је наговорио да издате такво саопштење? Јесу ли то били Американци, Французи или Енглези? Да ли се сећате шта су учинили са немачким градовима када су их засули теписима бомби? Да ли се сећате, да ли сте чули колико је градова у Србији бомбардовано за време Другог светског рата? Јесте ли чули да су Американци на Хирошиму и Нагасаки бацили атомске бомбе? Зашто су то учинили господине председниче? Како налазите оправдање да осудите Србе који покушавају да спасу голе животе? Хрвате је требало одвратити од напада на Србе. Како? Тако што ће им се послати једна ракета упозорења. Ракета која прави кратер пречника 100 метара. И онда Ви да изјавите, господине председниче, уколико не обуставе напад на Јасеновац за сат времена стићи ће друга ракета. Шта мислите да ли би Туђман могао пред својим народом да оправда офанзиву на Републику Српску Крајину? Не би, господине председниче.

Али, Ви само гледате колико сте успеха у преговорима са кметовима из западноевропских земаља постигли. Ви гледате колико вам је санкција скинута. Да ли знате колико вам је санкци-

ја скинута? Ни мало. Одиграли су спортисти две три утакмице, и то је све. Оног часа када сте се понизили и прихватили уцену светске заједнице отворили сте Пандорину кутију.

Да ли знате шта ће им бити последњи услов за скидање санкција? Не знате. Ви можете да се брукате на том отоману на коме примате чиновнике петог ранга из министарстава иностраних послова западно европских земаља, али ја не желим да ме Ви више брукате. Ви више нисте председник Србије. Ви нисте онај за кога сам гласао 1992. године. Ви сте Србији непознат човек. Једна ситна душа без председничке визије. Учинили сте много више зла Србији него Милан Панић. А њега смо најурили, господине Милошевићу. И Вас ћемо. Што пре то боље. Свима сте нам на чело ударили жиг издајника. Обрукали нас пред целим светом. Слагали сте све преговараче који су са вама долазили у контакте. По целом свету се шири глас да су Срби лажови само зато што људи имају са вама искуства. Зато што сте обећавали једно а радили друго. Нама треба председник који ће говорити оно што мисли а радити оно што говори. Не треба нам ни уплашен, ни лудо храбар. Треба нам разуман председник. Онај који зна шта хоће. Онај у кога ће Срби имати поверење. Као што су имали поверење у Вас. Треба нам председник, српски радикал, који ће чувати свој народ и којим ће се народ поносити. Не треба нам психопата, параноик, самоубица, комуниста, издајник. Такав ни у банама републикама не постаје председник. Ово је Србија господине Милошевићу.

Ово је српски народ, онај што није дао да вас Запад мења, када су уведене санкције. Али Ви сте све то заборавили. Ваше је памћење кратко. Ви само претуго владате Србијом и уз Вас читав буљук криминалаца, лопова, ратних профитера, шверцера, паравојних, паравојних формација, улицица, полтрона, жбирова, људског шљама. У шта сте то хтели да претворите Србију Слободане Милошевићу?

У земљу незнања? У земљу очајника? У земљу издајника? Дезертера? Да ли ће вам поћи за руком?

Не сме да вам пође за руком. Не сме због свежих хумки расутих широм српских земаља, не сме због рањеника који су дали своје наде и будућност за слободу, не сме због згаришта и рушевина у које сте претворили српске градове, не сме због српске си-рочали која, ако успе да побегне у Србију, иде од врата до врата и моли за кору хлеба.

Ви сте велико зло и страни тело у српском организму. А страни тело се одбацује. Ваша смрт биће огромно олакшање за српски народ.

И ако нисте пажљиво читали ово писмо да вам поновим још једном: Ви сте највећи издајник у историји српског народа.

Проклети били!

Заменик председника
Српске радикалне странке
Томислав Николић

ВРЕМЕ ЈЕ ЗА ПРОМЕНЕ!

Браћо Срби и сестре Српкиње,

Дошло је време да се мења власт у Србији. Дошло је време да срушимо трули, корумпирани, криминални и издајнички режим Слободана Милошевића и Социјалистичке партије. Чега год су се Милошевић и социјалисти својом руком дохватили у њиховој се руци сасушило. Доживели су катастрофалан пораз на националном, политичком, економском и социјалном плану, а последице тог пораза сви ми испаштамо.

У целој српској историји није било човека коме се указала таква шанса какву је имао Слободан Милошевић; да су сви Срби били за њега, уз њега, да су му скоро бескрајно веровали; да су се многи Срби у Милошевића заклињали; да је могао да уједини цели српски народ, све српске земље, на таласима пробужене националне идеологије, на таласима нарасле народне енергије. Сетите се колико смо сви ми некада веровали Слободану Милошевићу када смо 1989. године у оној дугој, милионској

колони за њим ишли на Газиместан, када смо демонстрацијама рушили војвођанске аутономаше и црногорске зеленаше. Сетите се колико смо непроспаваних ноћи провели крајем 80-тих година гледајући директне телевизијске преносе седница некадашњег централног комитета, на којима се Милошевић тукао са словеначким, хрватским, муслиманским, шиптарским сепаратистима.

Цело српство је Слободану Милошевићу веровало 1991. и 1992. године када је тврдио да ће сви Срби живети у једној држави, и када се Милошевић заклињао да се Србија сагнути неће. Када су тих година најмрачније силе овог света, Америка, Немачка, Ватикан, свим средствима покушавале да сруше са власти Слободану Милошевића, зато што је водио исправну националну политику, када су његовим рушењем хтеле да лакше прегазе западне српске земље и осакате Србију и када су те мрачне силе у своја кола упрегле све најгоре српске издајнике Вука Драшковића,

Зорана Ђинђића, Драгољуба Мићуновића, Весну Пешкић, Војислава Коштуницу, Милана Панића и све остале, да проливањем српске крви на Београдским улицама руше Милошевића како би подишли западним силама, како би се додворили српским непријатељима, ми српски радикали смо се испрсили, ми смо се супротставили, ми смо рекли не дамо га док је националиста, док је патриота. Рекли смо, не ваља му ова Социјалистичка партија, јер је неспособна, корумпирана, огрезла у криминалу, али док је Слободан Милошевић на националном путу не сме му фалити ни длака са главе. И не дамо, уосталом, ми Срби да нам Американци постављају и смењују председника. Те 1992. године ми радикали смо спасили Милошевића. Да није било наше подршке он би већ тада пао са власти. Ми смо му сачували власт. Ми смо га подржали у најкритичнијем моменту. Ми се ни данас не кајемо. Нисмо ми бранили Милошевића него националну политику. Али, истичемо

ПУН ПОГОДАК

Данас у Србији само Српска радикална странка може да окупи десетине хиљада људи

то данас да бисмо указали на размере Милошевићеве издаје.

Браћо и сестре, не кајемо се ми ни данас због тога, јер алтернативе није било. Нисмо могли подржати Милана Панића па одмах упропастити српство, све српске земље. Отишли би одмах и Космет и Санџак и Војводина, и све. Не кајемо се ми што смо подржали онога Милошевића националисту него истичемо тим својим понашањем, том својом подршком, истичемо све размере Милошевићеве издаје. Није прошло ни шест месеци од те величанствене победе, а Слободан Милошевић је окренуо хурак наопако, издао српске националне интересе, окренуо се против интереса сопственог народа, легао на руду великим силама и почео да продаје српске националне територије. Те 1992. године, када су против Милошевића били Американци, Немци, Енглези, Французи, Италијани, Турци, све велике силе и сви српски издајници у Београду, да сам се и ја прикључио Милошевић би сигурно пао са власти. Међутим, какве би то

последнице имало? Данас би сви ви говорили: Милошевић је био добар, паметан, поштен, националиста, па-

триота, бранио српске земље, штитио српске националне интересе, супротстављао се српским непријатељима, супротстављао се великим силама, а онај издајник Шешељ забину нож у леђа, срушио га са власти и све упропастио. Да је, не дај Боже, победио Милан Панић, давно би отишло и Космет, и Санџак, и Црна Гора, и Војводина, и Република Српска, све би отишло. Дакле, није било алтернативе.

Није се могао Милошевић напасти док није издао српску националну политику. Чим је издао српске националне интересе, ми смо кренули енергично, бескомпромисно против њега. Та борба и данас траје и она се може завршити само Милошевићевим падом са власти и победом српских радикала.

Слободан Милошевић је подстакао западне Србе да се дигну на устанак. Дао им је оружје, муницију, материјалну помоћ, политичку подршку. Слободан Милошевић је омогућио да се формира Република Српска и Република Српска Крајина. А када су западни Срби огромним напорима, рекама проливане крви и уз несебичну помоћ наших добровољаца из Србије и Црне Горе ослободили скоро све што је српско западно од Дрине и Дунава, Милошевић их је оставио на цедилу, издао, продао, предао вековна српска огњишта традиционалним српским непријатељима.

Прошле године Слободан Милошевић је предао целу Републику Српску Крајину, западне делове, Српску Далмацију, Лику, Банију, Кордун, Западну Славонију на најзверскији, на најсвирепији и најбруталнији начин, уз погубију 20.000 Срба. Источну Славонију и Барању предао је са одложеним дејством, али судбина тамошњих Срба, по свему судећи, је врло лоша. Извесно је, биће

слична судбини Срба из западних делова Српске Крајине. Прошле године су ишле дуге колоне српских избеглица, 200.000 људи у тракторским приколицама кренуло је у ову сужену, ојађену и напаћену Србију, потуцајући се од немила до недрага. Многи од њих и данас живе у сеоским основним школама, у фискултурним дворанама, у касарнама. Немају перспективе, а Милошевић их и даље понижава. Не да им ни србијанско држављанство. Слободан Милошевић би најрадије да ти несрећни људи што пре негде нестану. Да у земљу пропадну, да у ваздух испаре, само да их нема, јер они су живи сведоци највеће издаје од Косова и Вука Бранковића наовамо.

Договорио се Слободан Милошевић са Американцима да жртвује целу Српску Крајину и једну трећину Републике Српске а за узврат Американци су му обећали да неће дирати Косово и Метохију, Санџак и Војводину и да ће њега, Милошевића, подржати да остане на власти. Међутим, чим је Слободан Милошевић испунио свој део договора Американци су га слагали, преварили, обманули, насамарили као магарца. Чим је Слободан Милошевић потписао Дејтонску издају Американци су одмах кренули на Косово и Метохију. Пре извесног времена ЦИА, америчка обавештајна агенција организовала је убиство седам српских полицајаца да би се преостали Срби заплашили и разбежали. Американци нама Србима за Косово и Метохију спремају најгори могући план, најподмуклији, најперфиднији. Американци кажу: Космет треба да остане у саставу Србије, али да Шиптари владају Косметом да их Србија финансира. То је најгора варијанта. Као у Титово време. И што је најгоре, Милошевић попустила, Милошевић и на то пристаје. Пре извесног времена у Приштини је отворена претходница америчке амбасаде, са Милошевићевом дозволом. Још нема америчког амбасадора у Београду, још Америка није признала Савезну Републику Југославију, а већ отвара претходницу своје амбасаде у Приштини.

Слободан Милошевић је пре неколико дана потписао споразум са Ибрахимом Руговом да се комплетно школство на Косову и Метохији преда Шиптарима. Шиптари ће писати наставне планове и програме, Шиптари ће изводити наставу, а Србија ће да их финансира. То је само почетак. Милошевић иде даље, његовој издаји нема краја. Па је онда на реду Санџак, Црна Гора, Војводина и сам Слободан Милошевић. Слободан Милошевић тргује српским територијама само да би мало дуже остао на власти и ништа га друго не интересује. Показао се као врло лош трговац. Слободан Милошевић само неуко, невешто купује време. Даје огромне српске те-

риторије да би мало дуже остао на власти. Добија мрвице за узврат.

Дао је целу Српску Крајину и једну трећину Републике Српске, а за узврат смо добили само суспензију санкција. Ево, америчке дипломате изјављују, Корнблум пре два дана, да се неће укидати санкције док се не реши питање Косова и свега осталог. И без обзира на изборе у Босни: обећали су када се изврше избори у Босни да ће укинути санкције и слагали. И опет ће слагати, слагаће док имају некога кога могу лагати. А тај неко је Слободан Милошевић. Санкције још нису укинуте, америчке дипломате говоре да неће ни бити укинуте ни после ових босанских избора. Санкције остају за Косово, за Црну Гору, за Војводину, за Санџак. Ево, црногорски функционери све чешће путују у Америку, договарају сепаратизам, договарају издвајање Црне Горе из заједничке државе.

Милошевић нас подсећа на трговца, на човека који оде на пијаци и купи једно јаје, плати га 1.000 марака, и после се испостави да је јаје муњак. Е таква је његова трговина на нашу штету.

На крају, и на њега ће доћи ред чим обави прљаве послове за Американце, Американци ће га одбацити као исцеђен лимун на сметлиште историје.

Дакле, огромне српске националне територије, велике српске националне интересе жртвује да би месец-два дуже остао на власти. Али то му не помаже. На крају Американци ће доћи по његову главу. Све је очигледније да се главна омча пред Хашким трибуналом затеже око Милошевићевих врата. Амерички председник Бил Клинтон се искрено нада да ће следеће године најлепши украс о његовом председничком појасу бити скалп Слободана Милошевића.

Слободан Милошевић се показао као велика незналица, који не воли да чита књиге које су написали паметни људи. Он чита само глупости које напише његова црвена вештица са Дедиња Мира Марковић. Јер да је Милошевић на време читао књиге које пишу паметни људи, да је проучавао историјску литературу, знао би за једну веома, веома поучну причу која датира из Средњег века. У средњем веку када су Турци освајали Српску Босну, све су огњем и мачем покорили осим града, тврђаве Кључ у који се склонили последњи српски краљ Босне са својом властелом и преосталом војском. Турци су Кључ опседали месецима и ништа му нису могли. Кључ је био скоро неосвојива тврђава. А онда се међу српским великашима нашао један издајник који је омогућио турским војницима да продру у градске зидине. Турци су Кључ заузели, преостале Србе побили, а онда су тог српског великаша, издајника извели пред турског султана.

Султан му је рекао: "да тебе није било ја Кључ никада не бих могао заузети. Морао бих посрамљен да се вратим из Босне. За то сам ти дубоко захваљан. У знак захвалности богато ћу те наградити. Ево ти злата колико си тежак. Али зато што си издао свој народ, и своју државу одмах сада оде ти и глава. Када ниси могао Србима верно да служиш шта ћеш мени Турчину. Сеците му главу". То је судбина која ће задесити ускоро и Слободана Милошевића.

То је зато што издајника нико не воли, нико га не уважава, нико га не трпи, нико га не поштује, нико га не цени. Чак ни онај ко је имао користи од његове издаје. Издајника сви са презиром одбаљују. Милошевић је с друге стране спреман да целу Србију сведе на Аду Циганлију, а не само на "Београдски пашалук", под условом да он остане на власти. Да он остане главни. Тако се и понаша.

Шта је Слободан Милошевић урадио у економској сфери? Све је упропастио. Има ли једна једина фабрика у земљи Србији која нормално послује? Ниједна. Има ли неки радник који може да живи од своје плате? Може ли радник од своје плате да издржава породицу? Да школује децу од своје плате? Колико је незапослених у Србији? Више од милион. Колико је радника на принудним одсуствима? Па примају 100-200 динара месечно са три месеца закашњења. Који то пензионер може да живи од своје пензије? Може ли пензионер од своје пензије да купи кошуљу, ципеле, одело, капут? Онај који има највећу, најбољу пензију срећан је ако може да плати струју, комуналије и основне потрошштине и да му остане за један хлеб и јогурт дневно. Они који имају најмање, најниже пензије, ти буквално ништа не могу да плате, ти ништа не могу с њом да учине. И такве какве су, јадне и бедне, пензије касне по два-три месеца.

Земљорадничке пензије касне по шест месеци. Дејчи додаци касне по осам месеци, да не говорим о социјалној помоћи, инвалидинама и другим облицима социјалних давања.

Слободан Милошевић покушава у потпуности да уништи приватни сектор. Он напросто разара све оне приватнике који нису под директном контролом ЈУЛ-а, СПС-а или Нове демократије. На све стране мешетари финансијска полиција. Дође, рецимо, финансијски полицајац у приватну радњу. Одмах с врата, од ока, изриче казну 1000, 2000 динара, онако напамет. Па онда скида сако, обеси га поред врата и очекује да му приватник у цел убаци коверат с новцем, да га подмити да даље не пише пријаве. То је све чешћа пракса у Србији. А када приватник жели да отвори ново радно место, да запосли рецимо једног радника и да му да месечну плату 500 динара, на тих 500 динара мора још

сваког месеца 600 динара да плати држави на име разних доприноса, 120%. То нигде на свету нема. Уместо да се подстакне приватни сектор да се што више шири, развија јер је то једини начин да се реши проблем незапослених Милошевић га гуши. Можемо ми у општину запослити још 1000, 2000, 3000 људи али то је преливање из шупљег у празно. У општини се не ствара приход, не ствара се нови профит. То не доноси зараду. То је само отимање с грбаче једног да би се дало другоме. Без производње, без трговине, без услуга нема стварања нове вредности. Дакле, мора се ослободити приватна иницијатива да се што више људи бави приватним бизнисом, са једном умереном пореском политиком која је подношљива, а која у глобалу доноси држави много више него када овако деру кожу. Па приватници затварају радње, одјављују фирме, чувају главницу капитала за неке боље дане. Или иду у иностранство па тамо послују где су нормални услови привређивања. И тамо где се

кукуруз, соју, сунцокрет, шећерну репу, месо, млеко, воће, поврће, увек социјалистички мафијашки одреде најнижу могућу цену која не може да покрије ни трошкове производње. Па Мирко Марјановић и његови лопови то продају неколико пута скупље, разлику у цени стрпају у своје џепове. Ево, на пример, прошле године откупна цена пшенице је била 28 пара за килограм прве класе. Али социјалисти никоме нису признали прву класу, него другу или трећу. Па још обрачунају проценат влаге, проценат уродице или кукоља, па је цена пала на 18 пара, мало више од 5 фенинга. Па су и то са пола године закашњења исплатили сељацима. А онда су Мирко Марјановић, председник Владе Србије, и његови лопови, ту пшеницу коју су платили 5 фенинга продали Русији по цени 28 фенинга килограм. Разлику у цени су стрпали у своје џепове, сместили на своје приватне рачуне у страним банкама. Данас је пшеница веома скупа на светском тржишту. На Лондонској берзи

је цена била 3-4 марке, па су на лицу места плаћали, на њиви. Малине у шлепер, паре сељаку на руке. Онда то приватници извезу у Немачку, па тамо продају по 7 марака килограм, плате превоз, плате хладњачу, њима остане много новца и остане сељацима. Међутим, од прошле године социјалистички мафијашки су и ту преузели монопол. Од прошле године само припадници социјалистичке мафије могу да откупљују малине, цена је одмах пала на 1 марку, и са великим закашњењем исплаћују. За ову годину још ни један сељак није добио паре за малине иако је прошло два месеца од краја сезоне малина. Где год се социјалисти умешају у производњу, у економију, економија пропада. Јер они не знају ништа него да отимају. Ми живимо у мафијашкој држави. Мафија када нешто постигне, када достигне неки велики плен, то је њој само подстицај да још више тражи. Дакле, када нешто опљачка, да још више опљачка на исти начин. Она је неумерена, она никада не може да задовољи све своје прохтеве. Тако је код нас. Само што измисли један метод плачке, одмах после тога други, трећи и тако у бескрајном низу.

Има и много других примера. Код нас је вештачко ђубриво осам пута скупље него у Француској, Немачкој или Мађарској, због увозног монопола који имају социјалистички мафијашки. Да би се увезло вештачко ђубриво потребно је поднети молбу министарству, да се добије дозвола, учешће у контингенту. А да би се добила та дозвола и учешће у контингенту потребно је подмитити министра, заменика, помоћника, чиновника. Па кад се увезе ђубриво онда увозник у цену ђубрива обрачуна све оно што је дао на име подмићивања. И цена иде до неба. Уместо да се омогући слободан увоз вештачког ђубрива уз неку нормалну царину, рецимо 20%, и ко год жели, па нека они увезу и више а сами ће изгубити, мораће испод цене да га продају. Јер ђубриво се не може злоупотребити, ако може нека друга роба. Ђубриво може да иде само на њиву или да га неко стави у саксију са цвећем, нема треће намене за вештачко ђубриво. Али, баш њих брига за сврсисходност увоза, баш њих брига за потребе производње. Њима је важно да што више народ опељеше. Јер кад једном државом влада мафија она има неумерене прохтеве. Када мафија оствари велики профит, велику зараду она не зна да стане. Она не зна да тежи стабилизацији. Она одмах иде да то мултипликује, само је то подстиче да иде даље у истом правцу плачке, отимачине, корупције и слично.

Прошле године, рецимо, цак вештачког ђубрива од 50 кг, коштао је нешто око 40 динара. Данас је цак вештачког ђубрива од 50 кг, више од 90 динара, близу 100 динара. Прошле

Рекордер по броју хапшења

може створити та нова вредност тамо Милошевићеве мафијашки воде главну реч.

Ипак, овај социјалистички или комунистички режим одувек се најсуровије обрачунавао са сељацима. Од 1946. године од када су сељацима чупали бркове, отимали земљу, уништавали козе па до данас, сељаци су били систематски плачкани, малтретиран, ојађени. 1994. године када су социјалисти увели овај нови динар одмах су сељацима до неба дигли порез. Ни под Турцима нису били толики порези какве су социјалисти увели 1994. године. А када социјалистички режим од сељака откупљује пољопривредне производе, пшеницу,

килограм пшенице је 32 фенинга, кукуруз је још скупље, 35 фенинга. Одавно овако нису биле повољне цене житарица на светским берзама. Али, каква корист нашим сељацима, нашем народу, нашој држави, када ови лопови све покрадоше.

Или други пример, многа села у Србији протеклих година просто су процветала производњом малина, у ваљевском, шабачком, лозничком, ужичком, чачанском крају. Малине нису биле на систему контингента, на систему дозвола. Малине је могао да откупљује ко год жели и сасвим слободно да их извезе. Приватни закупци су се просто јагмили ко ће више од сељака да откупи малина, па

године у ово доба немачка марка је вредела 2,2-2,3 динара. Данас је немачка марка 3,5 динара. Марка је скочила 50% а вештачко ђубриво више од 100%. Где је сада ту економска логика? Ту нема никакве економске логике, ту постоји само логика пљачке и похлепе.

Ми сада саветујемо онима који имају мало више пара да уопште не штеде у девизама, да штеде у вештачком ђубриву. Цак ђубрива па у банку, на шалтер, више се исплати него девизе чувати.

А колико се пута деси нашим сељацима да купе вештачко ђубриво, да га баце на њиву, а њива се после по 20 дана бели као да је снег пао. То је због тога што социјалисти туцани камен мешају са вештачким ђубривом да добију на тежини. А камен као камен, у води не може да се раствори. И њива се бели све док га киша не сапере. То је све чешћа појава у Србији. А да вам причају сељаци какву нафту добијају од државе по тим бенефицираним ценама. После 10 л те нафте машина трактора више ни за шта није. Од уљане репице, ко зна шта све убацију у ту нафту, то је нафта која се црни као катран.

Да не причам каква је у овом друштву судбина здравствених радника, лекара, медицинског особља. Каква је судбина учитеља, професора, државних чиновника. Ко год живи од свог рада њему је живот неподношљив. У овој земљи успевају само лопови. Коју год категорију становништва погледате, свака пропада под овим системом. У овом систему само лопови и мафијаши уживају. Свако онај ко поштено обавља свој посао, ко жели да живи од свог рада, од свог труда једноставно не успева. Наш основни проблем је у чињеници што нашом земљом владају највећи лопови, најгори криминалци.

Под режимом Слободана Милошевића лопови уопште не иду у затвор. Ево, ја сам сведок. Већ шест пута сам био у затвору. Наравно, увек због политике. Али ја никада нигде ни у једном затвору нисам срео ни једног криминалца, ни једног јединог. Под режимом Слободана Милошевића у затвор иде само сиротиња и болесници. Сиротиња, јадни људи, у овој беди и неимаштини некако се сналазе за живот, морају да прехране децу, па је неко негде здилио канистер бензина, неко нешто шверцовао, неко посекао државну шуму, неко ово, неко оно, али све је то ситно у суштини. Са мношћом је у Централном затвору у Београду био неки Аца из Обреновца. Украо у фабричком кругу 90 л нафте и добио три месеца затвора. 90 л нафте то је 90 марака. За 90 марака три месеца затвора. Колико онда стотина година затвора треба да добије Радоман Божовић који је са својим компанијом само у једном турнусу украо 2.100.000

ЈУСТИЦИЈА

марака. Ви сада ти прерачунајте. Једна марка дан затвора – 2.100.000 дана, колико је то година, векова?

И иду болесници у затвор, људи које је овај режим учинио болесним. Сиромаштво, беда ствара очајање у људима. У очајању људи све чешће тону у алкохолизам, у дрогу, ствара се велика нервоза, напетост. Чине се она кривична дела која не би под нормалним околностима. Расте број убиства, рањавања и других крвних делата. Тога свега би било много мање да живимо под нормалним режимом, у нормалним друштвеним приликама. Овако из дана у дан све је горе. И само ти несрећници, болесници који почине убиство, рањавање и тд. иду у затвор.

А ови главни мафијаши могу да убију, да ране, да раде било шта, за њих суда нема, за њих затвора нема. За најгоре убиство 100.000 марака је довољно да се судија подмити, да се подмити јавни тужилац и да се то заврши без икакве казне. За најгоре убиство. Можете мислити за 4000-5000 марака шта се на суду све може завршити. Тешко само ономе ко нема новца, за њега нема правде. За њега нема ништа. Подмите се судије да уопште нема кривичног гоњења, и не откривају такве. Открије се само уби-

ство из афекта. Професионално убиство ни једно није откривено.

Где су главни криминалци? Главни криминалци седе у министарским фотелјама и управљају државом. Ви знате добро ко су главни криминалци у Србији: Радоман Божовић, Мирко Марјановић, Никола Шаиновић, она два Драгана Томића, Зоран Соколовић, Радован Стојшић-Баца, Аркан и компанија. Могао бих целу ноћ да набрајам.

Када смо ми српски радикали били у најбољим односима са Слободаном Милошевићем жестоко смо терали многе криминалне афере у врховима власти. Ви се вероватно сећате како смо упорно терали министарску аферу. Па смо натерали Милошевића да ухапси она два министра. Па смо дотерали до Радомана Божовића или "Крадомана", како га народ назива, па је Маја Гојковић на свакој седници Савезне скупштине махала писаним документима из којих се видело да је Радоман Божовић главни коловођа министарске афере. Али, није вредело, социјалисти су ћутали, Божовић је одузимао реч, искључивао струју, проглашавао паузе. Није било друге, морали смо на лицу места да пљујемо Радомана Божовића. Да га пљујемо док не зарђа, шта друго да радимо?

Докажемо папирима, документима да је лопов, полиција ништа не предузима. Судови ћуте, власт ћути. Шта друго да радимо.

Па смо онда терали генералску аферу са Животом Панићем. Просто смо уцењивали Слободана Милошевића и социјалисте, нећемо изгласати буџет, неће ни један официр добити плату док се не смени Живота Панић. Је ли тако било? Неће ни један државни чиновник, ни један министар, ни један службеник, нико. Једва некако натерасмо Слободана Милошевића да пензионисхе Животу Панића, у пакету са 38 других генерала. Државна комисија је два пута подносила извештај Врховном савету одбране, где седе Слободан Милошевић, Момир Булатовић и Зоран Илић, из кога се видело да су сви наши наводи апсолутно тачни. Међутим, Милошевић није дозволио да се усвоји тај извештај Државне комисије. Јер чим би се усвојио извештај Државне комисије одмах мора суд да делује, истражни судија, јавни тужилац, онда нема милости. Овако Милошевић чека да се временом све заборави.

Онда смо терали аферу са оним бившим гувернером Атанацковићем, главним креатором вештачке хиперинфлације из 1993. године. Натерали смо Атанацковића да поднесе оставку. Па је после 10 дана умро, прецркао од муке. Није лако поднети кад се са тих висина власти одједном тресне о бетон. Видећемо како ће поднети Слободан Милошевић када њега ускоро срушимо са власти, кад се он нађе на бетону.

Па смо терали аферу са старом девизном штедњом, коју социјалисти уопште не мисле враћати. Све су покрали, однели на Кипар.

Па смо терали аферу са зајмом за препород Србије, који је Слободан Милошевић претворио у зајам за препород Кипра. А у једном моменту умало Кипар да потоне под српским парам опљачканим од народа. Сада те паре у Кину пребацују, мисле тамо им је сигурније.

Па смо терали аферу са овим такозваним приватним банкама које су биле под контролом социјалиста, и ојадиле су Србију. Па се испоставило да су у малверзацијама с тим такозваним приватним банкама, Југоскандик, Дафимент и тд., умешане скоро све политичке партије, и социјалисти, и Савез комуниста-покрет за Југославију, и Нова демократија, и Српски покрет обнове, и обе демократске странке, само радикале нису успели да увуку у те афере. Само смо ми остали чисти.

Формирана је комисија, формиран је Анкетни одбор Савезне скупштине, али никада његов извештај није разматран на седници Скупштине. Ми смо објавили једну књигу, не знам да ли су данас неки примерак

овде поделили, "Што узме левица да не зна десница". Ми смо узели комплетан материјал Анкетног одбора и објавили. Социјалисти ћуте, ни речи.

Многе друге криминалне афере у врховима власти ми смо раскринкавали. Почетком ове године раскринкали смо аферу у коју су умешани Буба Морина и Љуба Михајловић, директор Комерцијалне банке. Покрали су новац који је стизао из иностранства за избеглице. У октобру месецу мењали су девизе по курсу 1:1, а тада је већ марка вредела 2,5-2,8 динара, не знам тачно, крајем октобра већ је било 2,8 динара. Дакле две трећине новца од избеглица су украли. А ви знате добро у каквим условима живе избеглице, и шта месечно добијају од режима као следовање. По један сагун, по један каладонг, и по 5 кг брашна отприлике, не знам шта још иде у тај избеглички пакет. А две трећине нова Буба Морина и Љуба Михајловић покрали, поделили са својим компаноњима.

Ми смо многе друге криминалне афере терали међутим, ни једну аферу нисмо успели дотерати до краја. Зашто?

Зато што су сви путеви водили према капији Слободана Милошевића. Док Слободана Милошевића и социјалисте не скинемо са власти немогућ је обрачун са криминалцима, са мафијашима, који нас упропаштавају.

Сада се поставља питање како Слободана Милошевића и социјалисте срушити са власти?

Два су могућа начина. Насилним оружаним путем, уз кровпролиће, или мирним демократским изборима. Ми, српски радикали смо искључиво за мирне демократске изборе као облик промене власти. Не зато што се можда бојимо. На свим фронтовима где се бранило српство ми смо доказали да нисмо кукавице. Али овде у Србији нећемо више никада ни једна кап српске крви да се проспе у обрачунима Срба, никада више. Ми за собом имамо грозно, стравично искуство из Другог светског рата, када су нас споља завадили и поделили па је више Срба изгинуло у међусобним сукобима партизана и четника, него у борби против Немаца. То више никада не сме да се понови.

И када смо ми 1990. године у Београду обнављали старе српске четничке традиције, одмах смо рекли: не радимо ми то да бисмо обнављали грађански рат у Србији, да се опет овде партизани и четници хватају за вратове, или њихови потомци. Ми четнички покрет обнављамо да бисмо бранили отаџбину и српство тамо где су угрожени од спољашњих непријатеља, а у Србији више српска крв не сме да се пролива и зато смо данас поносни. Да се братска крв пролива? То више никада не сме да се понови. Сваки од нас у својој породи-

ци има тај печат братоубилаштва из Другог светског рата. У мојој породици пола је било у партизанима пола у четницима. У мајчином селу сви су до 1943. године били четници, после пада Италије сви прешли у партизана. И нема тога чија породица није имала сличну судбину, мање или више сличну. Зашто то да се понови опет нама Србима. Ми смо успели да се излечимо од две опакe социјално историјске болести, од болести југословенства којом нас је заразио краљ Александар Карађорђевић и болести комунизма, којом нас је заразио зликовац и злочинац Јосип Броз Тито. Више никада не смемо дозволити да нам се нешто слично понови. Ми смо 1990. године одмах рекли: ми четнички покрет обнављамо да бисмо бранили Отаџбину и српство тамо где су угрожени од спољашњих непријатеља, и доследно смо се тога држали. Данас смо поносни што су наши добровољци пронели славу српског оружја на свим фронтовима где су се борили. И не вуку се за њима прљави, криминални трагови пљачке, проневера, отимачине као што се то вуче за Арканом, капетаном Драганом, Маузером, Милошевићевим "црвеним береткама" и тако даље.

Ја не могу да се закунем да баш ни један наш добровољац није у овом рату здипио нешто што му је дошло под руку, што је могло да стане у недра, у цеповима да се понесе или у рукама. То не могу да се закунем. Али код нас радикала, нигде систематских пљачки није било, нигде се није дешавало као код ових других бандита да се шлеперима извлачи ратни плен. И на то смо данас поносни. Остали смо кристално, морално чисти и зато нам Милошевић ништа не може. Нема чиме да нас компромитије. Каже фашисти, криминалци, ратни злочинци. Ни једног доказа. Ми када нападамо, када критикујемо, увек имамо аргументе. Они немају ништа! Зато нам и не могу ништа.

Данас смо поносни због тога што се сви српски борци за слободу из Републике Српске и Српске Крајине називају српским четницима. И други их тако зову. Међу њима су синови бивших партизана и синови бивших четника из Другог светског рата. Међу њима више никакве разлике нема. Влада братска слога и солидарност. Нико не поставља питање шта је био чији отац, шта је био чији деда у Другом светском рату. То је ствар прошлости, ми прошлост не смемо заборавити да нам се не би поновила. Али братоубилаштво више никада не смемо дозволити. Ако смо се излечили од комунизма, сличну болест више не смемо добити, ваљда смо стекли неки историјски имунитет.

Ко је данас комуњара, ко је црвендаш у Републици Српској? Само банда Милошевићевих издајника. Видите,

већ сте чули како су поражени на овим изборима у Републици Српској. Ми радикали смо запели из петних жила не толико за своју странку колико за СДС, па смо их заправо очували.

Ангажовали смо се и ми на тим изборима, ми радикали и допринели победи СДС-а. Нисмо хтели да идемо са својим кандидатом за председника Републике и члана Председништва Уније, да се српски гласови не би делили. И СДС је добио више од апсолутне половине и још радикали неких 10% на то, што су опет српски патриотски гласови. Знате, ми смо недавно тамо формирали странку, а СДС је на својим леђима цели овај рат изнео и стварао Републику Српску. Ми се сада надамо заједно са СДС-ом да имамо 2/3 гласова. Можемо мењати и Устав, можемо изгласати независност Републике Српске и створити услове за прикључење Србији. Ни један члан и поштен Србин није гласао за ове Милошевићеве криминалце, издајнике, Живка Радишића, Предрага Радића и компанију, за Социјалистичку партију. Које су они гласове добили? Добили су само гласове које су избеглице дале овде у Србији и Црној Гори. Ми смо унапред инсистирали и упозоравали да ће све то бити фалсификовано и све је фалсификовано. Сви гласови који су дати овде фалсификовани су од стране Милошевићеве полиције и сви су били за Социјалистичку партију, сви ти гласови. И ови гласови из иностранства, из Западне Европе, Американци су их фалсификовали и сви су они ишли за Живка Радишића и социјалисте. И наравно, муслимани који су гласали у Републици Српској па су поштом носили њихове гласове, гласали су за СДА негде између 10-20% је СДА добила на изборима, и њихови су гласови били за Младена Иванића кандидата Милошевићевог за члана Председништва Уније. Милошевић је форсирао тог Младена Иванића да заједно са Изетбеговићем и Зубаком ради на интегрисању Босне и Херцеговине. Сви су доживели катастрофалан пораз. (Сви часни и поштени Срби су гласали или за СДС или за радикале, нису имали за кога више.)

Браћа Срби и сестре Српкиње, постоји још много разлога због којих ми српски радикали никада не желимо насиље и крвопролиће у политици. Ја имам три мала сина, једног од 12 година, једног од 3 године и једног од 4 месеца. Као што не желим да сутра неко моје синове изводи у крваве београдске уличне оружане окршаје у борби за власт, тако ни ја данас нисам спреман да жртвујем туђе синове да бих се дочепао власти. Иако ми је власт веома драга, једва чекам да дођем на власт.

Наравно, сви ми који се бавимо политиком сви ми желимо власт. Лаже

вас онај ко се бави политиком а каже да га власт не интересује. То је најгори лажов. Зар бисмо ми трпели све ово што трпимо, зар бисмо ишли по затворима, робијашницама, добијали батине, шиканирани били, малтретирани; зар бисмо се ломатали од града до града, од села до села, кроз целу Србију, кроз све српске земље, па још по неколико пута да нам власт није толико драга. Али, за разлику од других политичких партија, за нас српске радикале постоји нешто што је неупоредиво важније и вредније од сваке власти. То је част, образ, поштење, достојанство. Ми два прста образа не дамо ни за 200 година власти. И због тога нам Милошевић ништа не може. Не може да нас уплаши, да нас поткупи, да нас уцени. Ми смо му већ одавно доказали да у земљи Србији нема довољно затвора у које Слободан Милошевић може стрпати све српске радикале. Зато нам ништа не може. Ми ћемо га победити. Мораће ускоро власт да нам преда.

Ми радикали не избегавамо у Савезној и Републичкој скупштини времена на време, када социјалисти баш прекардаше у гађењу Устава и закона, да изазовемо неки инцидент, да се покошкамо с полицијом, да се порвемо. Није опасно, нико нема оружје. Ни ми немамо оружје, ни полиција нема оружје, па никоме глава неће страдати, па мало и вама грађанима Србије да приуштимо весеља и забаве у овој тешкој беди и неимаштини. Али на улици ми никада нисмо прихватили сукоб с полицијом. Ако се сехате и оних првих антикомунистичких демонстрација које смо држали 31. јануара 1990. године, када је Милошевић послао полицију, када је почео са батињањем, ми нисмо узвратили. Ми смо сели на земљу и они једног по једног носили до марице. Мене вратише испред саме марице, ваљда нисам тада био подобан ни за затвор, и уморише се од ношења. Онда смо остали да седимо пред Председнишвом Србије и уцењивали смо. Или ћете пустити све ухапшене или остајемо, неограничено време остајемо. И договорили смо се са њима негде око 1 сат да одмах пусте све ухапшене, а да се ми разиђемо. И одржали су обећање.

Прошле године држимо митинг у Гњилану и Слободан Милошевић послао велику јединицу специјалаца из Ајвалије код Приштине, да нас растури. Није веровао ни локалној полицији у Гњилану, и тамо је било много полицајаца, није имао у њих поверења. Него специјалце, они који су васпитавани да зубима кољу, малтене, послао и они чим су се појавили почели да туку народ, да газе све пред собом, да ударају оним дугим палицама "Слободанкама", како их је народ назвао. Ми савезни и републички посланици Српске радикалне странке испричили смо се у прве редове. Прво

су нас побацали на земљу, тукли, везивали лисицама, двојици наших савезних посланика кундаком су главу разбили, Филипу Стојановићу и Ранку Бабићу. Полицијци су и пуцали у ваздух. Један полицајац је пуцао у другог полицајца који је на себи имао панцир и изазвао му велике крвне подливе. Метак је био из пиштоља ЦЗ-99, калибар дуга деветка, 9 мм пара, то је веома опасан калибар. Хтели су то нама да припишу. Милошевић је знао од раније, када смо путовали по Косову ишли смо до зуба наоружани, некада и у униформама, да мало плашимо Шиптаре итд. Он полази од себе, он не сме на београдску неку улицу да изађе без огромне пратње да шета, ко зна где већ иде нико га жив нигде не виђа, он мисли једноставно да се радикали неће усудити да иду тамо где је огромна концентрација Шиптара, а да нису до зуба наоружани и да немају огромну пратњу. Ми смо сазнали, имамо своје људе и у врху полиције односно власти, да нам нешто спремају у Гњилану. Из Београда смо кренули само Томислав Николић и ја, без икакве пратње, службеним колима Савезне скупштине, са службеним возачем који је имао путни налог. После су нам укинули право да користимо службена кола да путујемо у обилазак Србије. Сада дају кола овом издајнику Гламочанину и компанији, сада они то могу неограничено да користе. И одемо у Гњилане без икакве пратње. И када је полицајац упуцао полицајца тражили су код неког од нас оружје. Да то прикажу као покушај убиства полицајца, за шта је предвиђено 7-8 година затвора. Иначе нас не би ни хапсили тада, они су се прешли тим хапшењем. По Уставу, савезни и републички посланик не може да се ухапси осим ако почини кривично дело за које се може изрећи више од 5 година затвора. И они су били убеђени, ево кривично дело за 7-8 година, комотно нас могу ухапсити. Када су видели да нико нема оружје, да је пропала верзија коју су spremали, нису знали шта ће, стрпаше нас прекршајно по два месеца у затвор кршећи и Устав и закон. Држали су ноћне седнице мандатно имунитетских одбора, у Савезној скупштини седнице није ни било, казали су као да је одржана, па секретар одбора поднела оставку, итд.

Дакле, радије издржимо ударце на својим леђима, јер ми као политичари знамо да је то ризик који је увек на Балкану био присутан, тешко је ко долазио на власт на легалан начин а да претходно није прошао кроз затворе, робијашнице, претпо батине, од Николе Пашића па на овамо.

Радије то поднесемо, и батињање и малтретирање, и хапшење него да изазовемо неки оружани сукоб и крвопролиће. Када одемо у затвор не

кукама као Вук Драшковић, не долази Митеранова жена авионом по нас. Не алармирају се српски непријатељи. Идемо поносно, усправно у затвор, пркосно. Па још учимо друге робијаше да на глас певамо песму "Бранковић је устао из гроба сада се зове Милошевић Слоба", "Славићемо месец дана када скинемо Слободана", и "На бандери напред теразија висе Слоба кука милиција". Па се ори затвор. Затворски стражари просто беже да нису на лицу места, сваки има за нас симпатија. Шта ће, живе јадници од 300-400 динара месечно, праве се да не виде. Излазимо из затвора последњег дана јер ми не пишемо покајничка писма, не пишемо молбе за помиловање, па чим изађемо из затвора одмах на затворској капији одржимо нови, још жешћи, још радикалнији говор, у коме Милошевићу нађемо све по списку. Ви сте гледали, Студио Б је приказивао како то изгледа када радикали излазе из затвора.

Браћо Срби и сестре Српкиње, то су разлози због којих ми српски радикали морамо сами да срушимо са власти Милошевића и социјалисте. Ми немамо с киме у коалицију. Са издајницима ми не можемо заједно. Са лоповима ми не можемо заједно.

Мислимо да је то најбољи начин да савладамо Милошевића.

Имамо искуства још из времена Обреновића, радикали су подигли Тимочку буну. Краљ Милан је то једва чекао, имао је војску, имао је полицију, угушио буну, побио побуњенике. Неки су једва спасли главу бежећи у иностранство. То би урадио и Слободан Милошевић само када би имао некога да изазове побуну. Да заведе ванредно стање. Отворену диктатуру и да има изговор зашто то све чини. Е, због тога му нећемо дати повода.

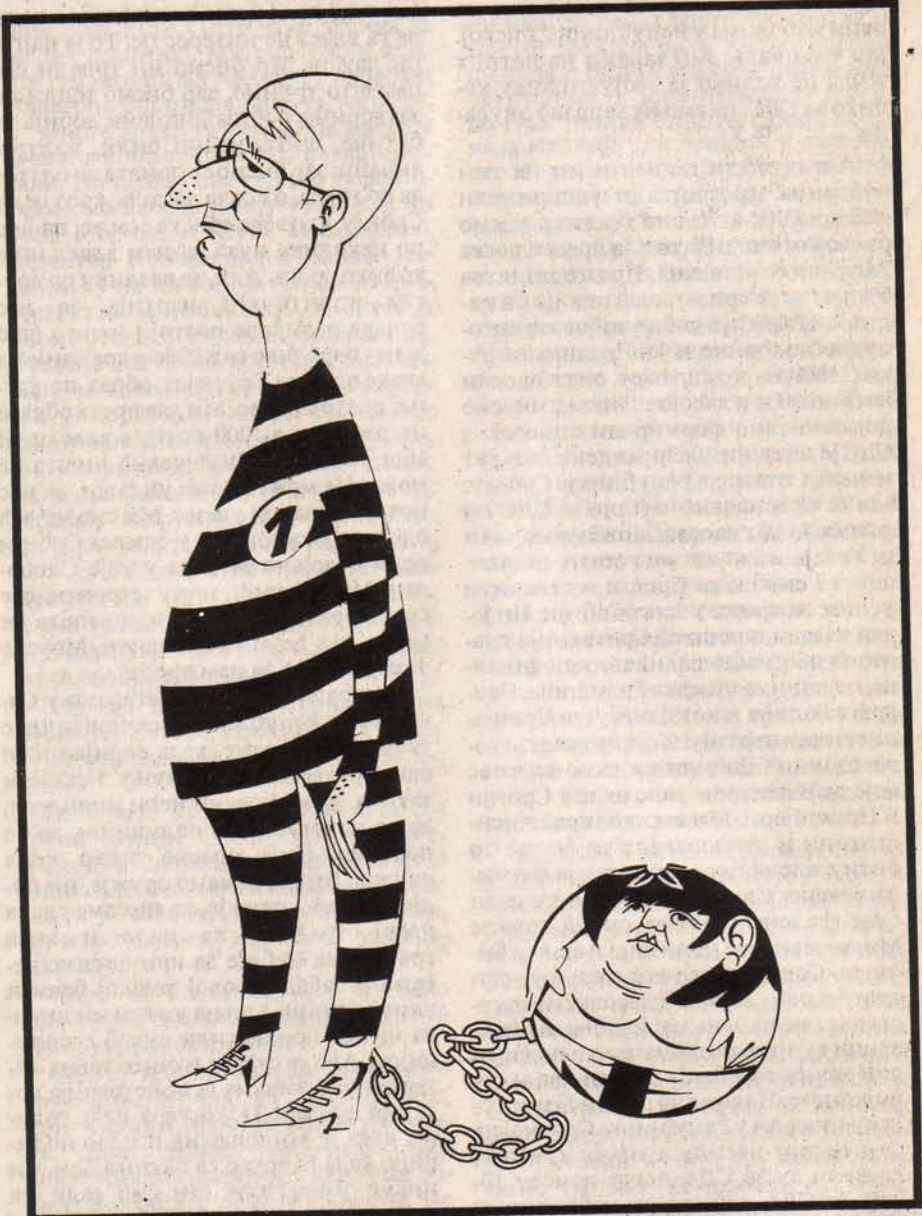
Када ћемо га ми срушити? Онда када изађе милион људи на улицу. Е, то ће се десити врло брзо. Кренуло је од Крагујевца. Када изађе милион људи на улицу онда прилази и полиција, и војска, и све. Онда Милошевић више не може ништа да контролише, ако га не победимо овако, можемо мирним демонстрацијама, мирним путем и без крвопролића.

Постоје неке друге опозиционе партије чијим лидерима је одавно јасно да на изборима немају шта да траже, јер су се тешко обрукали издајом српских националних интереса и криминалним аферама. И они поново заговарају насиље у политици. Пре месец и по дана на састанку издајничких опозиционих странака у Подгорици Вук Драшковић је опет позивао на насиље. Почетком пролећа на трибини у Нишу, Зоран Ђинђић позива народ на устанак. То је било и на државној телевизији, можда сте гледали. Чуј, Зоран Ђинђић, плашљивији од зеча, он зове народ на устанак. Је ли икада у земљи Србији било веће

политичке проститутке од Зорана Ђинђића? Данас овако, сутра онако, мало са нама, па са Милошевићем, па са Драшковићем, па са Коштуницом, па га нико жив ни за главу ни за реп ухватити не може. Нико жив не зна каква је његова политика, шта му је програм, само "шћепај тамо, шћепај овде".

Заклињао се у пријатељство са Радваном Караџићем, када је мислио да му то може донети опипљиву политичку корист овде у Србији. А када се Караџић нашао на Хашкој потерници одмах је Ђинђић дао изјаву за "Нашу борбу" како он никада са Караџићем ништа озбиљно није имао, како је давно он њему саветовао да се окане хоравог посла, да мора мењати политику итд. И недавно, када се поново посвађао са Вуком Драшковићем, опет је отишао Ђинђић у Бања Луку да говори на митингу СДС-а, да помогне Караџићевој странци, као да Ђинђићев глас нешто у српској Бањи Луци значи.

Где је био тај Зоран Ђинђић када се лила крв за отаџбину и српство. Нигде га нисмо срели на првим борбеним линијама где смо рањавани, где су нам меци око главе звиждали, где су гранате експлодирале, где су ракете падале. Тамо Ђинђић није ишао. Додуше, једном је Зоран Ђинђић ишао на Пале када се на Палама окретао во на ражњу. Када није било опасности. Тамо где је опасно Ђинђић не иде. Није Зоран Ђинђић ни мислио: "браћо, идемо на устанак, ја ћу први, ви за мном па шта буде". Него, "браћо, дижите се ви на устанак, а ја ћу из прикрајка сачекати да ме доведете на власт". Или Вук Драшковић са балкона командује "јуриш", па туђа деца гину. Онда се Вук Драшковић на лицу места упишао од страха приликом првог хапшења, а оба пута је из затвора писао покајничка писма Мири Марковић и Слободану Милошевићу, кумио, молио, за милост. Преклињао, обећавао да више никада неће да се бави политиком. Сећате се, данима је штампа објављивала та

Драшковићева покајничка писма из затвора. Па сада опет позивају на насиље. Онај ко није прво спреман да себе жртвује и своју децу тај не сме да позива на крвопролиће туђе деце. Ако је отаџбина у опасности од спољних непријатеља онда сви ми, наши синови и наши очеви ако су живи, треба да будемо војници отаџбине. Али овде у унутрашњим политичким сукобима не сме ниједна кап Српске крви да се проспе.

Стога ми српски радикали немамо с ким да склапамо коалицију, да идемо у савез. Са овим издајницима ми не можемо заједно, немамо шта да тражимо. Није било ни једног захтева који су Американци испоручили српском народу да га Вук Драшковић одмах није подржао, је ли истина?

Слободан Милошевић је издајник, али он је издајник под притиском. Ја сам му сведок да је он искрено хтео Велику Србију. У његовом кабинету смо заједно неке војне операције планирали. Нама радикалима је дао оружје и муницију за више од 10.000 добровољаца који су се борили на свим фронтима, дао нам је целу касарну у Бубањ потоку, аутобусе, камионе, ратну технику, све што је требало. Он је одавде слао специјалне јединице војске и полиције у рат у Босну, у Српску крајину итд. Скоро да нема полицаја без ратног искуства. Он је то искрено хтео. А онда се као човек сломио. Уплашио се Американаца, уплашио се Хашког трибунала, притисла га она његова жентурача црвена вештица са Дедиња Мира Марковић, и пукао. Ја то могу да разумем када је неки обичан човек у питању. Али када је државник, то је опасно по народ и државу. Мора да иде са власти. На власти треба да остане онај ко је способан, поштен, одлучан, храбар, сме да изађе на крај са свим искушењима. А Вук Драшковић је добровољни издајник унапред. Он се без икаквог притиска унапред понудио западним силама да им служи против свога народа. Због новца, због власти, због свега. И то је оно што је дубока рана на мом срцу. Ја сам са Вуком Драшковићем некада био најближи пријатељ, као браћа смо били, окумили смо се јер смо исто националним и политичким питањима. Ја сам и данас на тим позицијама, он се променио. То више није онај Вук Драшковић који је писао роман "Нож", "Молитва", "Руски конзул", велика дела српске књижевности. Ово је сада потпуно неки други Драшковић, највећи издајник.

Покушали смо чак и неку техничку сарадњу у скупштинама, па није ишло. Увек нас лажу, увек нас преваре, увек нас обману. Хтели смо са Ђинђићем и Коштуњом па смо формирали прошле године техничку коалицију. Онда је то Ђинђић растурио отишао са Драшковићем. Дакле

човек који се не држи речи. Када смо формирали ту коалицију прегазили смо просто социјалисте на допунским, локалним изборима. Радикал победио у Раковици, Малом Црнићу, демократа из ДСС на Врачару, и још негде из Демократске странке. Социјалисти престали да заказују допунске изборе, иако су по закону били дужни. Чим се упразни одборничко место после три месеца се морају заказати избори. Уплашили су се те заједничке снаге.

Није било ни једног јединог захтева који су Американци испоручили српском народу да га Вук Драшковић одмах није прихватио, оберучке, 9. марта Драшковић и Ђинђић држе митинг у Београду под заставама Европске заједнице, Америке, Енглеске, Француске, Немачке, Италије и Турске. Под заставама свих земаља чија је авијација у септембру месецу бомбардовала српска села и градове, српску децу, српске цркве, школе и болнице по Републици Српској.

Ми са њима онда не можемо, немамо шта да тражимо.

Пре извесног времена Вук Драшковић је у Савезној скупштини поднео на усвајање законски пројекат да се Срби испоручују Хашком трибуналу. Оно најбоље што је српска мајка у XX веку одгојила, српска колевка одњихала да се испоручује у Хаг. Ми на то никада нећемо пристати. Ни по коју цену. Ако ћемо наше Србе испоручивати у Хаг онда не заслужујемо да имамо ни државу. Ни да се зовемо народом и нацијом. Не дамо Радована Караџића, не дамо Милана Мартића, не дамо ни Ратка Младића, не дамо ни једног Србина. Ако некоме треба да се суди, нека се суди овде. А не исте оне велике силе које су своје време овог рата биле на страни Хрвата и муслимана, да нас даље понижавају, да нас даље угњетавају тако што ће се иживљавати над појединим српским политичким и војним лидерима.

Нисмо ми, српски радикали, против Хашког трибунала зато што се сами бојимо. Никога се ми осим Бога не бојимо. Мене су неки западни политичари и новинари оптуживали да сам ратни злочинац. У децембру прошле године три пута сам телефоном звао Хашки трибунал и рекао, ако имате било шта против мене само ме позовите, ја одмах долазим. Нису хтели да ме позову. Онда сам у јануару месецу поднео захтев за визу холандској амбасади у Београду, тражио сам визу да сам, о свом трошку путујем у Хаг. Нису ми дали визу. Боје се мог доласка у Хаг. И треба да се боје. Ко ме сам год до сада заскочио за врат врат сам му сломио. Почев од Хамдије Поздерца, Бранка Микулића, Станета Доланца, до Животе Панића, Милана Панића, Радомана Божовића. А нешто ми је отађио и врат Слободана Ми-

лошевића, изгледа да и он пуца у најскорије време.

Како бисмо ми српски радикали могли у коалицију са Зораном Ђинђићем када се показало да је то најобичнија лопуза. Било ово суђење са Мирком Марјановићем око крађе пшенице. Ми смо одавно знали да је Мирко Марјановић велики лопов, па када га је Милошевић доводио за председника Владе Србије наши радикалски, посланици у Републичкој скупштини су надуго и нашироко образлагали све доказе о криминалним аферама Мирка Марјановића у фирми "Прогрес". Чак смо изнели податак како је Мирко Марјановић седам дана после венчања своје куму жену украо и побегао са њом. Још данас са њом живи. Венчао човека и украо му жену после седам дана. Где ће већи лопов. Значи, то је лопов екстра класе.

Али смо у току тог суђења сазнали да је Зоран Ђинђић мали, онако омањи лопов. Социјалисти ископали негде у судским списима да је својевремено Зоран Ђинђић осуђиван због крађе на шест месеци затвора. Крао изгледа неке књиге по Београду. Даница Драшковић у "Српској речи" пише да је крао неке кожне јакне. Ко зна шта је све крао, али шест месеци затвора није мала казна за онога ко је први пут осуђиван. Знате, то је ипак нека озбиљна крађа.

Сада, нашла се два лопова на суду. Велики лопов Мирко Марјановић и мали лопов Зоран Ђинђић. А каква је разлика међу њима? Принципијелне разлике нема. Лопов не краде онолико колико жели, колико планира, лопов краде онолико колико му се прилика укаже. Не дај боже, данас-сутра, Зоран Ђинђић да буде председник Владе Србије, можда би био још већи лопов од Мирка Марјановића, иако је данас тешко замислити већег лопова од Марјановића.

Сећате се када је Милошевић водио исправну националну политику, када смо га ми подржавали. Колико је Драшковић покушавао по америчком налогу да сруши Милошевића. Па превртао Београд, па Српску крв проливао, па га Милошевић два пута хапсио. Приликом другог хапшења Милошевићева полиција је гадно претукла и Вука Драшковића и његову жену. Међутим, 1993. године када је Милошевић окренуо ђурак наопако, ми радикали смо одмах јурнули у обрачун с њим, тај обрачун траје и до данас, а Вук Драшковић је од Американаца добио нови налог. Американци су му рекли: "шта је било било је, сада има да подржиш Милошевића". И ове две године док је Милошевић издавао западне српске земље, имао је потпуну подршку Вука Драшковића.

У јануару 1994. године после оних последњих избора Слободан Милошевић позвао је у свој кабинет све опозиционе лидере. Мене није смео да позове, звао Тому Николића, а Тома му одбрусио, издао саопштење рекао да му не пада на памет да са таквим издајником и криминалцем разговара, а Вук Драшковић ко' на крилима одлетео код Слободана Милошевића. И десило се опет оно познато, како је Пинки видео Тита. Излази Вук Драшковић из кабинета Слободана Милошевића, чека га велики број новинара, телевизијске камере, и Вук Драшковић даје изјаву: "Господин Милошевић је веома шармантан и духовит човек". Је ли се сећате тога? Претукао њега, добро што је претукао њега, ми мушкарци треба све да поднесемо, и мене су тукли до затворима, пребијали. Није то ни толико важно, издржимо, треба да издржимо. Али претукао му жену. Да моју жену неко претуче, па да ја не покушам сада на неки начин да се осветим, још да са тим човеком нормално седим и разговарам, то не могу да замислим, апсолутно не могу. Овај му претукао жену а Драшковић каже господин Милошевић је врло шармантан и духовит човек. Што му више жену туче то је духовитији.

У септембру прошле године када смо ми заказали протестни митинг поводом предаје Српске Крајине Хрватима, Вук Драшковић је изашао на Милошевићеву лажовизију да позива народ да се не одазива на наш митинг. У знак захвалности, Слободан Милошевић је Вуку Драшковићу поклонилу велелепну кућу у елитном београдском функционерском насељу, на Кошутњаку, у Ул. Благоја Паровића бр. 117, између куће Драгана Томића и Небојше Човића. Ево колор фотографије те куће, дању и ноћу те куће чува полиција. Ко не верује, лепо телефоном нека назове Вука Драшковића, нека га пита зашто му је Милошевић дао ту кућу, питали га неки дан на трибини у Барајеву, он каже он је зарадио, милион је књига продао. Добро, када си толико зарадио, али како баш да ти је кућа између Драгана Томића и Небојше Човића, и како да је полиција чува.

Или Војислав Коштуница. Кренуо као изразити антисрбин, на анти-српској линији, чак био присталица србијанског сепаратизма – Србија, али до Дрине. Па онда 1993. године почео да се мења.

Шта ми да тражимо са Војиславом Коштуницом? Почео је са антисрпских позиција целе 1990, 1991, 1992. године, био у коалицији са Драшковићем, Драшковић му је створио странку када се отцепио од Мићуновића. Као 1993. године прешао у националне воде. Ми смо то одмах поздравили, било нам драго. На жалост показало се да није било истинито. То је из само пуког интереса урадио. Обични политички трговац. Па до јуче потпредседник Коштуничине странке био је Михајло Ковач, антисрбин. До јуче му је потпредседник странке био професор са Правног факултета, Раде Стојановић, још увек

му је Владета Јанковић потпредседник странке. Три велика србоборца.

Коштуница ове године преговара са нама, а у исто време тајно са Вуком Драшковићем и Ђинђићем, на две столице. Па ко му више понуди. Ми му поштено нудили 30% имао је 26,8% 1993. године и кажемо ево 30%. А он се цењка иде даље. Када смо сазнали да паралелно води преговоре са Драшковићем и Ђинђићем, дигли смо руке и рекли: не можеш са нама.

Онда изгледа не може ни са Драшковићем и Ђинђићем. Постигли су већ тамо договор, склопили неку коалицију, а поподне све раскинули. Појавио се у "Српској речи" чланак Данице Драшковић о историји Војислава Коштунице, отац му је био комунистички судија, осудио неке људе на смрт. Па због тога морао да промени презиме, да избегне крвну освету. Па од Дамјановић променио презиме у Коштуница. Па побегао да живи у Тузлу, где се Војислав и родио, да завара траг. Наводи још неке ствари, али доста, није то ни битно. То нас толико и не интересује. Интересује нас Војислав Коштуница као појава. Човек који пре подне мрзи себе, после подне цели свет. Човек који се у животу насмејао није. Како може усталом да се бави политиком човек који нема елементарне људске емоције. Који поред озбиљности зна и да се насмеје, и да се наљути, и да галами, и да покаже тугу, да покаже све оне људске емоције. Да покаже да је човек у правом смислу речи. Војислав Коштуница који живи у великом стању са девет мачака. Људи гледају породицу некако да стекну, да створе, а његова породица девет мачака. Може ли то онда у озбиљну политику. Шта да радимо. И да се бави озбиљно политиком, не може! Шта ће он у политици?

Не треба нам нико од њих. Па видите, ми њима нисмо потребни, они се толико успешно међусобно свађају да ми само са стране можемо да посматрамо и да се смејемо. Све је очигледније да за Србију постоје само две варијанте, две алтернативе. Владлајући социјалисти или српски радикали. Треће варијанте нема у Србији.

Досадила је више та социјалистичко-комунистичка варијанта. И време је да се покаже радикалска. У последњих 115 година српске историје радикали су или били на власти или трунули по тамницама. Када су радикали владали Србијом, Србија је цветала, развијала демократију, остваривала економски просперитет и социјалну правду, ослобађала нове територије.

Када су радикали трунули по тамницама, били прогањани, чак стрељани, Србија је пропала под тиранским диктаторским режимом. Таква је ситуација и данас. Радикале прогоне, а Србија пропада. Србија ће процветати, Србија ће се придићи на ноге тек када радикали победе.

И боље је што нисмо имали никаквог озбиљног посла са њима, они се толико успешно међусобно свађају да

нам боља забава не треба. Док ми идемо по Србији, држимо митинге и трибине, поломисмо се кроз целу Србију, они се међусобно свађају и расправљају о процентима. И расправљају ко где с ким може, ко где с ким не може. Глупости. Дакле, то су људи који не познају принципе у политици, питање части, морала. Људи којима је стало по сваку цену да дођу до власти.

Може ли неко од вас замислити Владу Србије сутра у којој као министри седимо Вук Драшковић, Зоран Ђинђић, Војислав Коштуница и ја. Може ли неко да замисли ту владу? Не може та влада 24 часа да траје. Па да још уђе Даница Драшковић на седницу владе, да почне све редом шамарати, флаше о главе министрима разбијати, као што је научила. Пред патријархом Павлом једном је познатом политичару флашу о главу разбила. То је било још 1991. године, то је било приликом преношења моштију светог Николаја Велимировића, на банкету који је приредио патријарх српски господин Павле, тамо се то десило. Преко пута стола човек седео, нешто јој се није свидело шта је он говорио ваљда, она флашу о главу му разбила. И онда дође на седницу владе да нам псује и оца и мајку, свима нама, ко то може да поднесе? Не може та влада дуго да траје. Онда би нас народ моткама разјурно за месец, два. Нама радикалима је циљ да што пре дођемо на власт. Али ми желимо када дођемо на власт да се покажемо тако добри и способни, да вине пожелите задуго да нас обарате са власти. И зато се строго чувамо да се негде не компромитујемо. Да не изгубимо компас. Да не урадимо нешто нечасно, непоштено.

Нас можете да волите или да нас не волите. Али они који нас највише мрзе не могу да порекну да код нас српских радикала никада није било разлике између онога што мислимо и онога што говоримо. Никада није било разлике између онога што говоримо и онога што радимо.

Покушали смо са другим опозиционим странкама да формирамо паралелни парламент, када су социјалисти укинули директне телевизијске преносе да народ не би знао шта се дешава у скупштини. Конспиративна власт највише криминала да почини. И то је била изванредно добра замисао, потекла од нас радикала, прихватиле друге странке. Формирали смо паралелни парламент, утерали страх у кости Милошевићу и социјалистима. И на првој седници паралелног парламента долазе две демократске странке и Српски покрет обнове и доносе нам декларацију о људским правима у којој се тврди да су националне мањине у Србији угрожене. Ми то нисмо хтели ни мртви да прихватимо. Која је то национална мањина у Србији угрожена? Ко ме је горе у Србији него самим Србима? Јесу ли то Румуни, Словаци, Украјинци, Русини јесу ли они угрожени у Србији. Дакле, добили су налог од великих сила да протуре кроз овај паралелни парламент једну многу опасну

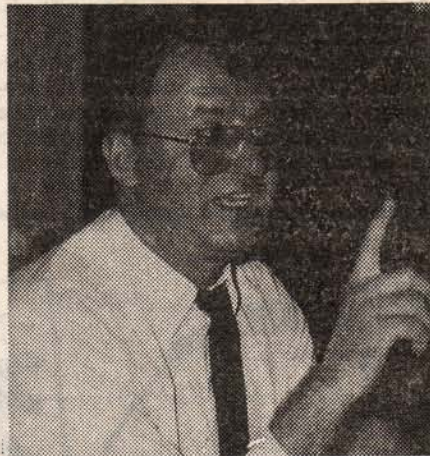
тезу погодну да касније черечење Србије. Да онда они кажу, ове опозиционе странке представљају већину грађана Србије, јер ми заједно имали смо 2.100.000 гласова, а социјалисти 1.500.000, ево већина политичких фактора у Србији сматра да су националне мањине угрожене, то захтева мешање Уједињених нација, КЕБС-а, великих сила, овога, онога. И дође Србија под старатељство. То је била замисао. Тај Драшковић и Ђинђић скоро сваког дана у Америчку и Немачку амбасаду иду по своје мишљење. Ево, обилазе сада и Коштуницу немачки и амерички амбасадори, виси му непрекидно. Коштуницу сада и Милошевић форсира на државној телевизији. Очигледно је дакле то ново мешање карата, и очигледно је ко је на којој позицији. И ко служи којој страни сили. Наша љубав је окренута према Русији, али не према руском режиму него према руским патриотима, према руским националистима за које тек очекујемо да ће доћи на власт. А да служимо овим великим силама које су изразито против српског народа, које све чине што је у њиховој моћи да распарчају Србију, да је сведу на што мању територију. То нама не пада на памет. Српски радикали неће никада прихватити да буду гробари Србије. Драга нам је власт, али нам није толико драга да бисмо хтели отаџбину и српство за љубав власти да бащимо под ноге. И зато са овим издајницима немамо шта да тражимо.

Када ћемо ми српски радикали победити Слободана Милошевића и социјалисте? Онда када ви одлучите. Када вас, српски народ, убедимо да смо ми српски радикали неупоредиво бољи, паметнији, поштенији, способнији, часнији од социјалиста. На нама је да вас убеђујемо, а на вама да одлучите. Како год ви одлучите Српска радикална странка ће поштовати вољу свога народа. Ако одлучите да даље владају социјалисти, владаће социјалисти. Ако сматрате да је крајње време да се мења власт у Србији знајте, Српска радикална странка је потпуно спремна и способна да се стави у службу свога народа и државе.

Често покушавају оклеветати српске радикале, лансирати лажи, измишљотине. То никада није наишло на плодно тло. Кажу, радикали су брутални, они ће се светити. То није тачно, ми смо странка слоге и помирења. Ми немамо намеру ни коме да се светимо. Када ми дођемо на власт нека се само крупни криминалци чувају. Они криминалци из врхова власти. Кажу, укидаћемо борачке пензије. Нећемо. Ми стечена права никоме нећемо дирати. Али ћемо успоставити права и ономе коме 50 година нису признавана. Ми ћемо оставити све партизанске пензије, али ћемо и свим четницима дати пензије. Је ли то најпоштенији начин? Шта ми тиме постижемо, ми стабилизујемо Србију. Не рушимо Србију. Не изазивамо дакле један слој да нас мрзи, што би нас неко мрзео. И такво је време било, људи су се опреде-

љивали овако онако, ево видели смо сада до какве смо трагедије дошли. Да се ишчупамо из те трагедије.

Оно што ми можемо гарантовати нису најмање плате и пензије по 1.000 марака, то су глупости. То вам лажови обећавају. Али ми вам можемо гарантовати правичну исплату пензија. Уједначавање пензија у одређеним категоријама. Рецимо од 20-40 година радног стажа. Ми вам можемо гарантовати када Српска радикална странка дође на власт да ни један државни функционер ни председник, ни посланик, ни министар, ни чиновник неће добити плату за тај месец док се не исплате све пензије пензионерима, сви дечји

Ниједна финансијска афера не може се приписати Српској радикалној странци

додаци, сва социјална помоћ. Дакле, то је принцип којим ћемо се руководити. А колики ће то бити износ, то ће бити онај износ са којим држава буде располагала. Износ који ће бити довољан за нормалан живот. Ми ћемо вам криминалце скинути са грбаче, то је оно што вам можемо гарантовати. И када срушимо социјалисте са власти требаће нам бар 4-5 година да нормализујемо прилике у Србији. Преко ноћи ништа не може да се реши. Рачунајте на то. Али ипак, пожуримо да их срушимо јер времена за чекање више нема.

Ми вам не нудимо мед и млеко када дођемо на власт. Ми вам нудимо реке зноја, много напора, али и систем у коме ћете моћи поштено да живите од свога рада. Умерену пореску политику, са ниским пореским стопама, највише рецимо 20%. Да се подстакне бујање приватног сектора. Да се оживи производња па ће у маси држава да има много више новца него овако када непрекидно притиска фирме, душу им ваде, па се све више фирми укида, затвара, немогуће им је да послују и тд. То је дакле суштина једне паметне економске политике.

Неки нас оптужују, кажу, ви сте радикали изгласали таксу за телевизију да се плаћа уз струјомере. Гледајте, то је било паметно решење, та такса за телевизију увек је постојала. Од када је мој покојни отац 1966. године купио први телевизор у мојој кући се сваког

месеца плаћала та такса звало се то телевизијска претплата. Значи увек је то постојало. Народна скупштина Србије је 1993. године донела један добар закон да се та такса за телевизију плаћа уз рачун за струју да би се уштедело, да не би ишли инкасанти од врата до врата, па некада и три пута треба да дођу док нађу тога од кога треба да наплате. Закон је дакле добар. И 1993. године то је био мали износ можда данашњи динар, можда и мање од тога. Е, али 1994., 1995. и 1996. године социјалисти су непрекидно до неба дизали цену струје, цену таксе и на телевизију и на руднике и на железницу. То је Влада Србије одлучивала а не Скупштина. У Влади седе социјалисти, Нова демократија и ЈУЛ. Није проблем у начину наплате таксе. Проблем је у висини износа. Да је данас тај износ 2-3 динара нико не би поставио питање, али тај износ је већ стигао до 20 динара, па када се још дода ово за руднике и за железницу, неких је 50 динара. Дакле, проблем је у превеликом износу и то је оно што треба да решавамо. А за тај превелики износ само је одговорна власт и нико други.

Даље, оптужују да су српски радикали криви што је Милошевић остао на власти. Не, ми смо поносни на своју улогу из 1992. године. Али крив је Милошевић што је погазио обећање што је дао народу. Србија је стајала иза њега због његових изјава да се Србија сагњати неће, да ће дакле, водити исправну националну политику, да ће бранити Српске земље, да ће штитити Српске националне интересе итд. Све те оптужбе су празне и бесмислене. Нас српске радикале могу да мрзе баш зато што нам ништа озбиљно не могу замерити.

Када бих мислио да више никада нећемо повратити целу Републику Српску крајину, целу Републику Српску до граница Карлобаг - Огулин - Карловац - Вировитица, Босанску Крајину, Српско Сарајево, Горажде, када бих мислио да више никада у својим рукама нећемо имати српски Дубровник у српску Македонију, ја бих овог тренутка престао да се бавим политиком.

Мене у политици одржава само искрена вера да ћемо ми то једног дана повратити. Ми то нисмо изгубили на бојном пољу. На бојном пољу Срби су победили. Ми смо ово изгубили издајом за преговарачким столом. Ако смо изгубили за преговарачким столом, онда за преговарачким столом можемо повратити.

Међутим претходно је потребно да се испуне три услова. Прво, да што пре срушимо са власти издајнички режим Слободана Милошевића и Социјалистичке партије и да успоставимо радикалску власт у Београду. Друго, да што пре оснажимо српску економију, јер без снажне економије нема јаке војске и полиције и да интегришемо преостале Српске земље, Србију, Црну Гору, Републику Српску. И треће, морамо имати мало историјског стрпљења, причекати док се Русија придигне, по-

дигне са колена, да се усправи као моћна велика сила.

Русија вечито не може остати на коленима. Кад год је Русија била слаба Србија је пропала. Када је Наполеон 1813. године кренуо на Русију угушен је Први српски устанак. Када је Русија поражена у Кримском рату, почетком 50-тих година прошлог века, Турска је поново притисла Србију. Кад год је Русија била јака и моћна Србија је цветала, ослобађала нове територије. Русија је 70 година била у комунистичком ропству. У још крвавијем ропству него што је био српски народ. И треба јој времена да из тога изађе. Али, не заборавите, Французи су имали стрпљења да чекају 47 година да поврате Алзас и Лорен који им је отео Бизмарк у Француско-пруском рату 1870. године. Ми нећемо толико чекати, точак историје се све више убрзава и неће протећи много

Видите, што се тиче тих великих сила ови њихови полтрони у Београду показали су неспособност, и Драшковић, и Ђинђић и Коштуница. Инструментализовали су Милошевића, али га нико не цени нити поштује. Он је за Запад крвави балкански касапин, главни кривац за рат, комуниста, комунистички бандит итд. Дакле, једна једина снага која би изазвала респект у свету је Српска радикална странка. Имамо конзистентан и кохерентан програм, једина смо странка која има целовит национални, политички, економски и културни, и социјални програм. Нема то ни једна друга странка, погледајте програм СПС-а, списак лепих жеља и обећања. Погледајте програм СПО-а, списак лепих жеља. Погледајте програм ове две деморкатске странке – ништа. Не знају како ће то да остваре што обећавају народу. Је-

ти да Американци овде гину. Они инсистирају само на ономе што притисцима и уценама могу постићи. Они притисцима и уценама иду против оних људи код којих то пали. Када знају да код нас то не пали, (могу да нас притишћу, да уцењују до миле воље, да прете), онда иду да се разумно споразумеју.

Нема нас три године на државној телевизији, нема нас на радију, нема нас у штампи. Под апсолутном смо медијском блокадом. Видите, ове друге опозиционе странке помало пуштају, нарочито када се посађају, имају аргумената против сваке од њих. Против нас аргумената немају. Зато смо апсолутно блокирани. Ми смо зато одлучили, и много пре ове предизборне кампање, да кренемо кроз целу Србију од града до града, од села до села, од једне до друге месне заједнице, да разговарамо са народом, да упознамо народ са својим политичким ставо-

времена, усправиће се Русија, усправиће се нова равнотежа снага у свету. Доћи ће до нове поделе интересних сфера у Европи, а тада је могућа и међународна трговина. Рецимо, Руси да кажу: "вама западњацима је много стало до Пољске. Пољска је по споразуму из Јалте припала Русији у интересну сферу. Пољаци су католици, антируски оријентисан народ. Ево вама Пољска а нама Србија и све што Србији припада". Када ми српски радикали кажемо Србија онда мислимо само на ону Србију чије су границе Карлобаг – Огулин – Карловац – Вировитица.

дино ми радикали знамо како ћемо и то смо објаснили. Да је свима јасно, у читавом тексту смо то разјаснили.

Друго, највећа грешка Слободана Милошевића је што он од 1992. године на овамо само попушта. Ми смо га упозоравали, ако се сећате у скупштинама, на телевизији, у штампи. Када су нам завели санкције Савета безбедности Уједињених нација, тада је требало прекинути све преговоре. И рећи, ми смо сада под санкцијама, док нам не укинете санкције немамо о чему да разговарамо. Онда би Американци морали да мењају политику. Јер они неће да ратују на Балкану. Они неће дозволи-

вима, својом политичком концепцијом, својим радикалским програмом у 100 тачака који је и вама подељен, да сведочимо да за Србију постоји оптимална политичка алтернатива.

Постоји једна политичка партија која је у стању да заштити српске националне интересе.

Постоји једна политичка партија која је спремна да српски народ спаси од социјалне беде.

Постоји једна политичка партија која може Србију изабавити из економске кризе.

Та политичка партија зове се Српска радикална странка.

ДРАШКОВИЋЕВО ПИСМО ШЕШЕЉУ

Драги Војо,

Надао сам се, однекуд, да ћеш разумети и прихватити оно што сам Ти, пре неки дан, пријатељски рекао телефоном.

На жалост, као да је исто Теби говорити или глумом шептати.

Данас, на конференцији за штампу, покушао си да будеш духовит и пакостан, а био си само ово друго.

Драго Ти је што је, наводно, Коштуница прихватио Твој предлог да се СРС, ДС, ДСС и СПО "закуну" (чујеш закуну!) да никада неће подржати ниједан законски текст који парламентима понуди СПС, па без обзира шта социјалисти предлажу. Чекаш, рекао си, да се Ђинђић изјасни, а онај трећи (погодите који) већ се изјаснио и одбио да се "закуне".

Најпре, не верујем да је Коштуница прихватио такву једну будалаштину, а неће је, уверен сам, прихватити ни Ђинђић. Неће је, болан, прихватити нико ко је при чистој памети, само што сам ја био први, а изгледа и једини, који ти је рекао оно што мисли.

Ако социјалисти предложе смену председника Србије, добар закон приватизацији или, рецимо, закон о слободној и одговорној штампи, радију и телевизији, СПО ће гласати за такве ствари. СПО ће гласати за све оно што је у складу са нашим страначким програмом, без обзира да ли је предлагач СПС, СРС или ма ко други.

Ти, Војо, нећеш јединствену изборну листу опозиције, него хоћеш јединство у глупости.

Понашаш се као дериште које сваког дана мора да нешто разбије. Ако из Твојих јавних наступа, као и оног што проповеда Твоја странка, просејеш дерњава, увреде, простоту и лажи, дакле оно што би се могло назвати вашаром и мечкарењем, видећеш да у сити неће остати ништа.

Знам ја, мој Војо, да знаш да је ово истина и да мечкариш и вашариш намерно. Људима нудиш циркус и шарене лаже, јер је много оних који то воле, а још више оних који не умеју да размишљају.

Сети се оних Твојих бомбастичних изјава по новинама и на ТВ-Бастиљи, да ћеш годишњи одмор провести брчкајући се у "српском мору поред српског Сплита, српског Дубровника, српског Шибеника..." Истовремено си, поред толиког "српског мора", заговарао да ће Твоја странка копати пловни канал који ће повезати Мораву и Вардар са "српским морем" код Солуна! Разумни људи су се крстили у чуду, али Ти си придобијао лаковерне и бу-

Схвати, Војо, да су лажи, митоманија и глупост довели српски народ до где је данас. Само Истина, ма колико била болна и непријатна и срцу и уву, може да помогне. Истина и велика одговорност за сваку реч, сваки поступак.

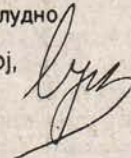
Не надмећи се са Милошевићем у преварама народа.

Одрасти, излечи се од потребе да стално удараш у неки бубањ, да звечи. Стишај се, промени, буди бар мало несрећан због несреће која је свуда око Тебе. Не шири ту несрећу.

Буди политички доброћудан као што си то у приватном животу.

Ово Ти пишем баш пријатељски, са жељом да не буде узалудно

Твој,

П.С.

Не љути се. Прихвати ово као братски савет, јер Ти, заиста, желим све најбоље.

Факсимил Вуковог писма

дале. Био си најбриљантнији шибичар, шампион у varaњу. Тада већи и од Милошевића.

Карловац-Карлобаг-Огулин-Вировитица! Чак су и многи папагаји научили ту Твоју плочу коју си годинама окретао и заведе у несрећу и смрт хиљаде и хиљаде Срба.

Али, што Ти све ово пишем? Због тога, и само због тога, да те замолим да се уозбиљиш, да се покајеш и прочистиш, да више не продајеш лажи, јер су прескупе и фаталне.

Данас, у Скупштини Србије, опозиција није могла да усвоји Резолуцију о кршењу људских права у Србији, јер си Ти све нас остале уценио да нећеш гласати за Резолуцију ако не прихватимо Твој амандман о – уједињењу српских земаља!

Пожурио си да издаш и саопштење за јавност, да се похвалиш како си, ето, само Ти јунак који је за уједињење српских земаља.

Е, па, доста више тог шибичарења! Буди поштен, буди мушко, па кажи Србима да их зовеш у рат против НАТО пакта, да их зовеш у погибију и неслушене јаде! Имаш право на такав позив и крени први. Видећеш да за Тобом неће кренути нико. Али, немаш право да тражиш уједињење, а да кријеш колико оно кошта и да то не би било уједињење већ српска Хиросима. Немаш право да, у исти мах, зовеш у пропаст и обећаваш високе плате, високе пензије, пуну запосленост, напредак и срећу. Ти Србији и Србима нудиш само гроб, али тако да

то они не сазнају. Ти их мамиш у јаму. Пакујеш отров у вашарске псовке и трикове. Книн опустео, векови српски остали без Срба, чемер и пораз свуда, а Ти, свако вече, рекламираш своју "Велику Србију". Уместо да се постидиш, да јукнеш у себи због своје огромне кривнице за националну катастрофу, Ти гуслаш по староме и доводиш из Русије тамошње будалетине да Ти помогну у продаји лажи и јада овом слуђеном нашем народу.

Схвати, Војо, да су лажи, митоманија и глупост довели српски народ до где је данас. Само Истина, ма колико била болна и непријатна и срцу и уву, може да помогне. Истина и велика одговорност за сваку реч, сваки поступак.

Не надмећи се са Милошевићем у преварама народа.

Одрасти, излечи се од потребе да стално удараш у неки бубањ, да звечи. Стишај се, промени, буди бар мало несрећан због несреће која је свуда око Тебе. Не шири ту несрећу.

Буди политички доброћудан као што си то у приватном животу.

Ово Ти пишем баш пријатељски, са жељом да не буде узалудно.

Београд, 1. фебруар 1996.

Твој Вук

П.С. Не љути се. Прихвати ово као братски савет, јер Ти, заиста, желим све најбоље.

ШЕШЕЉЕВ ОДГОВОР ДРАШКОВИЋУ

Драги Вуче,
Знам да Ти је страшно тешко. Нико Те не разуме. Што се више трудиш да пријатељима, сарадницима, познаницима или јавности нешто објасниш, све мање успеваш.

Али, није проблем у људима за које мислиш да су глуви или глупи. Проблем је у Теби. Одавно ни самом себи ниси јасан. У глави ти је конфузија наступила још пре неколико година, кад си почео да глумиш, да се претвараш и маскираш у нешто у

чему српски народ више није могао препознати оног некада омиљеног Вука Драшковића, великог српског националисту и антикомунисту.

Ако Те је неко убеђивао да се доследност у политици не исплати, грдно Те насамарио. Куд ти недостаде онолики политички следбеници, где се развијаше бројне политичке присталице, зашто Те напустише загрижени националисти и готово фанатични антикомунисти? Зашто си толико усамљен па пабирчиш најго-

ри политички шљам, морални отпад и интелектуалне мизерије попут Ненада Чанка, Ивана Ђурића, Драгана Веселинова или Душана Михајловића?

Ваљда Те је већ дубоко разочарала вест да су и Демократска странка и Демократска странка Србије, и Зоран Ђинђић и Војислав Коштуница, прихватили да потпишу споразум о несклапању никакве коалиције, неприхватању било какве сарадње са социјалистима. Да ли ће баш доћи до заклетве или свечаног потписивања споразума и није толико важно. Битна је суштина.

А што баш Теби толико смета заклетва. Ниси ваљда заборавио како си се са Мирком Јовићем и братијом из Нове Пазове 1990. године закључао на Карађорђевој гробу на међусобну политичку верност и оданост.

Ти нећеш такав споразум. Ти би хтео да Ти се остави отворена могућност да и убудуће тргујеш са Слободаном Милошевићем и Социјалистичком партијом. Немој ме погрешно разумети. Немам ја ништа против Твоје трговине, али нећу Ти дозволити да то радиш у име или на рачун Српске радикалне странке. Да ми освајамо гласове бирача а да их ти материјализујеш на Милошевићевом дивану.

Остављам Ти да сам својим сарадницима, страначким следбеницима симпатизерима и гласачима објасниш како то одбијаш споразум о несарадњи са социјалистима зато што очекујеш да се у перспективи може десити да социјалисти "предложе смену председника Србије, добар закон о приватизацији или, рецимо, закон о слободној и одговорној штампи, радију и телевизији"!

Кад се таквим чудима надах, не би ме изненадило и да очекујеш и да повампирили Хитлер скочи у крематоријум у очајничкој жељи да спасе неку од својих жртава или да повампирили Стаљин рони сузе над лешевима из својих гулага.

Причај још мало бајке. Много Те је лепо слушати. И немој се секирати. Да, не дај Боже, сутра полудиш не би Ти се уопште познало.

Не прихваташ, Вучино, обавезу о искључењу било каквог шуровања са социјалистима, а тражиш јединствену листу опозиције, па сутра да Удба до миле воље са те листе врбује посланике за које се не зна поуздано ни из које су странке ни коме су одговорни за свој рад. Није Ти довољно иску-

БИБЛИОТЕКА „ГЛАС ЦРКВЕ“

ПОСЕБНА ИЗДАЊА
књига XIII

ВУК ДРАШКОВИЋ КОЕКУДЕ СРБИЈО

друго издање

*Свој куму
Војиславу Н. Шешелу,
са његовом да међе Српства
буду и повисављене. Мило
где он, бајкара, захтева,
од срца,*

Шабан
1989.

Бис, 5.17.11, 88,

ство Депоса и одметање целе посланичке групе у Савезној скупштини. И још би наређао представнике маргиналних и безначајних странака на кандидатској листи за чије лидере ни рођена мајка не би гласала јер их најбоље познаје.

Српским радикалима нико жив не може приговорити да су било када изневерили неки договор или споразум. А искуства из сарадње са другим опозиционим партијама веома су нам лоша. Не мислиш ваљда да смо заборавили ону немилосрдну трку између Тебе и Ђинђића ко ће пре у загрљај са Слободаном Милошевићем и како си успео Ђинђићу већ склопљени посао покварити гурајући Нову демократију по много нижој цени у коалицију са социјалистима.

Политичка трговина за Тебе пре свега представља начин и извлачење материјалне користи, а што се, примера ради, због тога опозициона власт компромитовала у београдским општинама Стари Град и Савски Венац баш Те брига. Плацеви, куће на Дедињу, пословни простор, станови! Зар је то смисао нашег бављења политиком? Ако код Тебе јесте, не тражи да Те у томе следим.

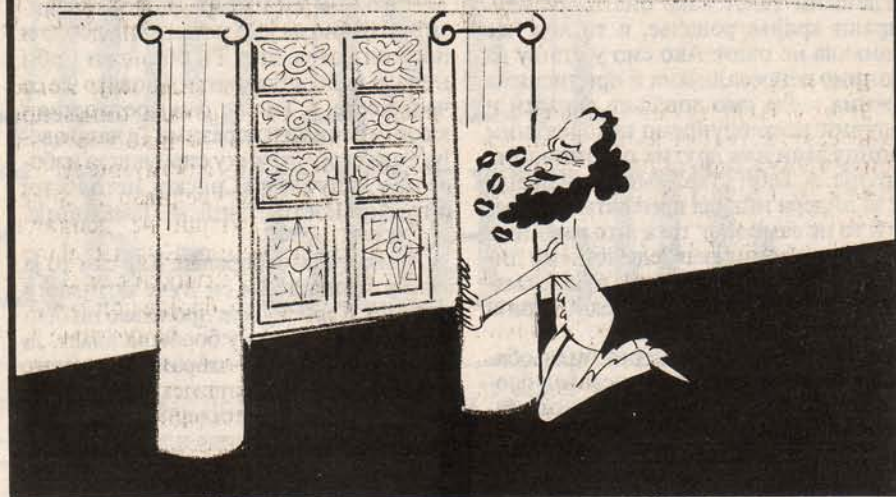
Нимало се не секирај! Народу је одавно јасно ко се од нас двојице понаша као дериште које сваког дана мора нешто да разбије. Уосталом, Ти си већ двапут разбијао Београд, а онда си цмиздрио и кукумавчио, писао из Централног затвора покајничка писма Слободану Милошевићу и Мири Марковић, молио за милост. Обешавао си им: "Нећу више никад!" Баш као право дериште.

Дерњава, увреде, простота и лажи су ваљда одлика Твојих јавних наступа. Сети се само како је било 1990. године када си већином гласова легално и легитимно смењен с функције председника Српског покрета обнове, па си после поноћи кроз режимске медије протурао лажно саопштење и после неколико дана у ресторану "Ролекс" формирао нову странку којој си такође дао назив "Српски покрет обнове". Колико смо ми изворни "спеовци" били великодушни што смо одустали од борбе за тај назив странке, која би нас сигурно месецима политички и правно исцрпљивала. Дали смо Ти играчку за којом си кмечео иако није била Твоја. Нема везе. Ми смо створили нову, да се с Тобом не бисмо улудо спорили. На страну то што си ме у својим новинама "Српска реч" називао Хрватом, хомосексуалцем, лудаком и шта Ти је све још падало на памет.

Ко заиста мечкари и вашари, људима нуди циркус и шарене лаже, најбоље би могли да народу разјасне они разочарани чланови Депоса, за које си колико до јуче тврдио да су "со соли српске интелигенције". Они су Те најбоље упознали, а сада косу чупају у немоћном бесу на саме себе

РОДОЉУБАЦ

ХАШКИ СУД

што су Ти у тренутку слабости и неопрезности поверовали и уз Тебе се катастрофално компромитовали. Сви одреда тврде да су прекасно схватили да си најобичнији шибицар и преварант.

И немој да ми даље подмећеш. Никада у свом животу нисам изјавио да је Солун српски, ни да је поред Солуна "српско море". То што по сваку цену покушаваш завадити српске патриоте са Грцима одвлачи Те у табор Мире Марковић која је летос лично организовала каменовање грчке амбасе уз вијорење застава са црвеним петокракама. Да си Ти био присутан, можда би и козарачко коло повео, као оне славне 1968. године.

Оно што ме уопште одржава у политици, што ме чини чврстим, одлучним, непоткупљивим и пожртвованим је искрена вера да ће ипак једног дана и Дубровник и Шибеник и Сплит бити у српским рукама. Убеђен сам да ће српске границе у коначном исходу бити на линији Карлобаг – Огулин – Карловац и Вировитица кад ускоро Божја воља и небеска правда сломе бескрупулозну силу која је недавно немилосрдно бомбардовала српска села и градове, школе и болнице, а Ти јој у Србији предано служиш.

А колико до јуче и Ти си тврдио да српске границе морају обухватити српске цркве и манастире, села и гробља, јаме и кланице. Када си ми 5. јула 1989. године с поштом поклатио своју књигу "Коскуде Србија" написао си: "Свом куму Војиславу Н. Шешељу, са жељом да међе Српства буду и постављене тамо где он, војвода, захтева, од срца, Вук".

Моја је лична несрећа што сам до сада, заправо, упознао три сасвим различита Вука Драшковића. Први је био режимско новинарско пискара-

ло, други популарни писац и истакнути српски националиста, а трећи абонент неких западњачких амбасада у Београду, у којима редовно до ручкује и на реверс требају "своје" дневно политичко мишљење.

Тужно је када један, без сумње, велики књижевни таленат пречесто мења своје животне погледе и на буњиште баца оно што је у претходној фази интелектуалног развоја написао. Зашто се, Вуче, не усуђујеш да објавиш сабрана дела, да народ има преглед шта си све у појединим периодима писао и за шта си се залагао?

Ја књижевног талента немам никаквог. Целог живота сам писао само есеје и памфлете, али не постоји ни један једини текст из мог пера којег бих се данас стидео и који не би смео поново штампати.

И увек сам говорио оно што сам мислио, увек сам радио управо онако како сам говорио. Да ли Ти, Вуче, за себе можеш тако нешто рећи? Ко би онда од нас двојице морао да се каје и прочисти, да се мане прескупих и фаталних лажи?

Што се тиче Резолуције о кршењу људских права у Србији, она је била потпуно усаглашена и шеф Посланичке групе Српске радикалне странке је њен садржај прихватио два дана пред заказану седницу Паралелног парламента. а онда се сутрадан, с неба па у ребра, појавио нови текст у коме се тврдило да се у Србији систематски крше људска права припадника националних мањина. Е то нисмо могли прихватити. Ти сада јавно тврдиш да се у Србији угрожавају права Мађара, Словака, Румуна итд. а ја Ти ево нудим да нађеш само једног јединог Мађара, Словака или Румуна који је у последњих пет година несумњиво прогањан у Србији због своје националне припадности, па сам

спреман да га на својим леђима носим од Славије до Калемегдана и тако му пружим бар минималну сатисфакцију због прогањања коме је "изложен".

И оно што је било крајње некоректно, а што је Твој стандардни манир, новинарима сте дали да објаве још неусаглашени текст како бисте прејудирали крајње решење, а то код нас радикала не пали. Ако смо у стању да одолимо репресалијама и притисцима режима, онда смо довољно снажни и одлучни да се одупремо некоректним манипулацијама других опозиционих партија. А Теби стављамо до знања да Те за лидера никада прихватити нећемо и то не само због тога што мислимо да опозицији никакав јединствени лидер није потребан, него и зато што сматрамо да лидерској улози једноставно ниси дорастао.

Да би јавност прецизно била обавештена о чему се ради, у следећем броју "Велике Србије" објавићемо и усаглашене верзије Резолуције и Декларације Паралелног парламента и њихове нове варијанте које су српским радикалима неприхватљиве, па нека народ пресуди ко је у праву. Нека и чланство Српске радикалне странке и чланство Српског покрета обнове зна на чему је и каква му је политика партијског руководства.

Како то смешно звучи, драги Вуче, кад ме Ти позиваш да будем мушко, Ти који си се од страха на лицу места упишао кад су Те први пут хапсили 1991. године, Ти који си покајнички цицкао и обећавао да се више никада нећеш бавити политиком само да Те онај "врло духовити и шармантни човек" Слободан Милошевић пусти из тамнице.

Па ваљда се мушкост доказује обилажењем првих борбених линија фронта, хладнокрвним реаговањем на бомбашки атентат у Подгорици, снајперске хице и експлозије граната у непосредној близини, рикшетирању метак у леђима на Илици, маљутку која ми је за пола метра промашила возило на Пољинама код Сарајева, стоичким подношењем полицијске тортуре, као и одважним и пркосним држањем у бројним робијашницама кроз које сам прошао. Колико је лепо осећање да никада у животу ништа нисам урадио због чега би ме се синови могли стидети!

Зашто се одричеш Српске гарде коју си уз онако громогласну и заглушујућу пропаганду формирао 1991. године? Зашто презиреш успемену на оне дивне јунаке који су изгинули у Госпићу, зашто пљујеш на рањенике од којих су неки остали доживотни инвалиди? А када си мислио да Ти то доноси политичку корист, организовао си њихове параде по Србији, проглашавао команданте, чак и комитске одреде формирао!

Знаш врло добро да НАТО-пакт никада своје трупе не би послао у Босну да Слободан Милошевић претходно није

капитулирао и прихватио све услове и уцене у Дејтону. А Ти си му у томе својски помагао. Сад би хтео да босанске Србе поново подведеш под власт фундаменталистичких ага и бегова, да их сунетиш, да им наметнеш беговско право прве брачне ноћи. Наравно, још 1991. године си на сарајевској телевизији изјавио да је Изетбеговић добар и поштен човек, што Ти босански Срби никада неће заборавити. И овако Те често сете, а Ти сад сам претпостави каквим речима и изразима Те чашћавају. Сада своју странку спремаш за изборе не у Републици Српској, него на територији Изетбеговићеве Цамахирије. Машалах!

И много си забораван. Кад сам то ја звао у пропаст. Ти си Вуче позивао у пропаст и српску крв проливао по београдским улицама у борби за власт. Ја сам позивао на одбрану Српства, српског народа и српских територија, на јединство и солидарност. Никада нисам обећавао високе плате и пензије. То си Ти радио. Сети се оних пропагандних спотова из 1992. године када си, као "човек од речи", обећавао плате и пензије од најмање хиљаду марака. Твоја странка, под твојим промишљеним руководством, то није у стању ни за хиљаду година да постигне.

Колико си само јавно прижељкивао хрватску заставу у Книну, проповедао идеологију НАТО-пакта, позивао стране силе да окупирају српску земљу. Отворено се нудиш за српског квислинга и призиваш окупацију Србије. Генерала Милана Недића су готово годину дана убеђивали да се прихвати те срамне улоге како би се у страшној ситуацији спасило од Српства оно што се спасити може. А Ти напросто желиш окупаторску власт јер си свестан да на довољно српских гласова не можеш у редовним условима рачунати, те да Те само инострани окупаторски бајонети могу устоличити као гувернера понижене, ојажене и разорене Србије, осакаћене и премрежене правом пауковом мрежом аутономија и специјалних статуса.

Кад си пре Русију замрзео, а у Београду је општепознато да си је све донедавно бескрајно волео. Истинске руске патриоте и српске пријатеље, који се из петних жила труде да нам помогну, називаш будалетинама, а хвалиш најгоре издајнике попут Андреја Козирјева или Сергеја Гризунова, који су нам највеће зло наносили и нашим непријатељима свесрдно помагали. А пре неколико година толико си био заљубљен у Русију да си, кад смо неком приликом у Твом стану случајно гледали пренос међународне фудбалске утакмице између "Борусије" и ваљда, мадридског "Реала", толико ватрено навијао за "Борусију", иако је реч о немачком тиму, јер Те толико по називу асоцирао на Русију, да смо ти се сви добродушно смејали.

А Београд си опоганио доводећи Левија и Гликсмана да на Твом видовданском саборовању у лице српског народа избуљују најгоре увреде и псовке које се никад раније нису ни чуле на нашим улицама.

Дође ми да јаукнем у себи због Твоје трагичне судбине. Богу се молим непрекидно да се вратиш на патриотске националне позиције, да опет будеш онај стари Вук Драшковић, кадвог сам Те упознао на Бадњи дан 1982. године и толико заволео да сам био пресрећан кад смо се окумили, кад сам малтене у туче улазио ако би Те неко увредио или јавно потцењивао у Удружењу књижевника.

Највише од свега желим да се заједно боримо и изборимо да се опет српски барјак вијори на Книнској тврђави, да повратимо српски Дубровник, обновимо гроб Алексе Шантића у српском Мостару, летујемо у српском Каринском заливу, планинаримо по Западној Славонији, да српске земље објединимо. Да створимо Велику Србију о којој смо онако смело маштали кад је то било опасно и кад су нам се сви због такве смелости дивили.

Окани се ћорави посла и захтева да се оно што је најбоље у српском народу друге половине двадесетог века српска мајка родила и дојила, српска колевка одњихала и српске гусле васпитавале, изручи пред антисрпски Хашки трибунал. Како Ти није јасно, јадан не био, да ће се песме испевати о оним Србима који се мушки у Хагу понесу, а да ће само презир и проклетство пратити оне који их евентуално са српске стране тамо испоруче?

Ако ниси у стању да се вратиш на патриотске позиције, мани се политике. Кажи јавно да једноставно ниси од те работе. Пиши књиге. У томе си увек био успешан.

И знај! На Тебе се никад не могу наљутити. Само сам много тужан и жалостан што Ти изгледа не могу помоћи да се присабереш, усправиш и Српству одужиш исправнијим ставовима и патриотским подвизима, па нек свет прича шта хоће. Не заборави о чему наша народна традиција сведочи: "Латини су старе варалице, превариће Те и одсећи главу".

Мрки Вуче, подигни бркове! Усправи се и роду своме покажи да код Тебе није понестало ни поноса ни достојанства, да си спреман стићи и утећи, и на страшном месту опстајати, те што је најважније, да се ипак нећеш дефинитивно потурчити.

Будеш ли служио Отаџбини и Српству, Твој кум и пријатељ Те никада неће оставити на цедилу.

Воја Шешел

У Београду,
11. фебруара 1996.

РАДИО ДУЕЛ ШЕШЕЉ - ЂИНЋИЋ

Шта су један другоме и један о другоме рекли др Шешељ и др Ђинђић

Деведесет и шеста је прва од две изборне године које су пред нама и, иако је до избора на локалном и савезном нивоу остало још готово пуних осам месеци, странке се увелико припремају за њих. Са више или мање нервозе у својим јавним наступима, који су, чини се, више него икад упућени оном што се обично назива "неопредељени део бирачког тела", страначки прваци се труде да странку на чијем су челу, али и себе, прикажу у што бољем светлу.

Готово сви се слажу да никад као сад није било већег притиска на медије који нису под директном контролом власти, и никад, као сад, није било извесније да ће се актуелна власт користити свим средствима како би избегла евентуалну могућност губитка гласова оних које је намерила да поведе у 21. век.

Предизборне активности социјалиста, своде се на чишћење сопствених редова од тзв. "тврде - националистичке струје" и довођење нових кадрова, који су (наизглед) без "репа" који би вукли за собом, и на тај начин

компромитовали новодизајнирани наступ "миротворца" Слобе пред светом. А, и расподела монопола у свим важнијим областима се, уз повремене мање или веће потресе због сукоба интереса, приводи крају.

За то време се у неким опозиционим странкама, по систему "ко о чему...", поново потезе питање уједињења.

Идеју је, из разумљивих разлога - величина странке и утицај у бирачком телу, здушно прихватио Грађански савез Србије, али се ове године на њу упецао и председник Демократске странке Зоран Ђинђић, очигледно више него одлучан да, у спровођењу идеје у дело, истраје.

Разлоге "за" и "против" јединствене опозиционе листе на предстојећим изборима су у петак, 29. марта, у студију РАДИО ИНДЕКС-а у емисији "In medias press" изнели председник Српске радикалне странке др Војислав Шешељ и председник Демократске странке др Зоран Ђинђић. Водитељ је била новинар Ксенија Јанковић, а разговор је текао овако:

Искушења изборне године

Водитељ: Ова година је почела онако како је почела, свако има неки свој коментар али се сви слажу у једном, а то је, да је ово изборна година. Хоћемо ли на изборе заједно, или ћемо на изборе свако за себе?

Др Ђинђић: Да, мислим да ту треба најпре да дефинишемо политичку ситуацију у којој се данас налазимо у Србији и Југославији, а онда, полазећи од те дефиниције, да нећемо неки рецепт да се та ситуација побољша. Ми у Демократској странци дефинишемо ситуацију овако: власт СПС-а је болест. То није нека политика, то није нека странка, то је једна тешка болест за Србију и за Југославију. Да би се та болест излечила, треба нам специјални лек. У нормалним условима, када је на власти једна странка која има једну политику која може да буде погрешна или мање погрешна, онда је нормално да странке излазе са својим програмима пред бираче, да се бирачи изјашњавају о тим програмима, и да онда сваки програм добије неки одређени проценат при-

сталица, што се изрази онда у броју гласова, у броју мандата, и онда се блиске странке на односу блиских програма скупљају у некакву коалицију да би у том мандату за који се избори обављају, значи од четири године, били на власти, спроводили вољу већине. Међутим, ми у Србији, већ дуже времена имамо ситуацију да једна мањина влада, да уопште није могуће обавестити јавност о програмима странака, да странке јавност уопште не могу да обавесте о томе каква власт Србијом влада. Значи, да неко нормално политичко такмичење на основу програма није ни могуће, јер је ситуација тотално блокирана. Да бисмо нашли решење за деблокаду те ситуације, предлажемо удруживање странака које су све заједно и дискриминисане тим системом власти у Србији. Мислимо да је, одговор на прво питање, да би опозиција требало на изборе да изађе што више уједињена.

Др Шешељ: Српска радикална странка се интензивно спрема за наредне изборе и савезне и локалне. Изаћи ћемо на изборе на свим нивоима на којима се они буду одржавали. И те припреме теку у свим нашим општинским и окружним одборима на нивоу Централне отаџбинске управе. У току је израда предизборних програма за све општине у Србији и Црној Гори, а ми, паралелно с тим, спремамо и четврти Отаџбински конгрес Српске радикалне странке, који ће се негде половином маја одржати у

Београду. Спремамо и нови текст Програма и Статута Странке.

Социјалисте у аут

Што се тиче дилеме, како изаћи на изборе одговор је следећи:

Прво, ми смо странку формирали да бисмо спровели свој страначки програм, да бисмо освојили власт. И ми сматрамо да морамо да будемо доследни том свом страначком програму. Против смо тога да се било коме пада у загрљај, или да нам било ко пада у загрљај, а да се претходно до краја јасно не разграниче услови тог загрљаја. Били смо спремни на сарадњу са другим опозиционим странкама, чак смо сачинили и списак од десет принципа те сарадње, исти објавили, и предочили другим странкама. Прве две тачке тог списка садржале су наше обавезивање да никада ни под којим условима нећемо прихватити да уђемо у коалицију са социјалистима и да никада у Скупштини нећемо ни један законски или други пројекат социјалиста подржати. То је изазвало праву бујицу мржње од стране Српског покрета обнове и Вука Драшковића лично. Због тога је и почела наша недавна, позната полемика.

Очигледно је да неки, који сада улазе у те загрљаје, немају баш намеру да се држе онога што договоре, многи још рачунају на неку трговину са социјалистима. Ми смо сити те трговине других странака и не бисмо желели да неко нашим гласовима и

нашом снагом расположе као монетом за поткусуривање у тој трговини.

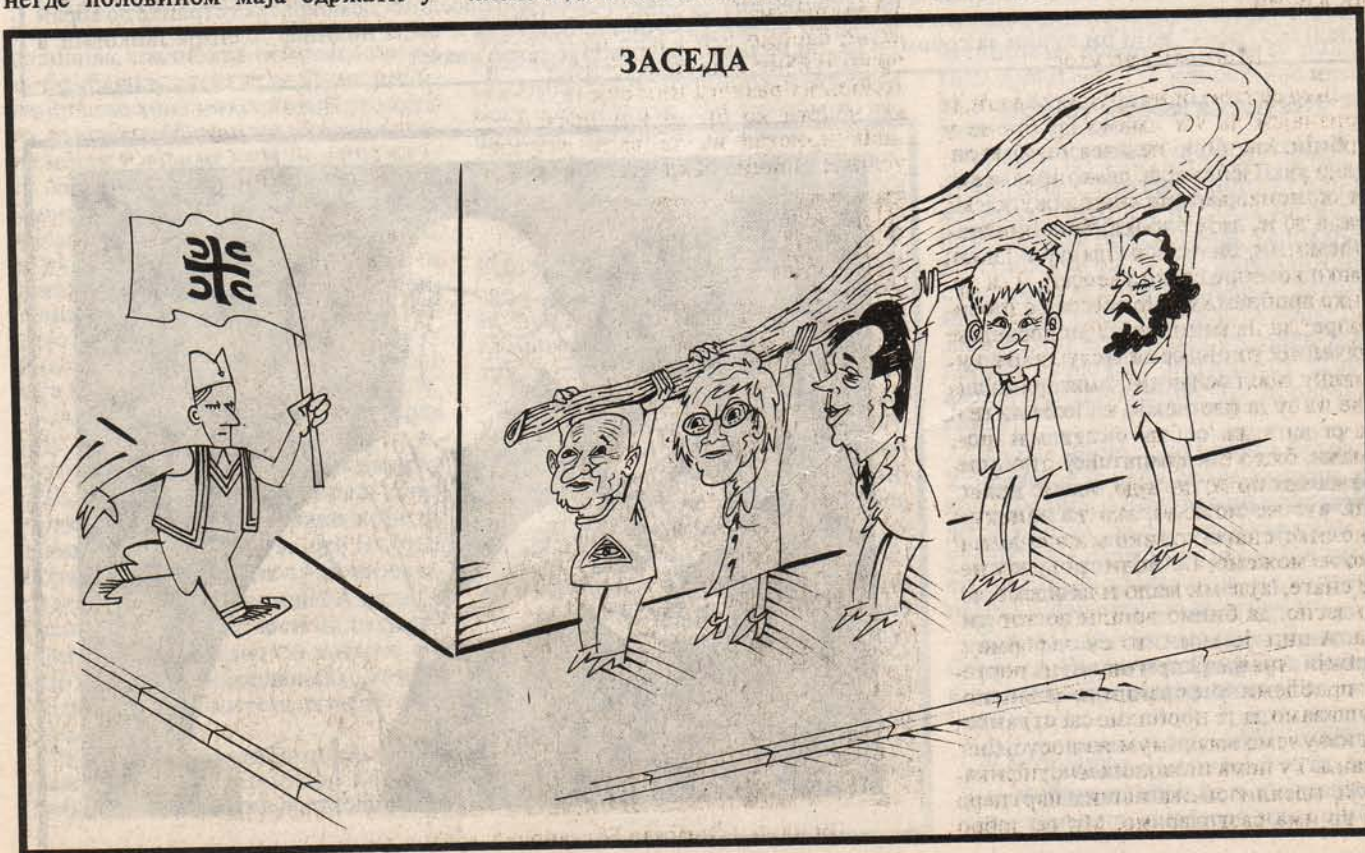
Српска радикална странка инсистира на до краја јасним односима међу опозиционим странкама. Дакле, да се претходно утврде циљеви, да се претходно утврде принципи и начела, и да се сви тога држе до краја итд.

И оно што мене у овом случају интересује, а што би можда господин Ђинђић могао да ми одговори, је: како је тако олако ушао у коалицију са странком која је још у коалицији са Социјалистичком партијом Србије? Колико ја знам, та странка вас је истисла из власти у општини Стари град и Савски венац, и тамо са социјалистима склопила коалицију. Са једне стране, где им то интерес налаже, ако је у питању додела плацева, локала и било каквих других привилегија које доноси локална власт, тамо су у коалицији са социјалистима. Тамо где им је интерес да своју странку, која је сада кренула низлазном путањом, мало оснаже, улазе са вама у коалицију, не би ли имали више посланичких мандата. Где су онда ту принципи?

Предизборни загрљаји

Водитељ: Господине Ђинђићу ваш саговорник је споменуо олако грљење политичких странака. Нисте ли и ви, пре извесног времена, били у ситуацији да сте се за мало угушили у једном од тих загрљаја?

Др Ђинђић: Нисмо, ми смо имали јасне циљеве. Наш циљ је био да се десе реформе у Србији. Ми врло јасно

имамо визију како те реформе треба да изгледају. Реформе државе, реформе привреде, реформе политичког система и онај ко је спреман са нама да те реформе спроведе, он је наш коалициони партнер. Ми смо, наравно, преговарали у једној фази са Социјалистичком партијом Србије, до тренутка док нисмо установили да они немају озбиљне намере да спроведу реформе. Они имају озбиљне намере да држе власт по сваку цену, и свако ко у томе може да им помогне добро им је дошао. Они су спремни то нешто да плате, али не да плате реформама, и да онда кажу добро, 'ајде, можда не све те реформе које ви тражите, пошто ви нисте толико јаки да можете да нас присилите, даћемо вам пола тих реформи које хоћете, а 'ајде да уђемо у коалицију. Не, него они неће ни једну реформу. Они кажу, ми ћемо вам дати министарство, ми ћемо вам дати послове, ми ћемо вам дати дозволе, али онда то су крушке и јабуке, то не може да се сабира. Значи, ми смо са јасним циљем ушли у те разговоре, после три-четири дана смо установили да су нам циљеви потпуно различити, и онда смо врло јасно рекли да не улазимо у ту владу. Они су онда покушали да врше неке притиске и да нас ипак присиле да покленемо, али то је бесмислено, наравно, то што ће узети једног или два посланика, или три или тридесет, или колико год хоће, то није политика странке. Они не могу политику странке да притиском придобију за себе. А то што једног појединца могу, то је само доказ у каквим политичким ненормалним околностима ми живимо.

Магарац као узор

Што се тиче ових других ствари, ја признајем да ми имамо проблеме у Србији. Значи, ја не идеализујем ситуацију. Имамо проблеме, не можемо да се понашамо принципијелно. На жалост, не може нико да се понаша принципијелно ко жели да у једној овако компликованој земљи, и са толико проблема у међусобним односима постигне неки циљ. Ја у последње време често цитирам неку стару циганску пословицу да и магарац када иде на брдо иде цик-цак. Дозволите и нама да имамо бар памет магараца. Значи, било би принципијелно: идемо на врх брда, па 'ајде, идемо право, али ако не можемо, ако то изискује онолико снаге колико ми немамо и ако не можемо, ако води трошењу неке снаге, 'ајде ми мало и да идемо лево-десно, да бисмо дошли до тог циља. А циљ је јасан, то су реформе у Србији. Значи, ја признајем да постоје проблеми у опозицији, и ми покушавамо да те проблеме сагледамо и да извучемо максимум из постојећег стања. Ту нема никаквих мистификација, идеализовања наших партнера са којима разговарамо. Ми се добро

познајемо, пет година се знамо, значи, све ми то знамо, али покушавамо да максимум извучемо из једне ситуације која није сјајна.

Коалиционе заврзламе

Нема никакве шансе да се са Демократском странком направи коалиција која неће бити антигесесовска коалиција. Значи, ако неко преговара са нама, и нада се да ће имати отворен мандат да после пређе на неку другу страну, то је грешка. Значи, то што је господин Шешељ рекао, услов за коалицију! Са Демократском странком јесте да после избора не може да се гласа за владу СПС-а и не може да се гласа за законе које предложи СПС, то је апсолутни услов који ће бити ако направимо коалицију са Српским покретом обнове и са неким другим странкама који ће бити забележен као услов који су сви прихватили. А ако неко после изневери тај услов, он би га изневерио и да потпише тих десетак тачака Српске радикалне странке, значи, важно је да не смемо да оставимо никакве дилеме у погледу тога, да ова опозициона коалиција коју ми сада правимо, је коалиција за промену власти, а ни у ком случају то није двовалентна коалиција, која може да буде и у опозицији и у власти, па сада, видећемо како ћемо. Не, ми правимо једну коалицију са јасним мандатом – да се сруши СПС. И сви који буду пришли тој коалицији мораће то да прихвате, или нећемо направити договор. Али, морамо то да радимо пажљиво, та тема ће једног тренутка, наравно, морати да буде формулисана, али постепено. Значи, да не бацимо цео пакет на почетку првокативно, и да онда, из неких психолошких разлога или сујете, отерамо некога ко би можда постепено ипак пристао на те врло разумне услове. Значи, закључак овог мог

првог дела је – ми имамо велике проблеме у опозицији да дефинишемо једну заједничку рационалну политику, народ види да ми имамо те проблеме, народ нема стрпљења да сада наше изговоре слуша зашто не можемо једни са другима, и ми, као Демократска странка смо на себе преузели ту тешку обавезу да пробамо да постепено те проблеме апстрахујемо један по један, да их дефинишемо. Да видимо колико су они тешки, и ако су решиви, да их решавамо у међусобним комуникацијама. А онда, после тог извесног периода, разговараћемо, тачно дефинисати да ли можемо или не можемо заједно, и у којим областима можемо заједно. Ми полазимо од намере да максимално уједињени наступимо на изборима, а када се заврше сви ти преговори, онда ћемо саопштити јавности у којој мери смо успели у том подухвату.

Цик-цак принципи

Водитељ: Оно што ћу вас замолити господине Шешељ, то је да набројите аргументе за самосталан излазак на изборе, па ако треба и математички. Исто ћу тражити и од Вас, господине Ђинђићу, да након тога набројите аргументе за заједничку листу, ако треба и математички.

Др Шешељ: Прво бих одговорио господину Ђинђићу са тезом да се озбиљна политика не може замислити а да није заснована на неким принципима. Јер, ако нема принципа, нема ни одговорности. Како ћете сутра свог коалиционог партнера да позовете на одговорност, што је рецимо, негде пружи подршку социјалистима, што је тајно нешто договорено са социјалистима, што је изгласао социјалистима. Као што је Драшковић јесенас кренуо са иницијативом да се искључи директни телевизијски пренос скупштинских седница. То се

Ђинђић и Радмила Богдановић, spiritus movens коалиције Заједно

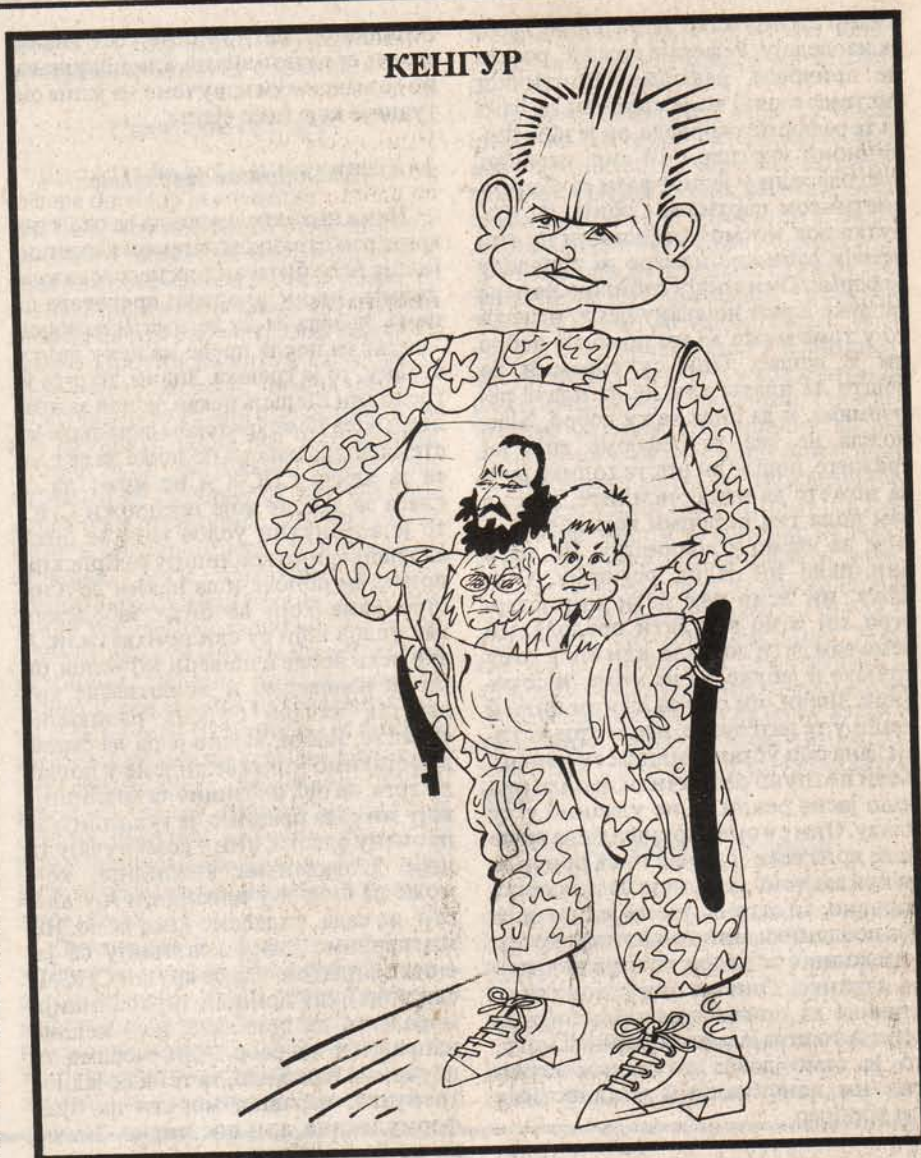
десило у Савезном парламенту, социјалистима се осладило, видели су да то могу глат постићи и сада су укинули потпуно телевизијске преносе. Како ћете ви сутра онда свог коалиционог партнера, Драшковића, позвати на одговорност што се не држи нечег из вашег споразума, када он може да вам одговори: "па, немој да се љутиш, ја сам ишао цик-цак. То је моје цик-цак". Ко ће да процењује колико ко има права да иде лево-десно у том цик-цак врлуцаљу и пењању уз брдо.

Старе сумње у Нову демократију

Даље, ту онда Драшковић отвара могућност да укључи и Нову демократију. Ви се сећате када смо имали округли сто "Наше борбе", да је главни спор на том округлом столу био између Драшковића и мене по питању да ли треба Нову демократију укључити у опозициона договорања или не. Он је био присталица тога, и категорички је на томе инсистирао да Новој демократији треба да се нађе ту место, само под условом да напусти владу социјалиста. Па наравно, сви министри Нове демократије, чим се распишу избори, могу да поднесу оставку на министарска места и чак остају као в.д. министри док се не заврше избори, док се нова влада не формира. Нико их не може уклонити у том интермедиуму. Дакле, то је једна област политичке трговине у коју Српска радикална странка никада, ни по коју цену, не би хтела да уђе.

Наравно, свака опозициона странка у Србији има неке своје фазе договора и сарадње са социјалистима. Али, када су то радикали радили, то је било на најчистији начин изведено. Прво, није било никаквих тајни, друго, знало се да то радимо због националне политике. Чим је промењена та национална политика, ми смо кренули јуриш против Слободана Милошевића и Социјалистичке партије. Дакле, све до краја је кристално јасно.

А са друге стране се суочавамо са неким опозиционим странкама које воле понешто тајно да се договоре са социјалистима, па онда постигну рецимо и неку материјалну корист, или политичку корист, или било шта друго, и после тога опет глуме да су опозициона странка. Е, то, једноставно ми не можемо да поднесемо, јер наш је циљ, заиста, да срушимо социјалисте. Али, то није наш једини циљ. Наш је циљ да дођемо на власт да бисмо провели свој политички, економски, социјални, национални и културни програм. Ако је циљ само оборити социјалисте, може се десити после шест месеци да нас народ моткама појури са власти, да се испостави да смо гори од социјалиста. Ви имате, ја мислим, исто тако неугодна искуства тамо где сте заједно власт остваривали са Српским покретом обнове

где је дошло до разних проневера. Уосталом, једни сте друге јавно оптуживали, је ли тако, и на Старом граду и на Савском венцу, а да не говорим о томе како вас је Драшковић оптуживао да шверцуете оружје муслиманима, па сте ви њега оптуживали за неке друге ствари и слично.

У се и у своје кљусе

И да се онда сада вратим на ово ваше питање, зашто треба ићи сам на изборе. Ако је реч о четири озбиљне опозиционе странке у Србији, свака од њих може рачунати да ће у свакој изборној јединици освојити цензус од 5%. На изборе треба онда ићи сам, да би се видело колика је снага сваке од тих странака појединачно. Јер, прошло је три године од претходног предизборног суочавања. И ту се много ствари на политичкој сцени изменило. Сада можемо да тврдимо, изменило се у овом правцу, изменило се у оном правцу, то је бесмислено да радимо. Најбоље је да проверимо. Зашто бисмо ми сада правили нешто попут социјалистичког савеза и да се зацементирају неки односи Бог зна са

којих избора. Тако су нешто радили комунисти у Пољској. Они су цементирали однос снага у парламенту из оних избора на којима су комунисти тријумфовали уз руску војну помоћ, уз фалсификовање изборних резултата итд. И они су све време, пола века скоро, у пољском парламенту, Сејму, имали и Демократску странку и Земљорадничку странку, али увек се знало колико те странке могу имати посланичких мандата, и то се знало пре избора. Имате 15 посланичких мандата, 20, и не може ни више ни мање од тога. Како ћете ви доћи до тих кандидата, како ћете их изабрати, таква је интенција сада у нашој опозицији. Да се цементира однос снага из 1993. године. Постоји и други разлог, ако ми не можемо да се договоримо о тим основним принципима, да нећемо са социјалистима у коалицију, где су онда вама, господине Ђинђићу, гаранције да сутра Драшковић, после избора неће пристати на коалицију са социјалистима? Немате никакву гаранцију. Ви кажете нећете дозволити, а ко ће вас питати?

Заједничка листа врбов клин

Трећа ствар, коме ће бити одговорни ти посланици са заједничке листе? Сада бар по закону одговарају својој странци, ако их странка искључи или напусти странку, престаје им посланички мандат у Савезној скупштини. Па ако им поред тога не престане посланички мандат, зна се да је то кршење закона, да је крива владајућа странка, да је то удар на парламентаризам итд. А када имате заједничке кандидате, онда је то не-сметана област за трговину, за полицијска мешетарења, врбовања и не можете ништа да урадите томе. Видели сте шта су социјалисти урадили са Ракитићевом групом. Правно, формално, Ракитић је имао право да остане у парламенту. Није било морално да остане, јер је заиста добио СПО-овске гласове на изборима. Али са аспекта закона, нико није могао да га одстрани из парламента, јер није ни савет ДЕПОС-а могао да се састане да донесе такву одлуку. А онда је Вук Драшковић трговао са социјалистима, и Ракитићеви су глат отишли из парламента.

Радикали од речи

Затим, још неке ме ствари овде интересују. Ми смо већ потписивали неке споразуме и постизали договоре итд. За српске радикале нико жив не може да каже да су било када погазили нешто што је постигнуто договорима са другим странкама. А ми смо љути на друге странке што оне газе одредбе тог нашег договора. Сетите се, после избора 1993. године, договорили смо се о заједничком наступу према социјалистима и постигли успех. То је донекле покварила Нова демократија продајом гласова социјалистима, али то није битно. Наше четири

странке су се договориле о заједничком наступу а социјалисти су били веома уплашени у паници и поклекли су, пустили су, прихватили су све наше захтеве у погледу функција у скупштини, распореда по одборима и у погледу избора посланика за Веће република Савезне скупштине. А онда, у току гласања, минирали су тај споразум тако што нису изгласали радикале и припаднике ДСС-а. И онда, Демократска странка и Српски покрет обнове су једноставно прешли преко тога као да се ништа није десило. Нисте требали, пошто сте били везани договором са нама, да једноставно напустите своје функције, своје мандате, и да кажете или ће се договор поштовати до краја или се уопште неће поштовати. То је за нас једно веома непријатно искуство из времена сарадање са Демократском странком и са Српским покретом обнове.

Затим, потписали смо споразум о техничкој коалицији на локалним изборима. И тај споразум је одлично функционисао, толико добро да смо збрисали социјалисте, где год су били заказивани допунски избори и натерали их заправо, да прекрше закон и да престану заказивати у законским роковима изборе за поједина одборничка места, или за скупштину општине у целини. А онда је Љиљана Лучић недавно изјавила да тај договор, тај споразум о техничкој коалицији више не важи. Значи, једнострано је отказан, једнострано отказан из неких других разлога.

Алијанса од папира

Даље, склопили сте такозвану демократску алијансу, савез са Демократском странком Србије, Српском либералном странком и Саборном

народном странком. И то формално правно још постоји. И поред постојања таквог једног савеза, ушли сте у савез са Српским покретом обнове. Који је онда савез сада важећи: данас са Српским покретом обнове а сутра опет Демократска алијанса итд. Е, то је оно што нама смета. Ми желимо да увек чистих рачуна улазимо у све оно у шта улазимо. Ако не можемо чистих рачуна, зашто онда да се замајавамо?

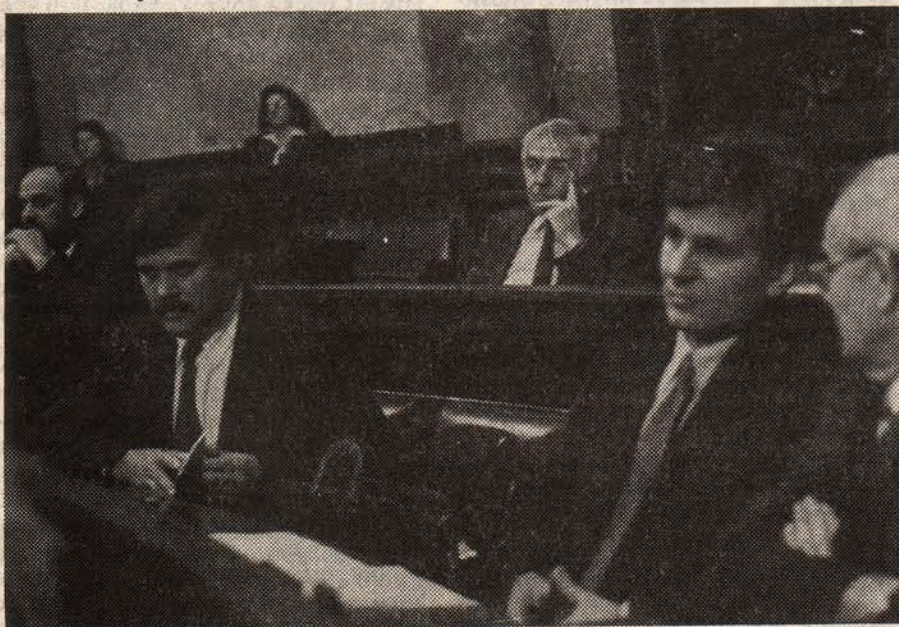
Водитељ: Чули смо аргументе.

Др Ђинђић: Мени би сада требало на тих 20 минута, колико је трајало Шешељево излагање, 20 минута да одговорам, али наравно...

Др Шешељ: Није, није било ни 7 минута.

Ђинђићево рекла – казала

Др Ђинђић: Два пута по 7 минута. Желео бих само две реченице да кажем о тој првој теми која заправо није главна тема нашег разговора, то је начин на који је Српска радикална странка била у коалицији са Социјалистичком партијом Србије. Постоји склоност ка малом идеализовању и мистификовању те коалиције. Ја не бих волео да се сада враћамо у ту, не тако давну прошлост, боље што је она за нама. Али, ипак бих желео да подсетим господина Шешеља да се није ту само радило о давању већине социјалистима, у једном тренутку када се радикалима чинило да социјалисти воде добру националну политику, него се радило о служењу социјалистима на најпрљавији начин који је виђен у краткој парламентарној историји ове послератне Југославије. Са таквом агресивношћу, са таквом мржњом, са сипањем таквог једино на нас који смо били, да кажем другачијег мишљења, или другачије политике, можда погрешне, али ипак легално изабрани представници народа у Србији, није нас било мало, било нас је 10, 20 или 30 који смо заступали то друго мишљење. Један политички програм су господин Шешељ и његова странка спроводили када су служили социјалистима. Није то била коалиција, господине Шешељ, то је било служење. То што ви сада налазите лепе речи, и кажете да је то било у националном интересу, то ви мислите, али је супротно националном интересу било то да ви сипате политички отров по Србији, да једну, иначе разједињену Србију даље цепате и да стварате, зарад интереса вашег тадашњег послодавца СПС, да стварате једну злу крв у Србији која до данас није нестала. Од тога времена потичу многе ране и многе фрустрације које опозиција има. Наиме, то да смо се ми више плашили овако, тих ружних речи кад се представници ваше странке јаве за реч него када се представници СПС-а јаве за реч, јер нам је чак драго ако нас неко из СПС-а нападне и каже да смо

На истом задатку – Душан Михајловић, пуна торба и др Зоран Ђинђић

издајници, да смо овакви, да смо шпи-
јуни, да смо онакви или слично. Али,
када неко изађе и ако каже, ми смо
опозициона странка, ми не учеству-
јемо у Влади и ми значи објективно
кажемо, народе, ови су такви и такви.
Значи, ја бих волео да ми ту историју
затворимо, да се на то више не
враћамо. А затворићемо је под усло-
вом да ви не покушавате да то прика-
зујете као један фер однос, вас и соци-
јалиста, да сте ви тада били корект-
ни, часни. Ви сте њих отворено
подржавали, имали сте договор са
њима. Никаквих тајни ту нема. Све је
то функционисало добро. После тога
сте се разишли, исто тако добро, а и
сада се све то приказује као једна нор-
мална етапа у историји једне стран-
ке. Ни мало то није било нормално, и
ја се надам да се то неће поновити.

Сумњиве гаранције

Е, сада, ово друго што је заиста те-
ма. Сигурно да, ја сам то рекао, да
поновим још једном, сигурно да ми
нећемо направити никакву изборну
коалицију ако у условима те коали-
ције буде СПС. Ни случајно. Али, ка-
да сам рекао не можемо да почнемо
разговоре од неких већ устаљених
принципа јер нисмо у таквој ситуа-
цији, нисам тиме мислио да током
тих разговора нећемо утврдити
принципе. Него сам рекао, почећемо
сада разговор о интересима, о циље-
вима са одређеним странкама и кроз
те разговоре ћемо дефинисати
међусобне обавезе. И ако не успемо да
их дефинишемо тако како нама одго-
вара нећемо направити договор.
Значи, ја вам сада јавно гарантујем,
ми нећемо ући у коалицију ни са јед-
ном странком која оставља сумње да
ће после избора да сарађује са СПС-
ом, и то ништа није друго него она
гаранција коју бисте ви имали да је
неко потписао тих 10 тачака. Ни та
гаранција није дефинитивна, ви не
можете сада да гарантујете када неко
потпише и закуне се пред патријар-
хом да он то неће погазити. Али, ипак
имате неку гаранцију, то значи, ви
сте тиме показали да је то ваш поли-
тички циљ. Тај други је тај поли-
тички циљ декларативно прихватио,
и ако га погази, онда је терет на њему.
Неке друге могућности у политици
немате. Значи, да је Српски покрет
обнове у тренутку када сте ви пону-
дили тих 10 тачака, прихватио тих 10
тачака, ви бисте рекли: "У реду, сада
ћемо на тој платформи да сарађује-
мо". Ја се слажем са тиме да ће се тих
10 тачака, или главне од њих, у
нашим преговорима такође појавити
и без неке јавне сагласности о томе
ми нећемо постићи споразум. Ако не
будемо могли да се са Српским покре-
том обнове усагласимо са тим да Но-
ве демократије нема ни 0,5%, чак да се
не помиње у разговорима, ако они
кажу "ајде што не би Нова демократи-
ја, разговори су завршени. Ако не

пристану на то да се договоримо –
после избора ни у ком случају са со-
цијалистима, разговори су завршени.
Али, да то не прејудицирамо. Значи,
почињемо разговоре са намером да
заиста у једној тешкој ситуацији, у
овој раштрканости, расутости опози-
ционих снага постигнемо неки дого-
вор, са жељом да неку шансу која
можда постоји, не упропастимо пре-
брзом реакцијом. А, да ли ћемо га по-
стићи, то ћемо видети, ја се надам да
хоћемо.

Сада, питање је зашто је зајед-
нички наступ опозиције бољи него
појединачни наступ? Зато што ми не
живимо у условима у којима странке
могу грађанима своје програме на јед-
дан релативно слободан начин да са-
општавају и где грађани могу да се
слободно изјашњавају о програмима
странака, и да онда кажемо – програ-
ми странака су то што ће гарантовати
избор и успех. Напротив, ми живимо
у једној потпуно блокираној поли-
тичкој ситуацији, где се за највећи
број грађана политичка сцена дефи-
нише власт–опозиција. Ако је власт
тако јединствена, као што јесте – ЈУЛ,
СПС, Нова демократија, зашто опози-
ција онда да буде раштркана? Са дру-
ге стране, ако СПС добије 30% а наше
странке добију по 20%, вест која ће
ићи кроз медије је – СПС је победила,
она има највише гласова. Као што је
Туђман рекао у Загребу – ХДЗ је побе-
дио, ХДЗ има највећи број гласова. То
што ови други укупно узев имају нај-
већи број гласова, али они су ра-
зличите странке, нису они опозици-
ја, њих има различитих.

Психолошки моменти

Значи, нама је важно психолошки
да кроз медије прође вест – опозиција
је победила. Једна опозициона листа
има више гласова него СПС, опози-
ција је победила. То ће бити почетак
ерозије СПС-а у целој Србији, када
људи чују да је СПС изгубио на било
којим изборима који су велики, тада
почиње паника. И то нам је толико
психолошки важно, да све те друге
разлоге које ја делимично исто
уважавам, јер сам рационалан човек,
да их мало ставимо у позадину, јер та
вест једног дана – опозиција је побе-
дила, биће толико важна да је она
можда најважнија, и важнија од свега
тог другог, јер тада креће један нови
процес, и тада се отвара један мане-
варски простор и за деловање поједи-
начних странака и њихових програ-
ма.

Водитељ: Управо о томе да ли ће
бити неког да јави да је опозиција
победила, говорићемо у следећем
сегменту емисије.

Настављамо разговор у студију.
Од овог тренутка телефон 330-060 от-
ворен је и за позиве слушалаца. Вама
смо, господине Шешел, остали
дужни.

Шешел против остатка Скупштине

Др Шешел: Прво бих желео да го-
сподин Ђинђић објасни, да каже, шта
је то прљаво Српска радикална стран-
ка од када постоји радила. Апсолутно
ништа право неће моћи да пронађе.
Друго, Ђинђић се овде жали како смо
их притисли, тамо њих десетак, или
педесет колико их је било у оном
првом србијанском парламенту. Са-
мо, господин Ђинђић заборавља, да
сам ја био сам, један једини из своје
странке, па како сам тако сам могао да
их притиснем, потиснем, да их бло-
кирам, да их спречим? То је било 1991.
године, господине Ђинђићу.

Др Ђинђић: Не, него 1992. 1993. го-
дине, када су дефиловали посланици
Српске радикалне странке са написа-
ним кратким рефератима, свако је
био задужен као снајпериста за поне-
кога из опозиције, и то је онда рутин-
ски одрађивано.

Др Шешел: Ето, што се ви бојите
тих радикалских снајпериста који го-
воре истину?

Др Ђинђић: Не бојим се, таман по-
сла...

Др Шешел: И ако су располагали
том истином, и ако су том истином
могли да вас растуре тамо, као што су
вас растурили, значи да сте ви били
побеђени од једног јединог послани-
ка, што не говори да је тај посланик...

Др Ђинђић Није тачно.

Привиђање фашиста

Др Шешел: ... био добар, квалите-
тан, јак итд., то само говори колико је
ваша политичка позиција била слаба.
Промашена.

Даље, када је реч о прљавим ства-
рима, сетите се 1990. године, господине
Ђинђићу, колико је ваша странка
била протежирана од стране режима,
док је Српски покрет обнове био про-
гоњен. Рецимо, 1990. године режим
сазива у Влади Србије састанак опо-
зиционих странака и позове Демо-
кратску, па Народну радикалну, и
још неке, а Српски покрет обнове у
коме смо били заједно, не позива. Се-
тите се ви тога шта се дешавало. Па
онда, ко је први почео са прљавшти-
нама, ваша странка! Први пут су нас
прозвали фашистима челници ваше
странке јер сте били кивни зато што
смо вас потукли до ногу на рако-
вичким изборима.

Др Ђинђић: Нисмо били кивни, не-
го сте ви личили на фашисте.

Др Шешел: А, потегли сте најјачи
адут. Са друге стране, ако вам лично
на фашисте, што онда тражите сарад-
њу са нама? Зашто, нас непрекидно
Драшковић две године вуче да зајед-
но сарађујемо, да формирамо зајед-
ничку листу, па када ми одбијемо да
тако улазимо у загрљај без икакве
претходне расправе, без утврђивања
принципа, онда смо фашисти, и онда
сам ја Хитлер, онда не може са Хитле-

ром против Стаљина, како сада назива Милошевића. А могао је пуне две године са Милошевићем да се тајно договара који потез да повуку.

Даље, господине Ђинђићу, ми када смо били у најбољим односима са Милошевићем, ми нисмо хтели да уђемо у Владу Србије. Отворено смо говорили не можемо у владу зато што се програмски разликујемо од социјалиста. Зато што су они склони корупцији, криминалу, што су овакви, што су онакви. Али, подржавамо Милошевића док је националиста. А ви сте и тада улазили у коалицију са социјалистима, ви сте имали министра у влади са социјалистима. И тај ваш министар сада нас критикује што тражимо чак да се закунемо да нећемо у коалицију са социјалистима, јер каже: онај ко има нечисту савест тај се сада заклиње. Он има најнечистију савест, ваш потпредседник Миодраг Перишић је био министар у социјалистичкој влади. И још сте тада саопштили јавности да његов статус у Демократској странци мирује, да је залеђен док је он министар.

Др Ђинђић: Немојте да вичете, не морате да вичете, ово је радио.

Др Шешељ: Не вичем уопште, господине Ђинђићу, него на извештај начин аргумената тријумфујем у односу на оно чиме ви располажете. И сада постоје још неке ствари.

Др Ђинђић: Виком.

Кратко памћење др Ђинђића

Др Шешељ: Господине Ђинђићу, ви се не сећате изгледа Венс-Овеновог плана, када сте изашли за говорницу и тражили да се Милошевићево, Ђосићево и Булатовићево писмо босанским Србима прихвати као званичан документ Народне скупштине. Па се онда не сећате оног закона о анулирању приватизације итд. који је изазвао хаос у Србији. Сетите се тих ствари, господине Ђинђићу, па онда да видимо да ли неко има нешто прљава у својој прошлости, да ли је неко служио социјалистима или се принципијелно понашао до краја.

Што се тиче српских радикала, код нас никада никаквих тајни није било, увек се знало каква нам је политика, какав нам је програм, за шта се залажемо, против чега смо. Ако нам се на путу испрече демократи са својим погрешним ставовима, са политиком која се нама не свиђа, није у складу са нашим програмом, ми их прегазимо. Ако нам се нађу СПО-овци, ми их прегазимо. Ако нам се нађу социјалисти, ми их прегазимо. То се дешавало. Е, сада, што смо увек били јачи од вас, можете само да кукате, да се жалите, да као калимеро вапите "то је неправда", али тако је било. Увек смо били јачи и увек смо били супериорни.

Водитељ: Господине Ђинђићу, ако сам добро разумела, ви се пре свега

зрлажете да овакве расправе остану иза нас.

Др Ђинђић: Да. Мислим, није Српска радикална странка никог прегазила, него је у једној ситуацији када смо били...

Др Шешељ: А шта је било пре, ово да чујемо.

Др Ђинђић: Немојте сада да вадимо прљав веш!

Др Шешељ: Извадите бар једну ствар.

Др Ђинђић: Ви сте као странка у парламенту, наравно под окриљем Социјалистичке партије Србије, увели у нашу политичку реторику језик линча. Такав језик, који, када је дозвољен у једној земљи, онда се само чека отварање концентрационих логора.

Др Шешељ: Шта је то мој језик гори од вашег?

Др Ђинђић: Отварање концентрационих логора за оне који су шпијунски страних држава, који су издајници, који служе издајницима, који слабе снагу народа, режима, државе. Значи ви сте увели једну ратну терминологију.

Под заставом НАТО пакта

Др Шешељ: Како, господине Ђинђићу, да то квалификујемо, када сте недавно држали митинг под страним заставама. И то под заставама земаља НАТО пакта који су претходно бомбардовале Србе у Републици Српској?

Др Ђинђић: Хоћете да кажете да заправо ви и даље мислите то што сте мислили, само треба да дођете на власт, па да отворите концентрационе логоре јер је то...

Др Шешељ: Прво, концентрационе логоре ви помињете, а друго, ви себе тако представљате јавности.

Др Ђинђић: У вези са нашим намерама.

Др Шешељ: Само, коме би паметном пало на памет да изађе са америчком заставом, или заставом Европске заједнице, или заставама других земаља.

Др Ђинђић: Немојте да вичете, чујем вас одлично, немојте да вичете.

Др Шешељ: Како сте могли под страним заставама на митинг?

Др Ђинђић: Даћемо реч нашем слушаоцу.

Др Шешељ: Али да господин Ђинђић претходно одговори како је могао под заставама НАТО да иде на митинг?

Водитељ: То нису заставе НАТО пакта, то су заставе 40 земаља европског континента.

Др Шешељ: Није било 40 застава господине Ђинђићу.

Др Ђинђић: Било их је 25. Није била белоруска и није била румунска застава.

Др Шешељ: Мање их је било. Није их ни 25 било. Хоћете да вам ја набројим све те заставе које су биле?

И Стамболићевци на сцени

Слушалац: Добар дан. Мирослав Давидовић крај телефона. Хтео бих да поздравим оба госта у студију и само да кажем једну своју констатацију, да је најлакше оптужити националисте, искрене патриоте, да су фашисти. Хтео бих и да поставим питање господину Шешељу. Надам се да ће на изборе изаћи сам, а не са овим несрбима и са пораженим снагама са VIII седнице. Питање за њега: какви ће бити резултати, да ли ће Српска радикална странка победити? Искрено се надам да ће то тако и бити. Довиђења, хвала.

Др Шешељ: Српска радикална странка иде на изборе са надом да ће победити. Да ли ћемо заиста победити то ћемо видети, али учинићемо

све што је у нашој моћи да заиста победимо. Наравно, ми бисмо били најсрећнији да сами освојимо власт. Па ако не успемо баш сами, е онда да ступимо у коалицију са неком странком с којом бисмо могли наћи заједнички језик по питању програмских опредељења.

Што се тиче ове констатације о пораженем снагама II седнице.

Водитељ: Нећемо о констатацијама.

Др Шешељ: Не, молим вас, полако. То се слушалац укључио, ја сам први пут једну лепу анализу те ситуације чуо управо из уста господина Ђинђића, да је сукоб између Драшковића и Милошевића у ствари сукоб који се наставља од VIII седнице, да поражени стамболићевци којих има толико у Српском покрету обнове једноставно покушавају неке своје комунистичке рачуне кроз све то да остваре. И оно што мени господин Ђинђић није одговорио, мада сам два пута потенцирао, зашто, и како је могао да уђе у коалицију са Српским покретом обнове док траје коалиција Српског покрета обнове са Социјалистичком партијом? Било би ми јасно да је Српски покрет обнове сада раскинуо коалицију са социјалистима, напустио власт у Старом граду, напустио власт у Савском венцу и ако још негде има заједничку власт, па онда ступио у коалицију са Демократском странком. Али, Српски покрет обнове је сада у исто време у коалицији са

социјалистима и са Ђинђићевом Демократском странком. А са друге стране, господин Ђинђић и његова Демократска странка су сада у истом тренутку у коалицији са Српским покретом обнове и Грађанским савезом Србије, са једне стране, и у коалицији са Демократском странком Србије, Српском либералном странком и Саборном народном странком у оквиру Демократске алијансе са друге стране. Ја једноставно не могу више да се снађем у толиким вашим коалицијама. Сваки дан ме изненађујете неком новом коалицијом, неком новом прокламацијом, па докле тако? Са друге стране, господине Ђинђићу, ако ви мислите да је Српска радикална странка спремна под заставама НАТО пакта и европске заједнице да иде у освајање власти у Србији, онда се грдно врате. Ми под тим заставама нећемо, па макар никад не дошли на власт.

Коалициона папазјанија

Водитељ: Господине Ђинђићу, хоћете ли да одговорите сада, или да пустимо слушаоца?

Др Ђинђић: Мислим да, добро, одговорићу кратко, покушаћу да одговорим. Али мислим да ово гомилање тема и ови реторички водопади, враћају нас заправо на ту једну жаловост опозиције које је доста и људима у опозицији и грађанима, и присталицама опозиције. Никада не искључује

сарадњу програмских и менталитетски блиских странака, као што је Демократска странка Србије, Српска либерална странка, Саборна народна странка. Сарадња са тим странкама не искључује сарадњу Демократске странке са Српском радикалном странком, а то опет не искључује разговоре са Српским покретом обнове и са још неком другом странком. То је један нормалан...

Др Шешељ: Нису то разговори, него коалиције.

Др Ђинђић: Нису то коалиције, то су разговори о коалицијама.

Др Шешељ: Не, ви сте потписали коалицију Демократска алијанса.

Др Ђинђић: Не, то, а да. То није коалиција.

Др Шешељ: Шта је то?

Др Ђинђић: То је један савез програмски сличних странака међу којима неке неће да изађу на изборе, неке ће да изађу на изборе за Уставотворну скупштину, неке ће да изађу на изборе, то није изборна коалиција.

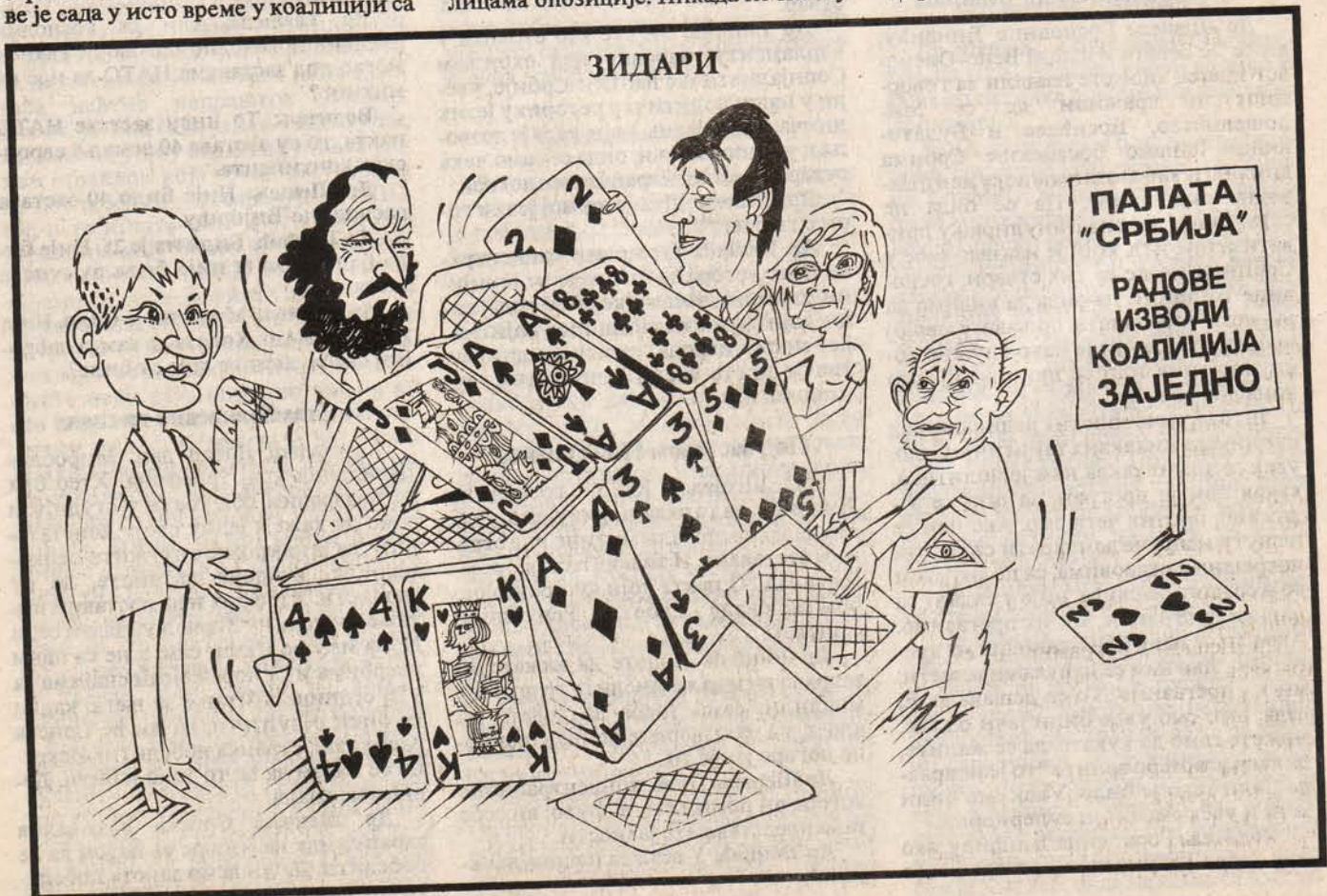
Др Шешељ: Чекајте, са Драшковићем имате коалицију ради освајања власти, а са ове три странке имате коалицију да играте шах недељом, да идете на излете, да се...

Др Ђинђић: Не.

Др Шешељ: Да се дружите, да планинарите, и шта ја знам.

Водитељ: Застајемо овде, и поздрављамо следећег слушаоца.

Др Шешељ: Не разумем каква је онда разлика између те две коалиције?

Др Ђинђић: То што ви не разумете не значи да је проблем такав.

Слушалац: Ја бих хтео да поставим питање уз коментар, али док господин Ђинђић објасни...

Водитељ: Ево, изволите

Политичка мимикрија Зорана Ђинђића

Слушалац: Ја сам господина Ђинђића два пута питао на Б-92, зашто има један спремљен говор на Палама, други у Београду или Новом Саду рећимо, а трећи у Нишу? Признајем да ми се онај у Нишу, ако мислимо на овај последњи, веома свидео. Али, видите, он је одговорио да је то ствар интелигенције слушаоца, образовања, информисања итд, и да због тога мора бити различит. Нисам имао прилике, већ сам био искључен, да га исправим и да кажем да ја нисам мислио на ту врсту различитости,

Водитељ: Него на начин прилагођавања

Водитељ: Питање је?

Слушалац: Да ли господин Ђинђић, претпостављам да господин Шешељ мисли као ја, сматра и даље да је Книн српски, и да Книн мора ући, да ћемо се борити политичким или било каквим средствима, у будућу Србију, јер то је део земље српског народа. Ми, ваљда Срби, треба да имамо државу која се зове по нашем имену Србије. Е то је суштина, а не да кажемо сада је Книн дефинитивно изгубљен.

Програмирани гласачи

Водитељ: Добро, у сваком случају, однос према изгубљеним српским територијама на западу, хвала вам.

Др Шешељ: Може господин Ђинђић да прво одговори на моје питање?

Водитељ: То ћемо оставити

Др Шешељ: Како може са Драшковићем, то да каже, пошто је кратко време, на то може кратко да одговори. Пошто је Драшковић у исто време у коалицији са Социјалистичком партијом, у коалицији са Демократском странком, како је то могуће?

Др Ђинђић: Да кажем господине Шешељ, ми смо правили...

Водитељ: Ја бих да одговоримо на питање слушаоца јер ћемо га изгубити.

Др Ђинђић: Све је исто, то су слушаоци који су програмирани да постављају одређена питања и само мењају...

Др Шешељ: Програмирани су, сутра када изгубите на изборима рећи ћете, сви су нам грађани програмирани да гласају за радикале, нико није хтео за вас.

Др Ђинђић: Неће, нису, ипак је мало теже програмирати грађане, мада не би вам било далеко од идеје када би то било могуће. Али, да вам кажем, када смо улазили у разговоре са

Српском радикалном странком о техничкој коалицији на локалним изборима, Српска радикална странка је била у власти у Новом Саду, и још на пет шест места.

Др Шешељ: Али смо одмах напустили власт.

Др Ђинђић: Па добро, када смо се договорили и постигли споразум.

Др Шешељ: Је ли тако?

Др Ђинђић: Не у току преговора, него када смо се договорили

Др Шешељ: Одмах смо напустили.

Др Ђинђић: Не, када сте, не одмах у Раковници, после два месеца. Ми нисмо од вас ни тражили да то учините одмах. Значи, да се нисмо договорили о тој техничкој коалицији, ми немамо права да од вас тражимо да ви излазите из својих постојећих ангажмана, а ако се нисте договорили са нама.

Др Шешељ: Прво, ми нисмо имали договор о заједничким листама, него само о техничкој коалицији. Ви сада имате договор о заједничким листама.

Др Ђинђић: Не, нисмо их постигли, ми се договарамо да ли ћемо.

Кокодакања демократа

Др Шешељ: Јесте ли обавестили онда о томе, значи почели сте да кокодачете пре него што сте снели јаје.

Др Ђинђић: То ви радите.

Др Шешељ: Док не снесете јаје.

Др Ђинђић: Не, то ви радите, ви кокодачете и када не снесете јаје, најгоре су оне кокошке које кокодачу а да не снесу јаје.

Др Шешељ: Па ви, ви кокодачете а да још нисте снели јаје. Сада кажете да нисте снели, а саопштили сте да сте снели и да је јаје врло укусно.

Водитељ: Ја морам да прекинем ове ветеринарске теме јер је време за вести, за то време слушамо инструментал.

Изволите, добар дан.

Слушалац: Добар дан, овде Никола Јоксимовић један од слушалаца који нису програмирани. Ја бих имао за господина Шешеља неколико питања,

Да ли ће гласањем за вас глас отићи Социјалистичкој партији Србије?

Цица са два лица

Др Шешељ: Ја сам радикални демократа, што би се могло рећи, супер демократа. И таква је Радикална странка била кроз целу своју историју. А то што сам ја можда нешто мало активнији у овом разговору са господином Ђинђићем, то може донети само користи господину Ђинђићу, јер што господин Ђинђић има мање времена да каже, то су и мање шансе да се угрува у неком јавном деулу, јер доста се често угрувавао. Сетимо се његових одлазака на Пале, па говора

на Палама, па великог пријатељства са СДС-ом, па када је видео да је Караџић прозван од Хашког трибунала, онда је давао изјаве за штампу у којима се ограђивао од Караџића и рекао да се са њим месецима, месецима није састајао, да они нису у неким блиским односима били итд.

Наравно, у политици је могућ материјализам. У политици је могућ и неки дијаболски приступ. Међутим, он у политици на дугу стазу није здрав, није добар и не доноси резултате.

Помршени рачуни

Што се тиче Српске радикалне странке, ми смо једини у време док смо подржавали Милошевића, то чинили јавно. А други су тајно улазили у разне савезе, у разне договоре итд. Сетите се господина Ђинђића из предизборне кампање из 1993. године, колико је био протежиран. На свим државним медијима, како је уживао подршку социјалиста, па се већ у јавности представљао као будући председник владе заједно са социјалистима. А онда Вук Драшковић, да би му покварио те планове који су већ били на путу остварења, гурне Душана Михајловића и Нову демократију, по много нижој цени да уђу у коалицију са социјалистима, и ту је господин Ђинђић извисио, и онда је био бесан на Драшковића, онда смо имали две године великог сукоба између Демократске странке и Српског покрета обнове. Што се тиче Патријарха српског, господина Павла, ми мислимо да је он ипак највиши морални ауторитет у српском народу и да би неки наш савез и заклетва пред њим положени били ипак нешто што би ретко ко од нас био у стању да прекрши. Мало пре је и господин Ђинђић имао примедбу ако се ми закунемо да то ништа не значи, јер се може заклетва погазити. Знате, господине Ђинђићу, ви још нисте крштени, па не знате шта је то заклетва у српском народу. Ми, који смо крштени, и који бисмо се заклели, па се још пред Патријархом заклели, тешко, тешко да бисмо некада погазили ту заклетву, бар што се мене тиче не би ми пало на памет. Ја ни овако не газим реч када се нешто договорим у политици без икаквог заклињања, а камо ли да се закунем па да погазим. Невероватно је, да би ми се то било када могло десити.

Рогови у врећи

Др Шешељ: Српска радикална странка је једина изашла децидно отворено у јавност са писаним предлогом споразума да потпишемо да нико од нас неће у коалицију са социјалистима. И Драшковић нас је дочекао ерупцијом мржње на тако нешто.

Што се тиче господина Ђинђића, он је изразио спремност, и Кошћуни-

ца је изразио спремност да такав споразум постигнемо, томе морамо ода-ти признање, али Драшковић је дочекао мржњом. И тог тренутка је престао сваки контакт између Српског покрета обнове и Српске радикалне странке. То је покварило и наше шансе да се ефикасније супротставимо подржављењу Студија Б, то је негде у исто време искрсло. Значи, ако треба од неког очекивати да уђе у трговину са социјалистима, то су они који су до сада трговали. Српска радикална странка у ту трговину није улазила.

Водитељ: Ја дајем обећање да ћемо у једној од следећих емисија довести неког из Српског покрета обнове и Радикалне странке, па да се то рашчисти...

Др Шешељ: То би било много лепо, ако господина Драшковића убедите.

Водитељ: Апсолутно, јер господин Ђинђић са тим нема превише везе, ако се не варам...

Др Шешељ: То су му сада коалициони партнери, он мора да води рачуна и о њима.

"Пиротехника" у студију

Др Ђинђић: Само да кажем нешто на основу свега овога. Господин Шешељ је један политичар који има јако кратак фитиљ и то је проблем за српску опозицију, јер где год запали-те тај фитиљ, било да га запали Милошевић, било да га запали неки раз-говор, он детонира. И оставља пу-стош. Као што је 1991. и 1992. године остављао пустош и највише наште-тио тој некој, том кредибилитету по-литике као такве. Значи, чачкање по-нимским инстинктима, бацање коски на које се онда људи лако хватају, јер то су коске од две реченице, од једне-просте реченице, и најлакше је са так-вим логтицама баратати. И то делује поражавајуће у једној кризи, у морал-ној кризи у којој се наше друштво налази, не налази се због господина Шешеља, али он је један од корисни-ка те кризе, и он прави политику ку-пајући се у тој моралној кризи и стал-но правећи нове балончиће и пушта-јући их. То је наш проблем опозиције и онај ко је слушао овај разговор, и ко је слушао тог запенушаног Шешеља који је сада овде у ових пола сата хтео да распросте историју од пет година, хвалећи себе и своју партију, уместо да то пусти другима да чине, ко је слушао, он је то могао да каже, та оп-озиција је заиста безнадежан случај. И то је оно што мене страшно забриња-ва, то је да ми у опозицији имамо об-јективне сараднике СПС-а. Не субјек-тивне, већ објективне сараднике...

Водитељ: Ево, у последњих 6 мину-та пружам прилику да се сложите око једне теме, а та тема је од оних неко-лико које сам припремила, а стигли смо само до ове друге, стање у меди-јима. Дакле, како ћете, заједно или не,

Поверење грађана стечено је патриотском политиком и поштеним радом

то ћемо већ видети, наступати са оваквом ситуацијом у медијима?

Србијом уздуж и попреко

Др Ђинђић: Мислим да морамо да се оријентишемо на директну кампа-њу, то значи на скупове, на одлазак међу народ, на путовања и да ми мо-рамо тих два или три милиона људи који свакодневно преко дневника до-бијају своју дозу идеолошке и дема-гошке дроге, да њима на лицу места понудимо нешто друго. Да нема ни-какве шансе да у ових неколико месе-ци те велике медије променимо. Да је илузија очекивати да ће Милошевић да попусти код телевизије, код днев-них режимских листова, и да морамо да се припремимо на једну заиста те-ренску кампању и да морамо да обиђемо Србију, да хиљаду места у Србији мора десет екипа разних стра-нака да обиђе, да би са тих два три милиона људи у директном разво-ру исправили оно што је искривила државна телевизија и државни меди-ји. Значи, мислим да није реално очекивати да ћемо у кампањи добити медије на било који начин, мислим да је илузија. И мислим да ћемо их има-ти много мање него 1993, 1992. и 1991. године.

Ја бих хтео сада, на крају још једну тему да начнем, а то је, уопште учешће на изборима. Мислим да је сарадња ове четири велике опозиционе странке неопходна да бисмо дефинисали усло-ве за излазак на изборе. Мислим да уопште не треба пребрзо и прерано да адонесемо одлуку о изласку на изборе по сваку цену. Него, да треба да се дого-воримо и да видимо, да ли заиста ми под свим условима можемо да изађемо на изборе или ћемо први пут да како се избори одржавају, заједнички као странке које имају 60% гласова по ре-зультатима из 1993. године, поставити неке услове чврсто и рећи, ако ти усло-ви не буду испуњени, ми не учествује-

мо на изборима. Значи, мислим да је то једна од теме коју би требало постепе-но уносити у јавност и да би странке о-томе требало да се изјасне, најпре само-стално, а онда после, можда зајед-нички. Сматрам да ће ове године избо-ри бити најнерегуларнији до сада, јер је режим у највећој кризи до сада, и да питање медија, питање контроле избо-ра, да то питање морамо да расправимо, како да кажем, сарађујући као те чети-ри странке. И да сви мостови који се руше по другим темама, да то може да буде врло опасно, јер ће нам тимостови требати да нађемо споразум о зајед-ничком интересу, а то су услови за излазак на изборе, услови за ко-ришћење медија или бојкот медија, бојкот избора. Све то што ће на жалост, мислим, бити врло актуелно у септем-бру или октобру.

Водитељ: Господине Шешељ, ви сте у посебно специфичној ситуацији, јер за вас је и државна телевизија послед-ње три године била апсолутно затво-рена.

Др Шешељ: Апсолутно, то сте добро рекли, за разлику од других опозицио-них странака. И онда господин Ђинђић опет каже да смо ми објективно у коа-лицији са социјалистима, а његова странка није. Његова странка је права опозиција.

Српска радикална странка се спре-ма за држање огромног броја јавних трибина, митинга по Србији. И Српска радикална странка се спрема за примену пропагандних метода ко-ји су били карактеристични за XIX век, дакле, штампана продукција:

Лещи, специјална издања новина, плакати, паролe и слично.

Експлозивне направе

И хтео бих још на крају да одгово-рим господину Ђинђићу, о некој ек-сплозији коју ја, како је рекао, изази-вам својом појавом, својим наступи-ма...

Др Ђинђић: Петардама, петардама.
Др Шешел: Не може петарда, господине Ђинђићу, да изазове пустош, мало пре сте рекли да сам експлозив са кратким фитиљом и где експлодирам да изазовем пустош...

Др Ђинђић: То сте ви сами додали, то је мало...

Др Шешел: Па шта експлодира осим експлозива?

Др Ђинђић: Експлодира и петарда.

Др Шешел: Знам, али не може петарда да остави пустош, господине Ђинђићу.

Др Ђинђић: Може у ушима, може...

Др Шешел: Нисте ви рекли да остављам пустош када експлодирам у ушима, него на опозиционој сцени.

Др Ђинђић: На политичкој сцени.

Морал за сваку прилику и хашке слуге

Др Шешел: Па ви, господине Ђинђићу, заборављате и шта сте рекли, па памтите мало, записујте шта кажете. Можете да водите неку секретарицу да вам она бележи шта све кажете, да вас подсећа да не упадате у контрадикције.

Господине Ђинђићу, у политици је веома важан морал. А то вам није до сада била баш нека особина којом сте се могли похвалити. Господине Ђинђићу, мене интересује како ће ваша странка, рецимо, сада да реагује кад на дневни ред Савезне скупштине буде постављен предлог закона Српског покрета обнове да Савезна Република Југославија своје држављане испоручује Хашком трибуналу.

И како може да се формира заједничка листа са странком која би сутра хватала наше држављане по београдским улицама и испоручивала у Хаг?

Како је то уопште могуће?

Како је ту могућ неки договор?

Како је ту могућа нека коректна сарадња?

Како су ту могући неки принципи?

Како је ту могуће уопште одржати неки патриотски ниво?

Како је уопште могуће служити својој земљи на тај начин?

Господине Ђинђићу, власт је веома лепа ствар, ја веома желим да што пре дођем на власт. Али, не сме се власт освајати по сваку цену. Дакле, по цену свих моралних принципа, по цену поштења, образа, части, достојанства итд. Ако ћемо на тај начин освајати власт, онда нећемо дуго остати на власти. Ја желим, када наша странка дође на власт, да то онда буде власт, која ће прво трајати читав мандат, па ће нас народ толико завољети због резултата, због успеха и поверити нам још један мандат, па још један, па још један итд. А не власт која ће се смучити народу онолико брзо колико се смучила ваша коалициона власт на Старом граду или на Савском венсу. Вас и Српског покрета обнове, па сте се поцепали, па је Српски

покрет обнове онда ушао у коалицију са социјалистима, и та коалиција још увек траје и ви сте их оптуживали за многе малверзације, па су они вас оптуживали итд. Па нека је само 50% истине у томе што сте једни друге оптуживали, па то је већ страшно. И онда се чудите, господине Ђинђићу, како нећемо са вама на заједничке листе. Па не можемо, јер не смемо себи да дозволимо да на своја плећа преуземо тај баласт који се вуче за вама. Та компромитација коју сте ви постигли тамо где сте држали власт. Ми смо владали у десет општина у Србији, али нема иза нас никакав прљав траг да се вуче, нигде се нисмо компромитовали. Социјалисти су нам отимали те општине, некада и уз вашу подршку, али нема нигде компромитације наших општинских челника, нигде нису покрали ништа, нигде нису неке плацефе злоупотређавали, никада нису неке привилегије прибављали противно закону итд.

Ђинђић у нок дауну

Др Ђинђић: Па, шта да вам кажем, мислим, ово је сада пример

Др Шешел: Опет кратак фитиљ и експлозија господине Ђинђићу, која је изазвала пустош у вашој глави.

Др Ђинђић: Јесте, ја бих волео, па није у мојој глави, немојте да прецењујете.

Др Шешел: Па ви говорите о експлозијама и кратким фитиљима и пустоши.

Др Ђинђић: Ја вам говорим, врло добро ви знате господине Шешелу, о чему вам ја говорим. Ја вам говорим о политичкој култури, говорим вам о једној...

Др Шешел: Шта има некултурно у овоме господине Ђинђићу?

Др Ђинђић: Па шта има некултурно? Немојте сада да ме терате да ја анализирам ваше фрустрације и ваше комплексе који вас воде на то да се...

Др Шешел: Које комплексе? Хајде мало анализирајте. Баш ме интересује јесте ли то у стању.

Др Ђинђић: Немојте, јесам у стању, верујте ми. Ја бих волео да...

Др Шешел: Ја говорим само о стварима о којима сте се међусобно сукобљавали ви и Драшкових.

Др Ђинђић: Немојте да ме прекидате,

Водитељ: Замолила бих вас да емисију приведемо крају, а господина Шешела, само да пусти господина Ђинђића да каже.

Др Ђинђић: Јесте, ја сам њега пустио, и надам се да ће и он мене да пусти да искористим своја два или три минута. Ја бих волео да опозиционе странке у свести људи у Србији стекну кредибилитет као озбиљне организације као организације које не трују, него покушавају да лече. Као организације које не разједињују, него покушавају да обједине. Као организације које постављају рационалне циљеве и онда се труде да те циљеве постигну, а не да сада, успут се, не знам ни ја, промовишу, да лече своје комплексе, да се намећу, и да буду супротност ономе што је Милошевић и што је Социјалистичка партија Србије, као једна партија која разједињава, која слаби, која влада по принципу завади па владај. Мени је жао што на опозиционој сцени заиста није сазрела свест о томе да ми морамо да будемо у том наступу једна алтернатива. А не толико у конкретним програмима, јер лако ће СПС да препише и програм приватизације, и

програм социјалне заштите, и програм за пољопривреду, није проблем, преписати програм. Него је проблем када други виде, да онда уоче разлику и да кажу: Аха, ови нас воде на доле, ови нас уназађују, а ови други, они су пристојни, они су компетентни, они ће да нас унапреде. Мени је жао што на основу овог разговора људи неће заиста стећи такав утисак, ја се надам да није мој удео у томе претежан, јер моја намера је заиста била да ово буде један пристојан разговор о темама, о конкретним темама. А већ видим да се господин Шешељ јавља, значи ми претварамо, и то је велика примедба опозиције, ми претварамо политику у пијаци, у свађање. Социјалисти стоје по страни и веселе се, јер све док ми народу приказујемо политику као ово што су сада слушаоци могли да чују, све дотле Милошевић може да буде миран. Онда, када наступимо наспрам социјалиста као људи који знају шта хоће, као људи који знају да контролишу своје тренутне емоције, који знају да не увреду неког присутног или не присутног или неког трећег и не поруше мостове које није нужно рушити, то значи да ћемо онда бити рационални људи. Ми то за сада нисмо, ми смо људи који дижемо у ваздух све оне мостове за које имамо довољно могућности да их срушимо, а сутра ће онда бити много теже успостављати везе. А те везе ће бити неопходно успоставити, јер

илузија је веровати да било ко од нас сам може да се супротстави једној диктатури која у Србији влада. Јер иначе, да може, онда то не би била диктатура. Значи, да једна странка, или две странке, имају снагу да се супротставе власти онда би то била демократска држава у којој већина добија мандат, па влада Србијом. Србијом влада једна мањина на основу диктатуре, и велика је илузија мислити да се та диктатура може срушити оваквим причама и оваквим наступима. И мени је заиста жао, што су слушаоци ових два сата имали прилику да виде да опозиција ипак има још суштинске слабости. Али, надам се, да ћемо до избора да их превазиђемо.

Др Шешељ: Мени је веома жао, тиме бих завршио овај свој данашњи наступ, што господин Ђинђић није у стању, да ипак изнађе неке моралне компасе који су веома битни у сваком озбиљном бављењу политиком и у покушају освајања власти.

И што се тиче тих афера које се вуку за Демократском странком и Српским покретом обнове, прво ја ништа нисам измислио. Друго, нисам изнео ништа ново у односу на оно што је господин Ђинђић износио за Драшковића, и што је господин Драшковић износио за Ђинђића у протекле две године. И ако су они један за другог све то износили што су износили за ове две године, и ако је због тога пукла

њихова коалиција на општини Стари град и на општини Савски венац, где су нам сада гаранције да ће они бити у стању да сутра формирају коалициону владу Србије и да владају Србијом за добробит српског народа. Уосталом, они падају у контрадикцију, и ако су били у праву и ако нису у праву. Ако нису били у праву, ако су један друго лажно оптуживали, онда су криви за употребу лажних у политици. Ако су говорили истину када су један другог оптуживали, онда они не заслужују народно поверење да би сутра владали. Како ви, који сте већ били у коалицији, и те су вам се коалиције неславно распале, пропале, уништене су, како ви сада можете стварати нове коалиције и обећати народу у Србији, е, сада ћете бити бољи, сада ћете бити успешнији? Када сте већ на делу имали коалицију у једној малој општини какав је Стари град или на Савском венцу, па тамо нисте успели ништа да покажете осим да сте у стању да се свађате, сукобите, да улазите у малверзације, и једни друге због тога после оптужујете. Сутра ћете само то исто извести на нивоу Србије, ако не дај Боже, освојите власт.

Водитељ: 14 је часова и 19 минута, овако су за вас данас разговарали господа: Зоран Ђинђић, председник Демократске странке и Војислав Шешељ, председник Српске радикалне странке.

ДР ВОЈИСЛАВ ШЕШЕЉ АЋИМ ВИШЊИЋ

**СРПСКА
РАДИКАЛНА
СТРАНКА**

СРС

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

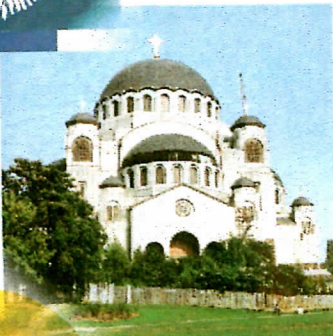
**За нашу,
српску државу.**

**За фабрике које
раде и производе.**

Double Cross

**За
духовни
препород
народа.**

**За достојанство
наших најстаријих.**

**За динар који вреди,
за земљу богатих људи.**

**За борбу
против
криминала,
за безбедан
живот.**

**За
безбрижну
и полетну
младост.**

**За будућност
наше деце.**

**За развој села,
за земљу домаћина.**

**За
модерне,
европске
градове.**

**За људе који мисле
својом главом.**

ИЗАБЕРИМО НАЈБОЉЕ. ВРЕМЕ ЈЕ!